كتاب نَسَب الخيل

في الجاهليّة والاسلام وأخبارها

تأليف

ابي المنذر هشام بن محمد بن السائب الكلبيّ

ويليه

كتاب أسماء خيل العرب وفُرْسانها

تأليف

ابي عبد الله محمد بن زياد الأعرابيّ

رواية ابي منصور موهوب بن احمد الجواليقي

عني بنشرهما وتعليق حواشيهما وترتيب فهارسهما

جرجس لَوِي دَلاّ ويدا

استاذ اللغات الساميّة في جامعة رومة العظمى

طبع في مطبعة بريل في مدينة ليدن

سنة ١٩٢٨

marefa.org

موسوعة المعرفة

المعرفة مشروع علمي ثقافي يهدف لجمع المحتوى العربي والإضافة إليه، لإنشاء موسوعة دقيقة، متكاملة، متنوعة، مفتوحة، محايدة ومجانية، يستطيع الجميع المساهمة في تحريرها، بالكتابة أو بالاقتباس من مصادر مرخِصة بالنقل. بدأت المعرفة في 16 فبراير 2007 ويوجد بها الآن 35,587 مقال و 2,409,583 صفحة مخطوط فيها.

خلافاً للغات العالم الكبرى الأخرى، تفتقر الثقافة العربية إلى المحتوى الإلكتروني، ويفاقم من ذلك الوضع قصر عمر المواقع الإلكترونية العربية، مما يجعل محتواها الإلكتروني مملوكاً لكيان اعتباري قد زال من الوجود، ولا يستطيع حتى كاتب المحتوى نشره في مكان آخر.

لذا فندعو المهتمين إلى المساهمة في جمع تراثنا في موسوعة المعرفة الحرة والحصول على تصاريح النقل من مختلف المصادر وتوعية أصحاب تلك المصادر ببدائل علامة حفظ الملكية التي تتيح نشر المعرفة. **ادع أصدقاءك للكتابة في أي موضوع معرفي يهمهم.**

مشروع معرفة المخطوطات

تشهد الثقافة العربية تراجعاً على كافة الأصعدة. ونتيجة لذلك تخلى العديد من الشعوب عن استخدام الأبجدية العربية، مما أدى إلى سقوط مراكز إشعاع الثقافة العربية في تلك الشعوب في غياهب النسيان. فنرى حواضر حيدر أباد وتنبكتو وزنجبار وسمرقند ملآى بمئات الآلاف من المخطوطات العربية في حالة يرثى لها من الإهمال. ولقد شكلت التقنية الحديثة من الماسحات الضوئية والإنترنت بارقة أمل. إذ أصبح بإمكان المتطوعين، حيثما كانوا، المشاركة في تحويل تلك المخطوطات الممسوحة إلى نصوص رقمية يعم نفعها الجميع.

وتفخر موسوعة "المعرفة" بحصولها على 25,000 مخطوط تحتوي على 2,409,583 صفحة من المخطوطات من حكومة الهند، وهي تمثل 5% من المخطوطات باللغة العربية التي يعملون على مسحها ضوئياً. قائمة بروكلمان لأهم مصادر الكتب والمخطوطات العربية تضم 16 مكتبة بالهند بين أهم 168 موقع بالعالم. أمدتنا الهند كذلك بملايين الصفحات بالفارسية والتركية (بحروف عربية). وبعد أن كانت الهند أكبر مشتر وقارئ للأدب العربي أصبحت اليوم لا تجد بين أبنائها من هو قادر حتى على قراءة عناوين تلك المخطوطات. الفرصة سانحة لإثراء تراثنا ودعم أواصر التعاون الإنساني مع حضارة الهند الصديقة. المشروع ذاته يجري تكراره مع تجمعات Corpora المخطوطات العربية الكبرى في الصين وتنبكتو (مالي).

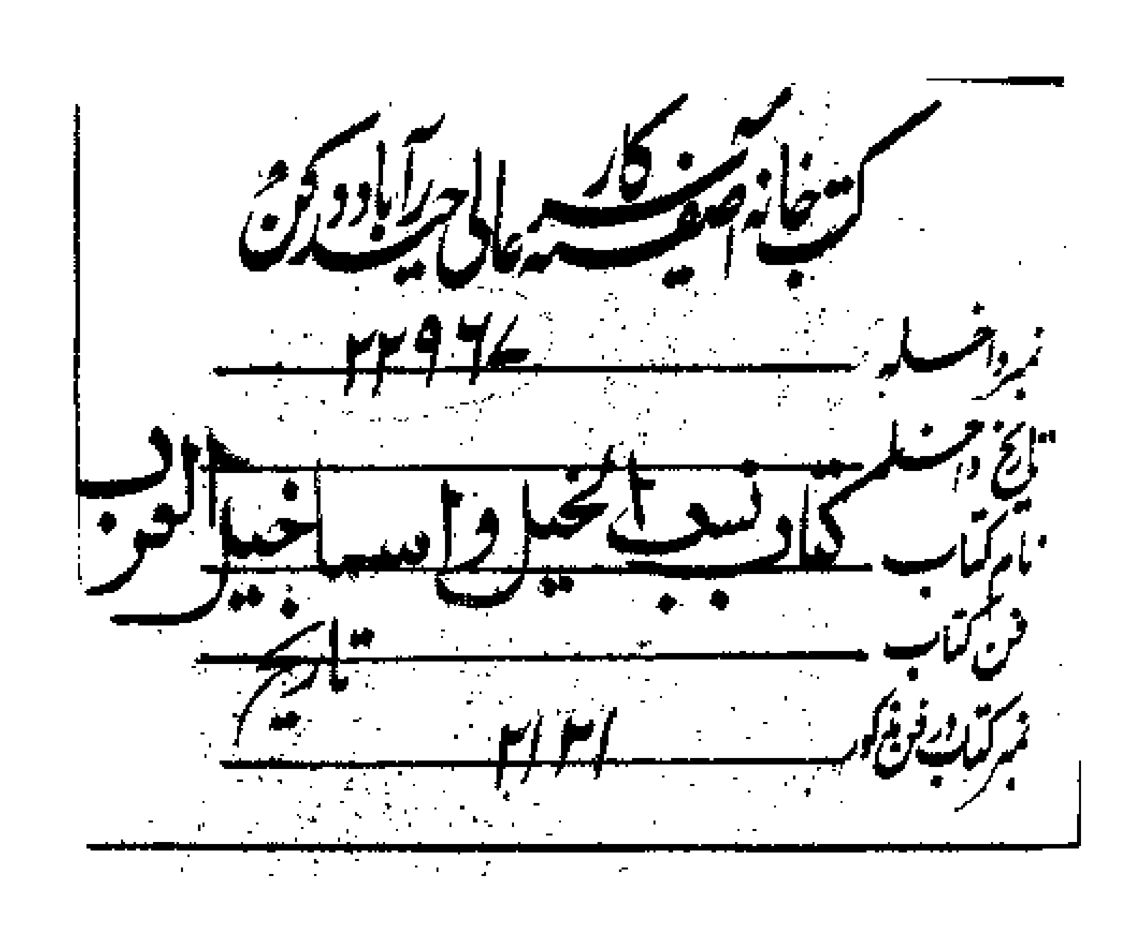
هذه قائمة جزئية للمخطوطات التي لدينا. إذا كنت تريد أن نعجل بنشر أي منها فأخبرنا بالضغط هنا.

خطوات المشروع:

1. الحصول على صور المسح الضوئي للمخطوطات.
2. نشر المخطوط إلكترونياً مقروناً بمقالات من موسوعة المعرفة متعلقة بالمخطوط والكاتب. ويمكن للجميع تحميل المخطوط. قائمة المخطوطات الجاهزة للتحميل.
3. تدوين المخطوطات, أي تحويل الصورة إلى نص حرفي يمكن التعامل التحريري معه، وذلك للمخطوطات التي لا يوجد لها نصوص. وهذا عن طريق مشروع معرفة المخطوطات الذي يضم برنامج تدوين المخطوطات عن بعد Distributed Proofreading. وتلك الخطوة تتطلب جهداً فائقاً ندعو القراء للمشاركة فيه (بالتسجيل هنـا).
4. تقديم نص المخطوط إلى مشروع گوتنبرگ Gutenberg Project لنشر كتب التراث العالمي. وقد انضمت موسوعة المعرفة **لمشروع گوتنبرگ** وهي بذلك المشارك العربي الوحيد في هذا المشروع العالمي.

مع تحيات مدير المشروع

د. نايل الشافعي

كتاب نَسَب الخيل

فى الجاهليّة والاسلام وأخبارها

تأليف

ابى المنذر هشام بن محمد بن السائب الكلبىّ

ويليه

كتاب أسماء خيل العرب وفُرْسانها

تأليف

ابى عبد الله محمد بن زياد الأعرابىّ

رواية ابى منصور موهوب بن احمد الجواليقى

عنى بنشرهما وتعليق حواشيهما وترتيب فهارسها

جرجس لَوِى دلّا ويدا

استاذ اللغات الساميّة فى جامعة روما العظمى

طبع فى مطبعة بريل فى مدينة ليدن

سنة ١٩٢٨

كتاب نَسَب الخيل فى الجاهليّه والاسلام وأخبارِها

f. 12r

تأليفُ

ابى المُنْذِر هِشام بن محمد بن السائب الكَلْبىّ

رِوايةُ ابى محمد علىّ بن عبد الله بن العبّاس بن العبّاس بن
المُغيرة الشَّيْبانىّ الجَوْهَرىّ عن ابى الحسن احمد بن محمد بن عبد ٥
الله بن صالح بن شيخ بن عَميرة الأَسَدىّ عن ابى عبد الله محمد
بن صالح بن النَطّاح مولى جعفر بن سليمان بن علىّ بن عبد الله
بن العبّاس بن عبد المطّلب
سَماعٌ لمَوْهوب بن احمد بن محمد بن الخَضِر بن الحسن بن
محمد الجواليقى ١٠

f. 12v بسم الله الرحمن الرحيم والحمد لله ربّ العالمين

أخبرنا ابو الحسين محمد بن عبد الواحد بن رِزْمة البزّاز إجازةً قال
حدّثنا ابو محمد علىّ بن عبد الله بن العبّاس بن العبّاس بن المغيرة الشّيبانى
الجَوْهرىّ من كتابه ببغداد فى منزله قراءةً عليه قال حدّثنا ابو الحسن
١٥ الأَسَدىّ قال حدّثنا محمد بن صالح بن النَطّاح مولى جعفر بن سليمان
بن علىّ بن عبد الله بن عبّاس قال أخبرنا هشام بن محمد بن السائب
عن ابيه قال هذا كتاب نَسَب فحول الخيل فى الجاهليّة والاسلام، وكانت

17—Γ 7 cf. IHd 6_{16-21}

العرب ترتبط الخيل فى الجاهلية والاسلام معرفةً بفضلها وما جعل الله تعالى
فيها من العزّ وتشرّفًا بها وتصبّرًا على المَخْمصة واللَّأْواء وتَخُصُّها وتكرمها
وتُؤثرها على الاهلين والاولاد وتفتخر بذلك فى اشعارها وتعتدّه لها فلم تزل
على ذلك من حُبّ الخيل ومعرفة فضلها حتّى بعث الله نبيّه عليه السلام
٥ فأمره الله باتّخاذها وارتباطها فقال ‹ وأَعِدّوا لَهُمْ ما آسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ
رِباطِ الخَيْلِ تُرْهِبونَ بِهِ عَدُوَّ اللهِ وعَدُوَّكُمْ › فاتّخذ رسول الله عليه السلام
الخيل وارتبطها وأُعْجِبَ بها وحضّ عليها وأعلم المسلمين ما لهم فى ذلك من
الأجر والغنيمة وفضّلها فى السُّهمان على أصحابها فجعل للفَرَس سَهْمَيْن
ولصاحبه سهمًا فارتبطها المسلمون وأسرعوا الى ذلك وعرفوا ما لهم فيه
١٠ ورجوا عليه من الثواب من الله جلّ وعزّ والتيسير فى الرزق ثمّ راهَنَ عليها
رسول الله وجعل لها سُبْقةً وتراهَنَ عليها أصحابُه، وجاءت الأحاديثُ متّصلةً
عن رسول الله صلى الله عليه وسلم حدثنا الأسديّ قال حدثنا محمّد بن
صالح قال قال هشام بن محمد فحدثنا ابراهيم بن سليمان عن | الأحْوَص f. 13r
بن حكيم عن ابيه عن جبير بن نُفَير عن عبد الرحمن بن عائذ الثُّمالىّ قال
١٥ قال رسول الله صلى الله عليه الخيلُ معقودٌ فى نَواصيها الخيرُ الى يوم القيامة

5-6 Cor. 8_{62}. 6-9 IHd 6 fin—7_9. 8-9 IHd 4_5 a. f. suiv. Cf. Yaḥyā b. Ādam 26_{15}, Abū Yūsuf 10_{25}—11_{15}, Buḫ. II 216 Krehl [Ǧihād B. 51] (Qasṭallānī V 62), Zaid Ibn ʿAlī (Griffini) no. ٨٥٧, *Annali dell' Islām* I 634 (5h. § 52), II 89, 137, 1067 (7h. § 40, 8h. § 170, 12 h. § 274 A note) etc.

9-11 cf. IHd 7_{2-4}. 11 سُبْقَة (*sic*) ms. 13 Ibr. b. Sul. b. Razīn Abū Ismāʿīl (*Thḏ* I 125—6 no. 220?). — al-Aḥ. b. Ḥak. b. ʿUmayr b. al-Aḥwaṣ al-ʿAnsī (*Thḏ* I 192 no. 353; II 450 no. 781, ISaʿd VII, 2. 168).

14 Ǧub. b. Nuf. b. Mālik b. ʿĀmir al-Ḥaḍramī al-Ḥimṣī † 75 ou 80 (ISaʿd VII 2. 151, *Thḏ* II 64 no. 105 etc.). — ʿAbdarr. b. ʿĀʾiḏ aṯ-Ṯumālī Abū ʿAbdallāh (*Thḏ* VI 203 no. 413). 15-٣_4 Buḫ. II 213 [Ǧihād B. 43] (Qasṭ. V 56—7), 414—5 [Manāqib B. 28] (Qasṭ. VI 63); Musl. II 94—5 éd. Būlāq 1290 (II 128—9 éd. du Caire 1327) [Imāra B. 26]; IMāǧa (éd. 1313) II 94; ISaʿd VI 21 fin;

واهلُها مُعانون عليها فامسحوا نواصيَها وادعوا لها بالبركة ، وحدثنا الواقدى
عن عبد الله بن عمر عن سُهَيل بن ابي صالح عن ابيه عن ابي هُرَيْرة قال
قال رسول الله صلى الله عليه وسلم الخيل معقود فى نواصيها الخير الى يوم
القيامة ، وحدثنا الواقدىّ قال حدثنا ابو عبد الله القُرَشىّ عن ابي جعفر
٥ محمد بن علىّ بن حُسَيْن عن ابيه قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
مَنْ هَمّ ان يرتبط فرسًا فى سبيل الله بنيّةٍ صادقةٍ أُعْطِىَ أَجْرَ شهيدٍ ، وحدثنا
الواقدىّ قال حدثنا أُسامة بن زيد عن يحيى الغَسّانىّ قال قال رسول الله
صلى الله عليه وسلم مَنِ ارتبط فرسًا فى سبيل الله كان له مِثْلُ أَجْرِ الصائم
القائم والباسط يدَه بالصدقة ما دام يُنْفِقُ على فرسه ، وما جاء فيها من
١٠ الاحاديث اكثر من ذلك ممّا قصّرنا عنه قال ابن الكلبىّ وحدث ابو
يوسف قال حدثنا الأَوْزاعىّ قال كنّا بالساحل فجىء بفحل لِيُنْزَى على امّه
فأبَى فأدخلوها بيتًا وألقوا على الباب سترًا وجلّلوها بكساء قال فلمّا نزى
عليها وفرغ شمّ ريحَ امّه قال فوضع اسنانَهُ فى أصل ذَكَرِهِ فقطعه ومات
قال وحدث الكلبىّ عن محمد بن السائب عن ابي صالح عن ابن
١٥ عبّاس قال أوّلُ مَنْ ركب الخيل واتّخذها اسماعيلُ بن ابراهيم وأوّل من

Ǧāḥiẓ *Bayān* I 150_{24}; IQot *ʿUyūn* 180_6; *ʿIqd* I 57; IHd 4_3 a. f.—5_{14}; Damīrī I 270 (I[2] 258); cf. Lammens *Fāṭima* 82[10], 83[1]. $_2$ ʿAbd. b. ʿOm. b. Ḥafṣ b. ʿĀṣim b. ʿOmar b. al-Ḫaṭṭāb † 171 ou 173 (*Thd* V 328 no. 564). — Suh. († 138) b. A. Ṣāl. Ḏakwān as-Sammān az-Zayyāt al-Madanī † 101 (*Thd* IV 263 no. 453; III 219 no. 417, ISaʿd VI 158). $_4$ (A. ʿAbd. al-Qur.) cf. Ṭab I 3193_5? — A. Ǧaʿf. Muḥ. etc. al-Bāqir b. Zayn al-ʿĀbidīn † 115 ou 116 ou 117 ou 118. $_6$ IHd 6_{8-9} (sans l'isnād). $_7$ Us. b. Zayd (al-Layṯī † 153? ou bien .... b. Aslam al-ʿAdawī † vers 150) cf. *Thd* I 207 no. 390, 208—10 no. 392. — (Yaḥ. al-Ġassānī) cf. *ISaʿd* VII 2. 169, *Thd* XI 299 no. 579 (Y. b. Y. b. Qays b. Ḥāriṯa al-Ḏimārī al-Ġassānī Abū ʿUṯmān)? $_{7-9}$ IHd 6_{11-12}, Damīrī I 282 (I[2] 261). $_{15-4_2}$ ISaʿd I 1. 24_{11-23}, cf. IA ٥ $_6$, ٥ $_{2-3}$.

تكلّم بالعربيّة الحنيفيّة التى أنزل الله قرآنه على رسوله بها، قال فلمّا شبّ
اسماعيل أعطاه الله القَوْسَ فرمى عنها وكان لا يرى شيئًا ألّا أصابه فلمّا بلغ
أخرج الله له من البحر مائةَ فرسٍ فأقامت ترْعَى بمكّة ما شاء الله ثمّ أصبحت
على بابه فرسَنها وانتجها وركبها، وحدث الواقديّ قال حدثنى عبد الله
f. 13 بن يزيد الهُذَليّ عن | مُسْلِم بن جُنْدَب قال اوّل من ركب الخيل اسماعيل
بن ابراهيم وانّما كانت وَحْشًا لا تُطاق حتى سُخِّرَت لإسماعيل، وكان
داؤود نبيّ الله يحبّ الخيل حبًّا شديدًا فلم يكن يسمع بفرسٍ يُذْكَرُ بعِرْقٍ او
عِتْقٍ او حُسْنٍ او جَرْيٍ الّا بعث اليه حتى جمع الف فرس لم يكن فى
الأرض يومئذ غيرُها فلمّا قَبَضَ الله داؤودَ ورث سليمان مُلْكَهُ وميراثَه وجلس
١٠ فى مقعد ابيه فقال ما ورّثنى داؤود مالًا أحبَّ الىّ من هذه الخيل وضمّرها
وصنعها، وقال بعض اهل العلم إنّ الله تعالى أخرج له مائةَ فرس من
البحر لها أجنحةٌ وكان يقال لتلك الخيل الخَيْرُ فكان يُراهِنُ بينها ويُجْرِيها ولم
يكن شىءٌ أعجبَ اليه منها، ويقال إنّ سليمان دعا بها ذاتَ يوم فقال
اعرضوها علىّ حتى أعرفَها بشِياتها وأسمائها وأنسابها قال فأخذ فى عَرْضها
١٥ حين صلّى الظهر فمرّ به وقتُ العصر وهو يعرضها ليس فيها الّا سابقٌ رائعٌ
فشغلته عن الصلاة حتى غابت الشمس وتوارت بالحجاب ثمّ انتبه فذكر
الصلاة واستغفر اللهَ وقال لا خيرَ فى مال يشغل عن الصلاة وعن ذكر

---

2 القوسَ aj. mg 1re main. 4 ʿAbd. b. Yaz. al-Huḏ. Ibn Q. nt. 8 (Ḏahabī *Mīzān* II 88 no. 647 éd. 1325, Ṭab I 3048$_2$, III 2357$_{13}$ [rāwī de Wāqidī] cf. III 534$_{14}$, 2561$_3$). 5 Musl. b. Ǧund. al-Qāḍī † 106 (*Thḏ* X 124 no. 223). 5-6 IHḏ 3$_{6-8}$, Muḥ P 4 6-11 IHḏ 2$_{3-6}$ (عن ابن عبّاس). 7 نبيّ الله وخليفته فى الارض IHḏ. 7-8 بعتق (om. عرق) IHḏ. 8 نحوه [اليه IHḏ. 9 ورثه سليمان وجلس IHḏ. 10 فاضمرها IHḏ. 11 sq. Cf. Taʿālibī *Qiṣaṣ* 169 fin — 170 éd. 1324, Qazwīnī I 375$_{23}$ — fin (directement de Muḥ. al-Kalbī). 11-13 IHḏ 2$_{15-17}$ قال ابن الكلبي فقال ان اخرج الله تعالى اليه الخ. 13-¶17 IHḏ 2$_{7-15}$, 2$_{17}$-3$_2$. 14 على ms (s. voy.): علىّ IHḏ.

الله رُدّوها وقد عرض منها تسعَ مائة وبقيت مائةٌ فرُدَّ عليه التسع مائة فَطفِقَ
يضرب سُوقَها أسفًا على ما فاته من وقت صلاة العصر وبقيت مائة فرس لم
تكن عُرِضَتْ عليه فقال هذه المائة أحبُّ الىّ من التسع مائة التى فتنتْنى عن
ذكر ربّى، فقال الله ووَهَبْنا لِداوُودَ سُلَيْمانَ نِعْمَ العَبْدُ إِنَّهُ أَوّابٌ الى آخر
٥ الآية، فلم يزل سليمان مُعْجَبًا بها حتى قبضه الله اليه،

وحدث الكلبىّ محمد بن السائب عن ابى صالح عن ابن عبّاس قال
انّ أوّلَ ما انتشر فى العرب من تلك الخيل أنّ قومًا من الأَزْد من اهل
عُمان | f. 14r قدموا على سليمان بن داؤود بعد تزويجه بَلْقِيسَ ملكة سَبَإٍ فسألوه عن
ما يحتاجون اليه من أمر دينهم ودنياهم حتى قضوا من ذلك ما ارادوا
١٠ وهمّوا بالانصراف فقالوا يا نبىّ الله إنّ بلدنا شاسعٌ وقد أنفضْنا من الزاد
مُرْ لنا بزادٍ يبلّغنا الى بلادنا فدفع اليهم سليمان فرسًا من خيله من خيل
داؤود قال هذا زادكم فاذا نزلتم فاحملوا عليه رجلاً وأعطوه مِطْرَدًا وأَوْروا
ناركم فانّكم لن تجمعوا حَطَبَكم وتوروا ناركم حتى يأتيكم بالصيد فجعل القوم
لا ينزلون منزلاً الاّ حملوا على فرسهم رجلاً بيده مطردٌ واحتطبوا وأَوْروا نارهم
١٥ فلا يلبث أن يأتيهم بصيدٍ من الظباء والحُمُر فيكون معهم منه ما يكفيهم
يُشْبِعهم ويفضل الى المنزل الآخر فقال الازديّون ما لفرسنا هذا اسمٌ الاّ
زادُ الراكب فكان ذلك اوّلَ فرسٍ انتشر فى العرب من تلك الخيل، فلمّا

---

1 ردّوها علىّ IHd. — فردّوا التسع مائة IHd. 2 سوقها واعناقها IHd; صلاة om. IHd. 4 + صلاتى [ذكر ربّى IHd. — Cor. 38_{32}; pour le récit qui précède cf. Cor. 38_{29-32}. 6-17 *'Iqd* I 58 fin—59_7 (محمد بن السائب الكلبي) très écourté.
8 بَلْقَيس ms. voyelle contraire aux règles des grammairiens (cf. Ḥarīrī *Durra* 102_{14}, TA IV 112_{18}, qui signalent cette vocalisation). 10 انفضا IHd (voir corr. p. 82). 11 فمُرْ IHd. — من خيله om. IHd. 12-13 مطردًا واحتطبوا وأوروا ناركم IHd. 15 فلا يلبثون الا قليلا حتى يأتيهم صاحبهم بصيد IHd.
15-16 والحمير والاروى فيأتيهم بما يكفيهم وفضلاً عن ذلك فقال الازديون IHd.
17 الراكب] (le ms porte ici et 7_1 le signe صح au-dessus de la ligne, évi-

سمعت بنو تَغْلِبَ أنوهم فاستطرقوهم فنُتِجَ لهم من زاد الراكب الهُجَيْسُ فكان
أَجْوَدَ من زاد الراكب فلمّا سمعت بذلك بكر بن وائل اتوا بنى تغلب
فاستطرقوهم فنَتَجوا من الهجيس الديناريَّ فكان اجود من الهجيس فلمّا سمعت
بذلك بنو عامر اتوا بكر بن وائل فاستطرقوهم على سَبَلَ وكانت اجود مـا
5 أُدرك وامّها سَوادةُ وابوها فَيّاضٌ وامّ سوادة قَسامةُ وكان فيّاضُ وقسامة لبنى
جَعْدة ويَزْعَمُ أنّ ابا فيّاض من حُوشيّةٍ وَبارِ بن أُمَيْمِ بن لَوْذ بن سام بن
نوح وانّه لمّا هلكت وَبارِ صارت خيلهم وحشيّةً لا تُرام، فزعم مُحْرِز بن
جعفر عن ابيه عن جدّه قال ليس أَعْوَجُ بنى هلالٍ من بنات زاد الراكب.
هو أَكْبَرُ من ذلك هو من بنات حوشيّة وبار وانّما أَعْوَجُ الذى كان ابنَ
الديناريّ فرسٌ لبَهْراء سُمّى باسم اعوج وكان لبنى سُلَيْم | بن منصور ثم صار f.14r
الى بَهْراء فأمّا اعوج الأكبر فإنّ امّه سَبَلُ من حوشٍ وَبارٍ وابوه منها، قال
وحدّثنى ابى عن ابيه أنّ امّ اعوج نتجته وهى متبرّزة من البيوت فنظر شيخٌ
لهم الى فرسٍ الى جنب سَبَلَ قد حاذت جَحْفَلَتُهُ بجَحِيَتِها فقال أَدْرِكوا الفرسَ
15 لا يبتسرُ فرسكم فخرجوا يسعون فاذا هى قد نُتِجت ووافق ذلك اليومُ نُجْعةً

---

demment pour suggérer la leçon الرَّكْب, cf. TA ٥٠٫ɡ) LA IV 181 = TA II 366ɡ (ibid. l. 7 pour زاد الراكب ou زاد الركب comme surnom d'homme, et cf. *Muraṣṣaʿ* 115, *Ḥam* 497_1, Ṭab III 2356_{17-19}, 2442_6, IDor 53_{18}, *Aġ* VIII 48_9 a. f., *Dīw.* Ḏu'r-Rumma LXVII 74 etc.). 1-5 IHd 48_{14-16}. 1 الهُجَيْسُ. LA VIII 132 = TA IV 271 (d'après Abū ʿUbayda). 2 بنو عامر اتوا بكر بن وائل ms (avec صح), corr. IHd. 4 ² TA III 211 fin. 4-6 Voir plus loin ٦₃₋₅, ١٠₄. 5 Le nom de cette jument est donné sous les formes قَسامة, القَسامة, القَسامِيّةُ cf. ٦₄, ١٠₁, ٤٢₂. 6 Le terme حوشيّةُ وَبارِ s'applique en général aux chameaux plutôt qu'aux chevaux. — وبزْعَم (sic) ms. — وبارِ (sic) ms.

7 Muḥriz b. Ǧaʿfar m'est inconnu. 7-11 Cf. TA II 735_{-8}. 12-١٣ *Ḥalba* 5, *ʿIqd* I 50_{8-10} (suit immédiatement à ٥₆₋₁₇). 11 يبتسرُ ms (avec ✓); mg 1re main: حاشية ينبغى (s.p.) ينسر يبتسر بنزو عليها وهى حائل.

فساروا من بعض يومهم او ليلتهم وأصبح اعوج مع امّه لم تَقْتُهْ فلمّا كان فى الليلة الثالثة حملوه بين جُوالِقَيْنِ وشدّوه بحَبْلٍ فارتكض فأصبح فى صُلْبِهِ بعضُ العَوَجِ فسُمّى لذلك أَعْوَجَ ثمّه أَنْجَبَتْ خيولُ العرب وعامّةُ جيادِها تُنْسَبُ اليه، فلمّا سمعت بنو ثعلبة بن يربوع استطرفوا بنى هلال فتجّوا عنه
٥ ذا العُقّالِ وهو ابن اعوج لصُلْبه بن الديناري بن الهُجَيْس بن زاد الراكب فتناسلت تلك الخيول فى العرب وانتشرت وشُهِرَ منها خيل منسوبة الاباء والامّهات وزعم آخرون والله اعلم أنّ سليمان لمّا عقر تلك الخيل نفر منها ثلاثةُ أفراسٍ لها أَجْنِحةٌ فوقع فرسٌ فى ربيعة وفرس فى الأَزْد وفرس فى بهْراء فحملوها على خيولهم فلمّا أعقّت لها طارت فرجعت الى البحر وتناتجت
١٠ الخيل بعضها من بعض لِما أَراد الله تعالى، وقال الواقدىّ هذا الحديث المعتمَد عليه والله اعلم، وأخبرنا عبد الله بن وَهْب قال قتل سليمان كلّ ما كان عُرِضَ منها ولم يَطِرْ منها شىء ولم يبق فى يده الّا تلك المائة وكان ممّا حقّق عندنا أمْرَ الديناريّ والهُجَيس وزاد الراكب أنّ الكلبيّ وابا حَمْزة الثُماليّ وأَبان بن تَغْلِبَ والرُواة جميعًا حدّثونا هذا الحديث قالوا بينا
١٥ الحجّاج بن يوسف يعرض الناس ويتصفّح خيولهم ولباسهم اذ مرّ به رجلٌ رَثُّ الكِسْوة أَعْجَفُ الفرس | فعذله ولامه ولم يُجِزْ له ذلك فمرّ به شَهْر بن f. 15r حَوْشَبٍ عليه فَرْوٌ له غليظ يقود فرسًا له فقال له الحجّاج كم عطاؤك يا شهر

7-8 قتله] عند ... لمّا كان يمسح اعناقها وسوقها صار منها ثلاثة افراس 7-10 IHd 83-6 خيولهم فكانت نجبا 8 الازد] خشين IHd (Wüst. *Tab.* 2₁₈). 9 ايّاها فوقع IHd. فلما نتجت تلك الافراس طارت IHd. 11 ʿAbd. b. Wahb b. Muslim al-Qurašī Abū Muḥ. 124—197 (IḪall I 249 éd. 1310 [no. 323 Wüst.], ISaʿd VII 2. 205, *Thḏ* VI 71—74 no. 140, Kindī [ed. Guest] *Introd.* p. 28). 13-14 A. Ḥam. aṯ-Ṯum. Ṯābit b. Abī Ṣafiyya Dīnār † env. 150 (ISaʿd VI 253, *Fihr* 33₂₃, *Thḏ* II 7—8 no. 10); Ab. b. Taġl. b. Riyāḥ al-Bakrī al-Ǧarīrī † 141 (ISaʿd VI 250, *Fihr* 33₂₂ (ابن تغلب), 220₁₀, Ṭūsī 5 no. 4, *Thḏ* I 93—4 no. 166, Yāq *Iršād* I 34—5).

قال الفان قال فإنّا لا نُجيز لك فرسك ولا كُسْوتك قال لـه شهـر أمّا
الكُسوة أصلحك الله فإنّى آثرتُ بالخزّ والعَصْب والوَشْى الشبابَ من ولدى
وذوى قَرابتى ونسائى وهذا الفرو يُدْفئنى وهو خفيفٌ ولا بأسَ به وأمّا الفرس
فوالله إنّها لَمِنْ خيل بنى تغلب ولقد ابتعتُها برَسَنها بثمانى مائة درهم على
٥ عِرْقها ونَسَبِها فإنّها لَمِنْ بنات الديناريّ فرس بكر بن وائل ابن الهُجَيْس
فرس بنى تغلب ابن زاد الراكب فرس الازد الذى دفعـه اليهم سليمان
فضحك الحجّاج فقال نَسَبٌ نعرفه فدعا بكسوةٍ فألقاها عليه، وكانت خيول
رسول الله خمسةَ أفراسٍ لِزازٌ ويحافٌ والمُرْتَجِزُ والسَكْبُ واليَعْسوبُ وانّما
سُمّى المرتجز بحُسْن صهيله، وحدثنى الكلبىّ محمد بن السائب وابو حمزة الثمالىّ
١٠ وأبان بن تغلب وغيرهم بأسماء الخيل المشهورة المعروفـة المنسوبة وخيول
العرب لا يختلفون فى ذلك ووجدنا فى أشعار العرب دلالاتٍ على ما قالوا،
كان منها فى قُرَيْشٍ خيل رسول الله عليـه السلام ومنها الوَرْد فرس حَمْزة
بن عبد المُطّلِب رضى الله عنه وهو من بنات ذى العُقّال من ولد أعْوَجَ
وقال فى ذلك حمزة

١٥ لَيْسَ عِنْدـه إلّا سِلاحٌ ووَرْدٌ • قارِحٌ مِنْ بَناتِ ذى العُقّالِ
أَتّقى دونَـهُ المَنايـا بنَفْسى • وَهْوَ دونى يَغْشَى صُدورَ العَوالى

---

1 كُسْوتك voy. ms. (Y_{15} kesra, l. 1 ḍamma, l. 7 s. v.): les deux vocalisations sont également admises, TA X 316_7 préfère celle avec ḍamma.

7-9 TA IV 77_{23} cf. ISa'd I 2. 174—5, Ṭab I 1782_{14}—83_{10}, IQot Ma'ārif 73—4, Damīrī II 350_9 a. f. (II^2 333_{6}), Muḥ P 271—5, IA ٥ $\text{١}_{5\text{-}7}$. (يحاف) on a de ce nom les varr لِحاف , اللحيف , اللُّحَيْف , اللّحيف (cf. LA XI 220_3 a. f., $227_{5\text{-}6}$, TA VI 243_7 a. f., $244_{5\text{-}9}$, 6 a. f); TA I $300_{25\text{-}26}$ السَّكْب et السَّكَب , LA I 453_4 seulement السَّكْب. 9 سُمّى] سُمِّيت ms (avec صح) (cf. LA VII 219_5, TA IV 37_{19}). 9 ss. IHd 48_{16}—53_{14} résume IK jusqu' à la fin (voir notre Introd. p. XXXIX) (ذكر محمد بن السائب وغيره من العلماء اسماء الخيل المعروفة المشهورة فى اشعار العرب). 15-16 IA ٥ $\text{٢}_{1\text{-}2}$, LA XIII 490, TA II 531, VIII 26.

وحدث الكلبيّ محمد بن السائب عن ابى صالح عن ابن عبّاس أنّ أعْوَجَ كان سيّد الخيل المشهورة وأنّه كان للملكِ من ملوك كِنْدَةَ فغزا بنى سُلَيْم يوم عِلافٍ فهزموه وأخذوا | اعوج فكان أوّلُهُ لبنى هِلالٍ ولهم تَجوه وأُمُّهُ سَبَلُ بنت فَيّاضٍ كانت لبنى جَعْدَةَ وامّ سَبَلَ القَسامِيّةُ فردّه بنو سليم الى بنى هلال ٥ فأنجاد فى نَسْله ومنه انتشرت جياد خيول العرب وكان فيما سَمَّوْا لنا من جياد فحولها وأناثها المُنْجِبات الغُرابُ والوَجيهُ ولاحِقٌ والمُذْهَبُ ومكتومٌ وكانت هذه جميعًا لغَنِيّ بن أَعْصُرَ بن سعد بن قيس بن عَيْلانَ فقال طُفَيْلُ الغَنَوِيُّ

بَناتُ الغُرابِ والوَجيهِ ولاحِقٍ ٭ وأَعْوَجَ تَنْمِى نِسْبَةُ المُتَنَسِّبِ

١٠ وقال

دِقاقٌ كأمْثالِ السَراحينِ ضُمَّرٌ ٭ ذَخائرُ ما أَبْقَى الغُرابُ ومُذْهَبُ
أبوهُنَّ مَكْتومٌ وأَعْوَجُ أَنْجَبا ٭ وِرادًا وحُوًّا لَيْسَ فيهِنَّ مُغْرَبُ

وفيه يقول جرير بن الخَطَفى

إنّ الجِيادَ يَبِتْنَ حَوْلَ قِبابِنا ٭ مِنْ آلِ أَعْوَجَ أو لِذى العُقّالِ

١٥ ومنها جَلْوَى كانت لبنى ثعلبة بن يربوع ومنها داحِسٌ وهو ابن ذى العُقّال وامّه جَلْوَى وله حديث طويل فى حرب غَطَفانَ، ومنها الخَنْفاء اخت داحِسٍ لأبيه من ولد ذى العُقّال، ومنها الغَبْراء كانت لقيس بن زُهَيْرٍ

1-3 cf. *Naq* 303_{10} (عَلاف), cf. TA II 78_4 a. f.; فى بعض ايّامهم. 3-6 TA VII 368_{2-3}; Aṣm 363—4 = Qālī III 188. 5-7 TA IX 419_{30}. 9 JRAS 1907, 830 (cf. p. 828 note, 839—40, *Naq* 84_7 ss.) = *Dîw.* I 22, *Mfḍ* 520_6 (بَناتُ ... أَعْوَجُ ... نِسْبَةَ).
11-12 *Dîw.* III 8, 12, TA IX 39_{15}, *Halbo* 85. 14 IA ٦٢_8, *Naq* 84_7 = 303_4 = *Dîw.* II 76 pén., TA VIII 28. 15 ومنها داحس IHḏ, om. ms (cf. *Naq* 83_{9-10} etc.): TA X 76_{21} présente la même lacune, voir Introd. p. XL et ci-dessous ١٤_3. 16-17 cf. *Ham* 223_3, *Naq* 86_{10-11} etc. (voir IA ٧٠_6); IHḏ aj: لحذيفة بن بدر الفزارى. 17-١٠١ TA III 437_{23}, *Ham*, *Naq* locc. citt.
17 الغبراء كانت لحمل بن بدر الفزارى IHḏ.

وهى خالة داحس وأخته لأبيه، ومنها قَسامٌ وكان لبنى جَعْدة بن كعب بن
ربيعة وفيه يقول النابغة الجَعْدىّ

أَغَــرُّ قَسامِىٌّ كُمَيْتٌ مُحَجَّلٌ * خَلا يَدِهِ اليُمْنَى فتَحْجِيلُهُ خَسَا

أى فَرْدٌ، وكان منها فَيّاضٌ وسَوادةُ أمّ سَبَل لبنى جعدة وفيها يقول النابغة

٥ وعَناجِيجُ جِيــادٌ نُجُبٌ * نَجْلُ فَيّاضٍ ومِنْ آلِ سَبَلْ

وكان منها الحِمالة والقُرَيْط لبنى سُلَيم وفيها يقول العبّاس بن مِرْداس السُلَمىّ

إبْنُ الحِمالة والقُرَيْطِ فقَــدْ * أُنْجِبْتِ مِنْ أُمٍّ ومِنْ فَحْلِ

لا يَطْمَعُ التالى اللَحاقَ بها * يَوْمًا ولَيْسَ يَفوتُهــا المُوْلى

وكان منها اللَطيمُ فرس ربيعــة بن مُكَدَّم ومنها مُصادٌ وكان لابن غادِيــة

١٠ الخُزاعىّ ثمّ الأَسْلَمىّ ولها يقول

صَبَرْتُ مُصادًا إزاءَ اللَطيمِ * حتّى كأنّهمــا فى قَرَنْ

خَضَبْتُ بــه زاعِبىَّ السِنانِ * فُوَيْقَ الإزارِ وفَوْقَ العُكَنْ

ويُزْعَمُ أنّ ابنَ غادية هو الذى قتل ربيعة بن مكدّم يوم الكَديد وأنّه كان
حليفًا لبنى سُلَيم وكان فى الخيل التى لقيته وقد نسب الناسُ قَتْلَهُ الى نُبَيْشة

١٥ بن حبيب السُلَمىّ والله اعلم، ومنها الأَجْدَلُ فرس أبى ذَرّ الغِفارىّ، ومنها
اليَعْسوبُ فرس الزُبَيْر بن العَوّام وكان من نِتاج بنى أَسَــدٍ من بنات

---

3 TA IX 27_{16-18}; *Halba* 32. 5 LA IX 79_1, TA V 71, VII 368_1, *Halba* 24.
7-8 IA ٧٢$_8$, TA VII 290_4, *Halba* 12 (tous ابن الحمالة), LA XIII 193 (إمّا الحمالة; أُنْجِبْنَ). TA l. c. et V 259_{27} a القريط et réserve la forme القُرَيط pour le cheval cité plus loin ٧٤$_5$. Le 2d v. n'est cité nulle part ailleurs. 7 إبْنُ] lire بِنْتَ?; انجبت (sic) ms. 9-15 TA IX 60_{14-13}, *Halba* 37 le seul 1er v, d'après IDurayd (الطليم, cf. à ١٣$_6$). Un v. semblable IA ٧٣$_{14}$. 9 عادية IHd.
12 السان TA. 13-15 cf. *Ag* XIV 131, *Hm* 411, Mubarrad 785_{5-17} (أَقْبان, ابن غاده), IDor 189_{2-3} (qui transcrit *Gmh*[B] f. 150r). 13 وزعم TA.
15 cf. IA ٥٢$_{6-7}$, LA XIII 109_{16}, TA VII 253_5 a. f., IHd 5 fin. 16 IHis 476_{3-4}, LA II 90_3 a. f., TA I 331_{29}, Damiri II 350 (II[2] 333), IA ٥٤$_{11}$.

العَسْجَدِيّ، ومنها ذو اللِّمَّةِ فرس عُكاشة بن مِحْصَن الأَسَدِيّ من أصحاب
رسول الله عليه السلام، ومنها نَاذِقٌ كان لمُنْذِر بن عمرو بن قيس بن
الحرث بن ثعلبة بن دودان بن أَسَد بن خُزَيْمة وله يقول وعذلته امرأته
في إيثاره له

٥ وباتت تَلومُ على ناذِقٍ ، لِيُشْرَى فقد جَدّ عِصْيانُها
أَلَا إِنّ نَجْوَاكِ في ناذِقٍ ، سَواءٌ عَلَيْنا وإعلانُها

وكان العَسْجَدِيُّ لبنى أَسَدٍ وهو من بنات زاد الراكب وكان لهم لاحِقٌ
f. 16 الأَصْغَرُ وهو من بنات لاحق الأكبر فرس غَنِيّ بن أَعْصُرَ ولهم يقول النابغة
الذُّبيانيّ وكانوا قد وَلَدوهُ وجَدَّتُهُ بنت عمرو بن جابر بن شِجْنة

١٠ فيهمْ بَناتُ العَسْجَدِيِّ ولاحِقٍ ، وُرْقٌ مَراكِلُها مِنَ المِضْمارِ

ولها يقول الكُمَيْت بن مَعْروف

---

1 TA IX 63$_{3}$ a. f., LA XVI 25$_{10}$, IHiš 721$_{17-18}$, IA ٥٢$_{4-5}$. Pour la forme عُكاشة (sans tašdīd) cf. IḤaǧ. *Iṣāba* IV 256 no. 5626 éd. du Caire, TA IV 326$_{25}$.

3-6 Les vv. 1—2 IA ٥٦$_{11-15}$, suivis de deux autres = *Mfḍ* CX 1—4 (l'un et l'autre assignent les vers et le cheval à Ḥāǧib al-Asadī); LA XI 316, TA VI 304 citent les vv. 1—2 et 4 et l'attribution à Ḥāǧib, et font remonter à IK, au lieu de l'attribution à M u n d i r (inconnu à toutes les sources), celle à M u n q i d b. Ṭarīf b. ʿAmr b. Quʿayn b. al-Ḥāriṯ b. Taʿlaba (ancêtre de Ḥāǧib b. Ḥabīb, voir *Mfḍ* 721$_{2}$); TA l. c. fait remonter l'attribution à Ḥāǧib, c o n t r e IK, à Abū 'l-Nadā al-Ġundiǧānī (voir Introd. p XLI[2]): ni TA ni LA ne citent donc directement IK; *Ḥalba* 9 ne connaît que le 1er v. et l'attr. à Munqid b. ʿAmr (d'après IDurayd). 7-8 LA IV 282, XII 204, TA II 423$_{1-2}$, VII 60$_{16-17}$, IA ٧٠$_{12-13}$ (attr. à tort aux Ġaṭafān). 8 Voir ci-dessus ٩$_{8}$ et plus loin ٤٥$_{12}$.

9 *Aġ* IV 129$_{23}$ Fāhira bint ʿAmr b. Ǧābir b. Šiǧna al-Asadī est la m è r e d'an-Nābiġa al-Ǧaʿdī! 10 X 24 Ahlw., *Mfḍ* 71$_{5}$ (وُرْقٌ, var. أُرْقٌ, Derenbourg *Nab. inédit* 43 [JA 1899. I, 43] أُرْقٌ): la note *e* de *Mfḍ* est erronée, puisque le passage de Aṣm concerne al-Lāḥiq al-akbar (ci-dessus à ٩$_{3-5}$).

نَجائبُ مِنْ آلِ الوَجيهِ ولاحِقٍ * تُذَكِّرُنا أَحْقادَنا حينَ تَصْهَلُ

ومنها زِرَّةُ فرس الجُمَيْح بن مُنْقِذ بن الطَمّاح بن طَريفٍ الأَسَدىّ ولها يقول

رَمَيْتُهُــمْ بِزِرَّةَ إِذْ تَواصَــوْا * وسالَ بنَحْرِهــا أَسَلُ الرِماحِ

ومنها حَزْمة فرس حنظلة بن فاتِك الأَسَدىّ ولها يقول

5 جَزَتْنى أَمْسِ حَزْمةُ سَعْىَ صِدْقٍ * وما أَقْفَيْتُهــا دونَ العِيالِ

ومنها الظَلِيمُ فرس فَضالة بن هِنْد بن شَريكٍ الأَسدىّ ولها يقول

نَصَبْتُ لَهُمْ صَدْرَ الظَليمِ وصَعْدَةً * شُراعِيَةً فى كَفِّ حَرّانَ ثائِرِ

فَلَوْ أَنَّهُمْ لَمْ يَعْرِفوا بِنْتَ لاحِقٍ * لَظَلَّ لَهُمْ مِنْ رَبِّها يَوْمُ فاجِرِ

ومنها ظَبْيَةُ فرس الهِراش الأَسَدىّ ولها يقول

١٠ أَلاَمَتى خُزَيْمــةُ فى أَخيهِمْ * قُدامَــةَ قَــدْ عَجِلْتُمْ بِالمَلامِ

ظَنَنْتُمْ أَنَّ ظَبْيَــةَ لَنْ تُؤَدِّــى * ورَأْىُ السَوْءِ يُزْرى بِاللِئــامِ

ومنها الحِمالةُ الصغرى فرس طُلَيْحة بن خُوَيْلِد الأَسَدىّ ولها يقول

---

1 * TA VII 80_{17}. 2 Cf. TA III 237_2. 3 *Halba* 22 (وسال); ibid. et p. 21 le v.: رميتهم بزوبر (بزوبر [*sic*]) اذ تلاقوا * ولم آتِ صدرها أَسَلَ الرماح ; le chev. Zawbar (dont Zuwayr n'est évidemment qu'une leçon fautive) et le v. sont assignés à Muṭayr b. al-Ašyam (al-Asadī, cf. *Ham* 361_{20} = Wüst. *Reg.* 297, IḤaǵar *Iṣāba* VI 176 no. 8424 éd. du Caire, *Mfḍ* 724e); TA III $232_{32\text{-}35}$ connait les deux attributions. 4-5 LA XV 23 = TA VIII $245_{18\text{-}23}$ (IBarrī déclare qu' IK vocalise حَزْمة — ainsi que le porte le ms — contre la leçon courante حُزْمة); *Halba* 12 (حُزمه). 6-8 LA ٥٥$_{8\text{-}9}$ (في رأس .... ومآلة); LA XV 273, TA VIII 385 (tous avec le 1er v. seulement), *Halba* 33 (id.) الأطم (cf. ci-dessus ١٠$_9$: TA IX $60_{18\text{-}19}$ enrégistre cette attrib., mais la rectifie d'après IK). Le poète connu est cependant Faḍāla b. Šerīk (cf. *Aġ* X 171, *Naq. Ǧarīr wa'l-Aḫṭal* XI, et IK lui-même *Ǧmh*[B] f. 55 r). 9-11 TA X 231 (الهواس), *Halba* 29 (الهواش) le v. 2. Le nom inconnu. 11 طية *Halba*; تردى TA; بالكرام *Halba*. 12-١٣$_2$ LA XIII 193 (d'après IBarrī).

نَصَبْتُ لَهُمْ صَدْرَ الحِيالةِ إِنَّها ٭ مُعاوِدةٌ قِيلَ الكُماةِ نَزالِ

فَيَوْمًا تَراها فى الجِلالِ مَصونةً ٭ ويَوْمًا تَراها غَيْرَ ذاتِ جِلالِ f. 17v

ومنها الوَرْدُ فرس فَضالة بن كَلَدَةَ وفيه يقول فَضالة بن هِنْد بن شَريك

فِدَى أُمّى وما قد وَلَدَتْ ٭ غَيْرَ مَفْقودٍ فَضالَ بْنَ كَلَدْ

يَحْمِلُ الوَرْدَ على أَدْبارِهِمْ ٭ كُلَّما أَدْرَكَ بالسَّيْفِ جَلَدْ ٥

ومنها مَعْروفٌ فرس سَلَمة بن هِنْد الغاضِرىّ وله يقول

أُكَفِّئُهُ مَعْروفًا عَلَيْهِمْ كَأَنَّهُ ٭ إذا ازْوَرَّ مِنْ وَقْعِ الأَسِنَّةِ أَحْرَدُ

ومنها المَنيحةُ فرس دِثار بن فَقْعَسٍ الأَسَدىّ ولها يقول

قَرِّبا مَرْبَطَ المَنيحةِ مِنّى ٭ شُبَّتِ الحَرْبُ للصَّلاةِ سُعارا

١٠ ومنها ناصِحٌ فرس فَضالة بن هِنْد بن شَريكٍ الأَسدىّ وله يقول

أَناصِحُ شَمِّرْ للرِهانِ فإنَّها ٭ غَداةُ حِفاظٍ جَمَّعَتْها الكَلائِبُ

أَتَذْكُرُ إلباسيكَ فى كُلِّ شَتْوةٍ ٭ رِدائى وإطعاميكَ والبَطْنُ ساغِبٌ

وكان منها فى بنى تَيم بن مُرٍّ وضَبّة بن أُدٍّ الشَوْهاء فرس حاجب بن

---

1 LA عَوَّتْ; TA VII 291₉ s. f., IA ٥٦₁₁, IHd معوّدة (*Halba* 12 comme le ms). 2 ذاة ms. 3-5 TA II 531; mg. 1re main: هذا الشعر لأوس بن حجر, mais dans les vers de celui-ci ces deux ne se trouvent pas; l'attribution est due peut-être au fait que dans les vers de Aws Faḍāla b. Kalada est souvent nommé (voir Geyer p. 5—6). Sur Faḍāla b. Hind b. Šarīk voir *supra* ١٢₆ et *infra* ١٣₁₀. 5 محمول الورد TA. 6-7 LA XI 148, TA VI 192, *Halba* 37, IA ٥٥₅₋₆ (أُقَلِّبُ). 7 (أَحْرَدُ) mg 1re main: الذى يرفع احدى قوائمه على ثلاث. 8-9 IA ٥٥₇₋₈ (cf. LA III 447₁₃, TA II 282₃₂); deux vers de Diṯār b. Faqʿas (cf. Wüst. *Tab.* M 16), prob. de la même pièce, *Mfḍ* 24₂₁₋₂₂. 10-12 IHd (ناضح). 10 TA II 238₁ (فرس الحرث بن مراءة (؟) او فضالة بن هند); ولها ms (avec صح). 13-١٤₃ LA XVII 403 bas (d'après IBarrī) = TA IX 395 (l'un et l'autre الشوهاء يجمح); le même vers, mais avec rime et rédaction différentes, *Naq* 241₁ = *Mfḍ* 365 = IAṯīr I 463 pén.: de la var على شقّاء (IAṯīr شقراء) il semble ressortir qu'aussi شوهاء (sans l'article!) est plutôt une épithète qu'un nom propre.

زُرارةَ ولها يقول بِشْر بن أبى خازِمٍ الأَسَدىّ

وأَفْلَتَ حاجِبٌ تَحْتَ العَوالى ۞ على شَوْهاء تَجْمَحُ فى اللِجامِ

والخُنْثَى فرس عمرو بن عمرو وكان لها ما للفَحْل وما للأنثى وكان لا تُجارى

وكانت ضَبُوبًا والضَبوبُ التى تبول وهى تعدو وفيها يقول جرير

٥ كأنّكَ لَمْ تَشْهَدْ لَقِيطًا وحاجِبًا ۞ وعَمْرَو بْنَ عَمْرٍو إذْ دَعا يالَ دارِمِ

ولَوْلا مَدَى الخُنْثَى وبُعْدُ جِرائِها ۞ لَقاظَ قَصيرَ الخَطْوِ دامى المَراغِمِ

f. 17a وكانت منها الرَقيبُ فرس الزِبْرِقان بن بَدْرٍ وله يقول

أُقْفِى الرَقيبَ أَداوِيهِ وأَصْنَعُهُ ۞ عارِى النَواهِقِ لا جافٍ ولا قَفِرُ

وكان لبنى تَغْلِبَ من نِتاجِ أَعْوَجَ النُباكُ وحَلّابٌ وصحَّ عندنا من غير واحد

١٠ من العلماء أنّ أَعْوَجَ كان لبنى هِلالِ بن عامرٍ وأمّه سَبَلُ وأمّ سبل سَوادةُ

بنت سَوادٍ القَسامىّ ، وكان منها أُثالُ فرس ضَمْرة بن ضَمْرة وخرج على

فرسٍ أُثالَ فإذا هو برَجُلٍ وكان يلقّب ذُبابَ السَلْحِ فلمّا نظر ذُبابٌ الى ضمرة

تلقّاه بعُلْبةٍ من لَبَنٍ ليتحرّمَ به فتطيّر من ردّها فشربها ثمّ احتوى على الإبل

وأنشأ يقول

---

3 الحشاء ms (et de même *infra* l. 6, ٤٨$_9$), avec ص, id. TA IV 203$_3$ a. f. qui reproduit aussi la notice du texte (var. بجوبا) sans indiquer sa source; *Halba* 10 a la notice presque *ad verbum*, mais avec la leçon juste الخنثى (IHd om).

5-6 v. 1 *Naq* 408$_1$, Mubarrad 274$_{15}$ (l'un et l'autre دعوا), ʿ*Iqd* III 64$_{10}$ (دعا) (manque *Dīw* II 136 ss.), v. 2 *Halba* 16 (*Naq* 409$_8$, 671$_9$, *Ag* X 43$_3$ a. f., TA I 620$_{13}$ en ont le 1er hémistiche dans un v. à la rime et au contenu différents, de Mirdās b. Abī ʿĀmir as-Sulamī). 7-8 IA 71$_{10-11}$ (إنّ الرقيب) cf. LA I 410$_8$ (sans le v., mais il a أبن الرقيب, ce qui présuppose chez sa source la leçon d'IA), TA I 274$_8$ a. f. 9 النبال ms (voir *infra* ٣٩$_9$); (حلّاب) cf. Asma 377, *Naq* 475$_{11}$, 748$_{13}$, LA I 321$_9$, TA I 221$_5$ a. f. 10-1ᐤ$_4$ je ne connais pas d'autres sources de cet épisode, et aussi l'individu surnommé Ḏubāb as-Salḥ m'est inconnu. 12 أثالٍ ms.

أَلا مَنْ مُبْلِـغٌ عَنّى ذُبابًـا * ذُبابَ السَّلْحِ أَىُّ فَتًى حَواها

فَلَوْ صادَفْتَنى وأُثالُ فيهـا * أَعَبْتَ العَبْدَ يَطْعَنُ فى كُلاها

مُحَبَّسَـةً على الأَهْوالِ شُعْثًا * وكانَتْ لا تُعَرِّجُ عن هَواهـا

أَلَمْ تَـرَ أَنَّنى قُيِّلْتُ فيهـا * وكانَتْ لا تُنيلُ مَنْ أَتاهـا

٥ وكانت الخَذْواء فرس شَيْطان بن الحَكَم بن جابِر بن جاهِمة بن حُراق بن يَرْبوعٍ ولها يقول فى يوم مُحَجِّرٍ فى غارتهم على طيّء من أَخَذَ بشَعَرةٍ من شَعَرِ الخذواء فهو آمِنٌ ففى ذلك يقول طُفَيْلٌ

وقَدْ مَنَّتِ الخَذْواء مَنًّا عَلَيْكُمْ * وشَيْطانُ إِذْ يَدْعوكُمُ ويُثَوِّبُ

وكان منها الشَيِّطُ فرس أُنَيْفِ بن جَبَلَةَ الضَبِّىّ وهو جدُّ داحِسٍ من قِبَلِ

١٠ أُمّه فيما زعم العَبْسيّون وله يقول الشاعر

أُنَيْفُ لَقَدْ بَخِلْتَ بِعَسْبِ عَوْدٍ * على جارٍ لِضَبَّـةَ مُسْتَـرادِ

1-2 IA ٦٦$_5$ (le maître du chev., dont le nom est وَبالِ, est Ḍamra b. Ǧābir, le père de Ḍamra b. Ḍamra). 1 براها IA. 2 mg 1re main: فى الاصل ذُراها ; لاقيتنى IA, TA VII 202$_{23}$; ذُراها IA, *Ḥalba* 4. 5-8 TA X 111$_4$ a. f., IA ٦٨$_{2-4}$, *Ḥalba* 10. Il ne s'agit point des B. Yarbūʿ tamīmites, mais des B. Yarbūʿ b. Taʿlaba b. Saʿd b. ʿAwf b. Kaʿb b. Ǧillān (ainsi ont *Gmh*[B] et IA ٦٨$_5$ au lieu de Ḥillān de Wüst. *Tab.* D 11) b. Ġanm b. Ġanī. *Gmh*[B] f. 187*v* porte Šayṭān b. Ǧāhima b. Ḥurāq, dit فارس الخذواء (avec citation du v. de Ṭufayl), dont un frère s'appelle al-Ḥakam b. Ǧāhima. 6 Sur le yawm Muḥaǧǧir cf. Bekrī 512, Yāq IV 423 avec un v. de la même pièce dont à la l. 8, *Aġ* XIV 89 (rencontre entre Ṭayy' et Ġanī sans indication de lieu *Aġ* VII 147). 8 mg 1re main: الاصل لقد, et de même *Dīw* III 37, *Gmh*[B] f. 188*r*, *Ḥalba* l. c.; وقد TA l. c. et V 173$_2$, LA IX 213$_{18}$, XVIII 246$_4$ a. f. (LA IX, TA V ont aussi la var.: مَنَّا ... مَنَّتْ ; [يُثَوِّبُ] يُثوبُ ms (avec صح), LA XVIII, *Gmh*, يُوّب les autres; le 2d hémist. Ǧāḥiẓ *Ḥay* I 146$_2$. 9-11 TA V 173, cf. IA ٥٨$_{13-14}$ (avec v. diff.), Zaǧǧāǧī *Amālī* 4$_8$, *Mfd* 20$_{10}$ (الشيط), *ʿIqd* III 83$_3$ (السليط), IAṯīr I 421$_{17}$ (voir note 4), Aṣm 373—5 (mais cf. à IA ٩٢$_{4-5}$).

ومنها اللَّيْثانُ فرس قُرابة بن هِقْرام الضَّبّىّ وله يقول

f. 18r إذا اللَّيْثانُ ٱلْحَقَنِى بِقَوْمٍ * ولَمْ أَطْعَنْ فشَلَّ إذًا بَنانِى

ومنها العَرادةُ فرس كَلْحَبة وهو هُبَيْرة بن عبد مناف ٱلْيَرْبوعىّ وذلك أنّه اغار على حَزِيمة بن طارِقٍ فأَسَرَهُ أُسيدُ بن حِنّاءةَ اخو بنى سَليط بن يربوعٍ وأُنيف ٥ بن جَبَلة الضبّىّ وكان انيف نَقيلاً فى بنى يربوع فاختصما فيه فجعلا بينهما رجلاً من بنى حِمْيَرِىّ بن رِياح بن يربوع يقال له الحرث بن قُرّانَ وكانت أمّه ضَبِيّةً فحكم أنّ ناصِيةَ حزيمة لأُنَيْف بن جَبَلة وعلى انيف لأسيد بن حِنّاءة مائةٌ من الإبل فقال فى ذلك كَلْحبة اليربوعىّ

فإنْ تَنْجُ مِنْها يا حَزِيمَ بْنَ طارِقٍ * فقَدْ تَرَكْتُ ما خَلْفَ ظَهْرِكَ بَلْقَعا

١٠ إذا المَرْءُ لَمْ يَغْشَ الكَرِيهةَ أَوْشَكَتْ * حِبالُ المَنايا بالفَتَى أَنْ تَقَطَّعا

فأَدْرَكَ إبْطاءُ العَرادةِ ضَلْعَتِى * وقَدْ تَرَكَتْنِى من حَزِيمةَ إصْبَعا

وقال

تُسائِلُنِى بَنو جُشَمَ بْنِ بَكْرٍ * أَغَـرّاءُ العَرادةُ أَمْ بَهِيمُ

هِىَ الفَرَسُ الَّتى كَرَّتْ عَلَيْكُمْ * عَلَيْها الشَّيْخُ كالأَسَدِ الظَّلِيمُ

١٥ ومنها العُبابُ فرس مالك بن نُوَيْرةَ وفيه يقول يومَ لحق بنى عَبْسٍ واستنقذ إبلَ ٱبْنِ حَبِى

تَدارَكَ إرْخاءُ العُبابِ ومَرُّهُ * لَبُونَ ٱبْنِ حَبِّى وَهْوَ أَسْفانُ كامِدُ

1-2 IA ٥٧$_{4-5}$ (قُرَيْبة بن عُوَيْة) 3-14 TA III 393$_{22-31}$ (avec varr. insignifiantes); les vers cités appartiennent à *Mfḍ* II 1. 7. 5. III 1. 2; id. 20 un récit très semblable à celui du texte. 11 إبْطاء ... ظَلْعَها ... جعلتى *Mfḍ* (le texte donné par Bekrī 436$_{19}$ pour le 1re hémist. de ce v. se retrouve *Ḥalba* 30). 13-14 IA ٦٣$_{12-13}$. 14 mg 1re main: حاشية الظليم الذى تَشُدّ فى الظلام; الكريمُ *Mfḍ*, الكَلِيمُ IA. [كالأَسَدِ var. mg IA ذو الحَسَبِ; *Mfḍ*: كَرَّتْ عليهم

15 IA ٦٣$_{16}$ العُقاب (TA I 383$_2$ et 400$_{12}$ n. f. connaît les deux leçons); ni ابن حَبِّى ni l'épisode conté ici ne paraissent ailleurs. 17 IA ٦٤$_4$ (مَرُّهُ] جَرْيُهُ, [أَسْوانُ] أَسْفانُ): ce vers et le suivant ne se trouvent pas ailleurs.

فَلَوْ كُنْتُ بَعضَ المُقْرِفِينَ نِصابُهُ * تَقَسَّمَ والحُـرّاتُ مِنْهـا بِنائِـدِ
ومنها لازِمٌ فرس سُحَيْم بن وَثِيل اليَرْبوعيّ وله يقول ابنه جابِرُ بن سُحَيْمٍ
أَقولُ لِأَهْلِ الشِّعْبِ إِذْ يَأْسِرونَنِى * أَلَمْ تَعْلَموا أَنِّى ٱبْنُ فارِسِ لازِمِ
ومنها الأَحْوَى فرس قَبيصة بن ضِرارٍ وفيه يقول
5 يَقولُ بَنو سُلَيْمٍ إِذْ رَأَوْنِى * عَلَى الأَحْوَى يُقَرِّبُ فى العِنانِ
f. 18v ومنها كامِلٌ فرس زيد الفَوارس الضَبّيّ وله يقول العائفُ الضَبّيّ
نِعْمَ الفَوارِسُ يَوْمَ جَيْشِ مُحَرِّقٍ * لَحِقوا وَهُمْ يَدْعونَ يالَ ضِرارِ
زَيْدُ الفَوارِسِ كَرَّ وٱبْنـا مُنْذِرٍ * والخَيْلُ تَصْنَعُهـا بَنو الأَحْـرارِ

---

1 [الحُرّات] ms s. v. 2-3 ' TA IX 59$_{30-31}$; IA ٦٣$_{14-15}$ assigne le chev. à Waṯil et le vers à son fils Suḥaym (cf. LA XVI 15$_3$ a. f., TA l. c.). Le nom du chev. est زَهْدَمٌ *Primaires Arabes* I 45 (où l'on trouve aussi, comme variante, le texte d' IK), LA VII 162, XV 170 fin, TA III 627$_4$ a. f., VIII 331$_{15-16}$; dans le dernier de ces endroits, son maître est Bišr b. ʿAmr ar-Riyāḥī (oncle paternel de Waṯil); ibid. est mentionnée la var. ابن قاتل زهدم: Z. serait un homme des Banū ʿAbs (c'est en effet Z. b. Ḥazn b. Wahb IDor 171$_{1}$, LA XV 171$_{1-5}$ [les deux = *Ǧmh*^{B} f. 178r—179r], cf. *Naq* 669$_{11}$ ss., 677$_5$ ss., *Mfḍ* 45$_2$). Un 2e v. est cité LA VIII 147$_{18}$, TA IV 277$_8$. 3 mg 1re main: حاشية يَأْسِرونَنِى IA, يُقَسِّرونِى IA; وقُلْتُ: يسرونى (*sic*) أى يقسوننى بالإسر LA VIII 147, TA IV 277, يُقَسِّرونَنِى LA VII 162, XV 170, TA III 627, VIII 331, يقسموننى TA IX 59; أَلَمْ تَبْتَسِلوا LA VIII 147, TA IV 277. 4-5 IA ٥٩$_{9-10}$, avec un 2e vers (*Mfḍ* 30$_{23}$ al-Aḥwā est frère d'al-Kalb, le chev. de ʿĀmir b. aṭ-Ṭufayl, sur lequel cf. IA ٧٦$_2$). 6-9 LA XIV 119, TA VIII 104 (d'après IBarrī), *Naq* 195$_{7, 8, 11}$ (avec d'autres vers, et cf. *Mfḍ* 448); on trouve le nom du poète sous les formes ابن العائف (TA) et ابن القائف (*Naq*, *Mfḍ*); cf. IA ٥٨$_5$, où le chev. al-Kāmil appartient à ar-Ruqād b. al-Mundir. 6 mg 1re main: وبقال زيد الخيل (*sic*! celui-ci est en réalité le poète des Ṭayyʾ bien connu).

7 Ḍirār (b. ʿAmr b. Mālik b. Zayd al-Ḍabbī), voir *infra* ١٨$_{11}$. 8 "Les deux fils de Mundir" sont prob. ar-Ruqād (voir *infra* ١٩$_7$ et IA ٥٨$_5$) et Ḥassān,

تَرْمِى بِغُـرَّةِ كَامِلٍ وَبِنَحْرِهِ ٭ خَطَرَ النُّفوسِ وَأَىَّ حِينِ خِطَارِ

ومنها ذاتُ العَجْمِ وفيها يقول الزِبْرِقان بن بَدْرٍ وكانت لرجلٍ من بنى حنظلة

وَرِثْتُ أَبِى وابْنَىْ شُرَيْفٍ كِلَيْهِما ٭ وفارِسَ ذاتِ العَجْمِ حُلْوًا شَمَائِلُهْ

منها ذو الوُشُومِ فرس عبد الله بن عَدّاء البُرْجُمِىّ وله يقول

٥ أُعارِضُهُ فى الحَزْنِ عَدْوًا بِرَأْسِهِ ٭ وفى السَّهْلِ أَعْلُو ذا الوُشومِ وأَرْكَبُ

ومنها وَحْفَةُ فرس عُلاثة بن الجُلاس الحَنْظَلِىّ ولها يقول

ما زِلْتُ أَرْمِيهِمْ بِوَحْفَةَ ناصِبًا

ومنها ذو الوُقوفِ فرس لرجلٍ من بنى نَهْشَلٍ وله يقول الأَسْوَدُ بن يَعْفُرَ

خالى ٱبْنُ فارِسِ ذى الوُقوفِ مُطَلِّقٍ ٭ وأَبِى أَبـو أَسْمـاءَ عَبْـدُ الأَسْوَدِ

١٠ نَقَمَتْ بَنو صَخْـرٍ عَلَىَّ وجَنْدَلٌ ٭ نَسَبٌ لَعَمْـرُ أَبِيكَ لَيْسَ بِقُـعْـدُدِ

ومنها مَبْدُوعٌ فرس الحرث بن ضِرارٍ الضَبِّىّ وله يقول

---

fils de Mundir b. Ḍirār et cousins de Zayd al-Fawāris; أَرجعها تَطْعُنُها LA, TA, Mfḍ, أوجعها Naq; بنو جَبّار Naq Mfḍ.

1 ترمى ms: يرمى tous les autres; وأَىَّ Naq. 2-3 TA VIII 392₂₋₅ (كلاهما): ذاة ms partout. 4-5 TA IX 94, Ḥalba 20. 4 عبد الله بن عدى Ḥalba.

6-7 TA VI 264₂₈₋₃₀, LA XI 269₁,₅ (TA aj. le 2d hémist. dont le texte corrompu (voir note à la marge) est corrigé Ḥalba 30 en: أَصْدَرًا ذا وَمَحْزٍ أَزْرَقَ مِنْجَلِ: TA aj. aussi le nom du grand-père du poète, Muḥarriba, ce qui rattache sa généalogie à Wüst. Tab. K 18: Ġmh^B f. 68r a: الحُمَّى بن الجُلاس بن مُحَرِّبة الشاعر.

6 وحفة] وجعة IIId 8-10 TA VI 260. 9 Ḥalba 20 (مطالق). Muṭalliq b. Ṣaḫr b. Nahšal b. Dārim (des Tamīm Ġmh^B f. 67r): sel. TA l. c. l. 19 (d'après la Takmila d'aṣ-Ṣāġānī) le chev. appartenait à Ṣaḫr b. Nahšal, attribution qui est née peut-être d'une leçon مُطَلِّقٌ. Sel. Aġ XI 134 la famille maternelle du poète aurait été des B. ʿIǧl. 11-١٢ مُبْدِرِعٌ ms (avec صح), مدرع IIId, مَبْدُوع IA ٥٨₇₋₈ (avec le 1er v.), TA V 271₁₈₋₂₁ (avec les deux vers), مبدوع LA X 294 fin—295₃ (avec les deux vers), TA V 564₁₈₋₂₁, Ḥalba 30 (avec le 1er vers, d'après Ǧawharī). Le poète est un des 18 fils de Ḍirār b. ʿAmr b. Mālik b. Zayd

تَشَكَّى الغَزْوَ مَبْدوعٌ وأَضْحَى • كَأَشْلاءِ اللِّجامِ بِهِ كُدُوحُ
فلا تَجْزَعْ مِنَ الحَدَثانِ إِنِّى • أَكُرُّ الغَزْوَ إِذْ جَلَبَ القُرُوحُ

ومنها الجَوْنُ فرس مُتَمِّم بن نُوَيْرَةَ اليربوعىّ وله يقول مالكٌ اخوه

ولَوْلا دِوائِى الجَوْنَ قاظَ مُتَمِّمٌ • بأَرْضِ الخُزامَى وَهْوَ للذُّلِّ عارِفُ

٥ ومنها الغَرّافُ فرس البَراء بن قيس بن عتّابٍ وله يقول

f. 19r إِنْ يَكُ غَرّافٌ تَبَدَّلَ فارِسًا • سِوايَ فقدْ بُدِّلْتُ مِنْهُ السَّمَيْدَعا

ومنها الشَّقْراء فرس الرُّقاد بن المُنْذِر الضبّىّ ولها يقول

إِذا المُهْرَةُ الشَّقْراءُ أَدْرَكَ ظَهْرُها • فشَبَّ إِلاهى الحَرْبَ بَيْنَ القَبائِلِ
وأَوْقَدَ نارًا بَيْنَهُمْ بِضِرامِها • لَها وَهَجٌ لِلْمُصْطَلى غَيْرُ طائِلِ
١٠ إِذا حَمَلَتْنى والسِّلاحَ مُغيرةً • الى الحَرْبِ لَمْ آمُرْ بِسِلْمٍ لِوائِلِ

(Wüst. *Tab.* J 18, IDor 120_4; la liste complète *Gmh*[E] f. 112r), grand-père du poète Zayd al-Fawāris (*supra* ١٧_6); LA l. c. l'appelle ʿAbdalḥāriṯ (cf. *Ḥam* Buḥt 201 no. 963 Ch., et il est cité avec son frère al-Ḥāriṯ *Gmh*[E] l. c.); TA V 271, qui connaît les deux attributions, cite un vers de Zuwayhir b. ʿAbdalḥāriṯ dont la rime assure les leçons مَبْدُوعٌ ou مُبْدُوعٌ.

1 وأمسى IA; اللِّجام LA, TA (*recte*, contre les indications des lexiques?); مدوح (sic) LA, جروح TA. 2 حلب ms, جَلَبَ LA, TA. 3-4 TA IX 168_{2-4}, qui aj. que d'autres donnent le chev. à Mālik lui-même (comme a en effet IA ٦٣_{10} et comme le sens du v. le rend vraisemblable); Agn 300 بلأَرْقَم بن نُوَيْرَة à corriger en لِمُتَمِّم ? 3 TA aj.: يوم الكُلاب. 4 دِوائى ms avec double voy., cf. Nöldeke *Beitr. Poes.* 140[2]; au dessus de قاظ, 1re main: من القيظ, TA ظلّ; sur al-Ḫuzāmā cf. Yaq II 436_9, Ham 177_{25}. 5-6 IA ٦٥_{6-8}, TA VI 210 dn. 6 فإنْ تَكُنِ الغَرّافُ بُدِّلَ IA; TA VI 211_{1-4} rapporte une anecdote concernant l'al-Samaydaʿ cité dans ce v. (d'après Abū Muḥ. al-Aʿrābī, d'après Abu'l-Nadā). — منها ms, avec صح et au-dessus de la ligne (1re main) الصحيح منه.

7-10 *Ḥam* 281, TA III 310. 10 أُصْبِحْ على سِلْمٍ وائِلِ *Ḥam*.

ومنها المُكَيَّسُ فرس عُتَيْبة بن الحرث بن شِهاب وله يقول مالكُ بن نُوَيْرة

ولَوْ زَرِمَ الأَصْلابُ مِنّا لَزاحَمَتْ ٭ عُتَيْبَةَ إِذْ دَمَّى جَبِينَ المُكَيَّسِ

ومنها شَوْلَةُ فرس زيد الفَوارِسِ الضَّبِّيّ ولها يقول

قَصَرْتُ لَهُ من صَدْرِ شَوْلَةَ إِنَّما ٭ يُنَحِّي مِنَ الكَرْبِ الكَمِيُّ المُناجِدُ

٥ ومنها النَّحّامُ فرس سُلَيْك بن السُّلَكة السَّعْديّ ولها يقول

قَدِّمِ النَّحّامَ وأَعْجِلْ يا غُلامْ ٭ وأَطْرَحِ السَّرْجَ عَلَيْهِ واللِّجامْ

وقال فيه

قَطَعْتُ وتَحْتِي النَّحّامُ يَهْوِي ٭ كَما ٱنْقَضَّتْ على الخُزَزِ العُقابُ

ومنها الوَرْدُ فرس أَحْمَرَ بن جَنْدَل بن نَهْشَل ولـه يقول بعضُ بني قُشَيْر

١٠ في يوم رَحْرَحانَ

تَجَنَّبْتَنا بالوَرْدِ يَوْمَ رَأَيْتَنا ٭ يَمُرُّ كَمَرِّ الثَّعْلَبِ المُتَمَطِّرِ

وأَيْقَنَ أَنَّ الخَيْلَ إِنْ يَلْتَبِسْ بِهِ ٭ يَقِظْ عانِيًا أو يَتْرُكُوهُ لِأَنْسُرِ

---

1 cf. TA IV 236_{6-7} (المكيّس): je ne connais pas d'autres citations du v. de Malik. 3-4 IA ٥٢$_{14-15}$, *Ḥam* 279, TA VII 401 (cf. LA XIII 401_5), *Ḥalba* 27. 3 après يقول le ms porte النّحّام, qui a été ensuite barré. 4 mg. 1re main: كان في الاصل انها سخّى (sic, c. à d. تُنَحّي) من الكرب الكَمِيّ المناجدا; انه IA; من المَوْتِ الكريمُ *Ḥam*, *Ḥalba*. 5-6 TA IX 73_{30}, IA ٦٣$_{3-5}$, avec un 2d v. Un autre v. de Sulayk sur le chev. an-Naḥḥām Aṣm 381, LA XVI 49_3 a. f. = TA IX 73_{36} (d'après Aṣm), IDor 85_{19}, Mubarrad 471_{11} (avec d'autres vers), *Ḥalba* 38. 6 أَخْرِجْ IA; وأَقْذِفْ لي طَرِّحْ IA, TA; غلاما, والجاما IA. 8 Le v. n'est pas cité ailleurs. 9-12 TA II 531 fin transcrit la notice, mais oublie de citer les vers; Aḥmar b. Ǧandal est le grand-oncle du poète al-Aswad b. Ya'fur (*Ag* XI 134) et le frère de Salmā b. Ǧandal, sur lequel voir IDor 149_{18} ss. (où l. بن نهشل): il n'est donc pas à identifier avec Salāma b. Ǧandal, comme voudrait le faire Cheikho (*Dīw.* Salāma pp. ٤–٥); par une singulière coïncidence, un frère de Salāma b. Ǧandal, lui aussi poète, s'appelle justement Aḥmar (IQot *Poesis* 147_7). 12 يقظ ms.

وكان منها فى قيس عَيْلانَ وكان من مشهورى فُرْسان العرب عامِر بن الطُفَيْل فرسه المَزْنوقُ وله يقول يومَ فَيْفِ الرِيح يومَ فُقِئت عينُه

f. 19

لَقَدْ عَلِمَ المَزْنوقُ أَنّى أَكُرُّهُ • على جَمْعِهِمْ كَرَّ المَنيحِ المُشَهَّرِ

إذا آزْوَرَّ من وَقْعِ الرِماحِ زَجَرْتُهُ • وقُلْتُ لَهُ آرْجِعْ مُقْبِلاً غَيْرَ مُدْبِرِ

٥ وأَنْبَأْتُـهُ أَنَّ الفِرارَ خَزايـةٌ • على المَرْءِ ما لَمْ يُبْلِ عُذْرًا فيُعْذَرِ

أَلَسْتَ تَرَى أَرْماحَهُمْ فِىَّ شُرَّعًا • وأَنْتَ حِصانٌ ماجِدُ العِرْقِ فاَصْبِرِ

فبِئْسَ الفَتَى إنْ كُنْتُ أَعْوَرَ عاقِرًا • جَبانًا فما أُزْجِى لَدَى كُلِّ مَحْضَرِ

لَعَمْرِى ومـا عَمْرِى عَلَىَّ بِهَيِّنٍ • لَقَدْ شانَ حُرَّ الوَجْهِ طَعْنَةُ مُسْهِرِ

ومنها فرس عامِرِ بن الطُفَيْل ايضا الوَرْدُ وله تقول تَمِيمةُ بنت أَهْبانَ العَبْسيّة

١٠ فى يوم الرَقَم

ولَوْلا نَجاهُ الوَرْدِ لا شَىْءَ غَيْرُهُ • وأَمْـرُ الإلاهِ لَيْسَ لِلّهِ غالِـبُ

إذًا لَسَكَنْتَ العامَ نَقْـا ومَنْعِجًا • بِلادَ الأَعادى او بَكَتْكَ الحَبائبُ

ومنها حَذْفَةُ فرس خالد بن جَعْفَرٍ وعليها قُتِلَ جَذيمة يومَ لَقِيها وفيها يقول

1-8 *Dīw.* ʿĀmir XI (= *Mfḍ* CVI) 2—5, 8, 7; le 1er v. IA ٧٦$_{4}$. 3 عشيّة *Dīw.*, IA : la leçon de notre texte est mentionnée dans le commentaire au *Dīw.*: c'est celle de *Mfḍ*. 5 جَهْدًا وبُعْذَرِ *Mfḍ*: *Dīw.* comme le texte. 7 أُزْجى] عُذْرى *Dīw.*, *Mfḍ*; mg 1re main : حاشية فما عُذْرى لَدَى.

9-12 IA ٧٦$_{10\text{-}12}$ (l'auteur est Mayya bint Thbān), *Ḥam.* Buḥt 64 no. 239 Ch. (avec 3 autres vers), TA II 551. Sur le Yawm ar-Raqam cf. IAṯīr I 482—3, *ʿIqd* III 71, *Mfḍ* 30—34, *Dīw.* ʿĀmir Intr. 80—81, d'où résulte la multiplicité des traditions. 11 فلَوْلا IA, Buḥt. 12 نَقْبًا منعجا ms, نَقًا ومنعجا IA ; نَقًّا ومَنْعِجًا Buḥt, نبا وبيعبا TA : j'ai suivi le texte d'IA, auquel correspond, à l'exception de la graphie نَقًا, la correction proposée par Cheikho, qui se base sur Ḥamd 225$_{1}$, Yaq IV 801 fin ; الحَبائبُ Buḥt, الحَصائبُ IA.

أَرِيغُونِى إِرَاغَتَكُمْ فَإِنِّى * وَحَذْفَةَ كَالشَّجَا تَحْتَ الوَرِيدِ

أُسَوِّيهَا بِجَارِيَ او بِجَزْءِهْ * وأُلْحِفُهَا رِدَائِى فى الجَلِيدِ

ومنها جِرْوَةُ فرس شَدَّاد بن مُعاوِيَةَ ابى عَنْتَرَةَ ولها يقول

مَنْ يَكُ سائلاً عَنِّى فإنِّى * وجِرْوَةَ لا تُبَاعُ ولا تُعَارُ

٥ ومنها الأَبْجَرُ فرس عَنْتَرَ وهو الذى يقول فيه

لا تَعْجَلِى أَشْدُدْ حِزَامَ الأَبْجَرِ * إِنِّى إِذَا الْمَوْتُ دَنَا لَمْ أَضْجَرِ

ومنها فرس عَنْتَرَ الأَدْهَمُ الذى يقول فيه

يَدْعُونَ عَنْتَرَ والرِّمَاحُ كَأَنَّهَا * أَشْطَانُ بِئْرٍ فى لَبَانِ الأَدْهَمِ

f. 20r ومنها وَجْزَةُ فرس زيد بن سِنان بن حارثة الذى يقول فيها

1-2 Ag X 12, avec plusieurs autres vers, IA ٧٥ 2-9 (4 vers), IHd 59 3-5 (3 vers), Ḫiz IV 377 etc. Le nom du poète est donné sous différentes formes, dont celle du texte est la seule exacte, comme il appert du récit Ag l. c., ʿIqd III 61—2 etc. (c'est cependant Zuhayr b. Ǧadīma al-ʿAbsī, et non pas son père, qui est tué). ʿIqd III 70 a les deux vers avec جِرْوة au lieu de حَذْفة, et comme le premier est le chev. de Šaddād b. Muʿāwiya (infra l. 3), c'est à celui-ci que les vers sont assignés; Muḫ P 13 a les deux textes, d'Ag et de ʿIqd.

1 LA X 385, TA VI 66, Ḥalba 13 (ils donnent comme 1er hémist. celui du vers de Šaddād (l. 4) selon le texte d'LA, qui est suivi aussi par ʿIqd), Ag اديروى أذاتكموا (sic!), IHd, Ḫiz comme le texte: Beladh. Ansāb (ms. C'ple) f. 840r assigne le vers à Šammāḫ. 2 (Ḫiz الواسيها) أُسَوِّيها مُقَرَّبَةً IA, Ag, Ḫiz: بجَزْءِه IA, بجز Ag, بصبى Ḫiz, بجدى IHd: أقويها بقوتى ان تعويا ʿIqd. 3-4 IA ٧٠ 4-5, LA XVIII 152 14, TA X 71 18 (tous: لا تُرودُ ولا تُعارُ); Naq 97 11, Ag XVI 32, Mfḍ Amṯāl 36, Muḫ P 14 (tous avec d'autres vers); IHd 57 fin (avec un 2e vers) attr. à ʿAntara [= XII Ahlw.], Ḥalba 9 (id., mais attr. à Šaddād). Cf. Aṣm 384. 4 mg 1re main: قال لا ترود (voir note préc.) 5-6 IA ٧٠ 1-3, IHd (l'un et l'autre avec un 3e reǧez), Ḥalba 4, cf. TA III 28 18 (manque chez Ahlw.). 8 IA ٦٩ 10, Muʿall 66. 9-[٢٦] 1 IA ٧٠ 7-10 (avec un 2d v.), Mfḍ XIII 2 (وجرة) attr. à un رجل من عبد القيس, mais le commentaire cite

رميتهم بوجزة إذ تواصوا ، ليزموا نحرها كَبًّا وتخسرى

ومنها مِجاجٌ فرس مالك بن عوف النَّصْرىّ وهو الذى كان يُدْعَى الأسد الرَّهيص وله يقول يومَ حُنَيْن

أَقْدِمْ مِجاجُ إِنَّهُ يَوْمٌ نُكُرْ ، مِثْلِى على مِثْلِكَ يَحْمِى ويَكُرْ

٥ ومنها العُبَيْدُ فرس العبّاس بن مِرْداس الذى يقول فيه

أَتجعَلُ نَهْبِى ونَهْبَ العُبَيْـدِ بَيْنَ عُيَيْنَةَ والأَقْرَعِ

ومنها صَوْنَةُ والصَّموتُ فرسا عبّاس بن مِرْداس وفيهما يقول

أَعْدَدْتُ صَوْنَةَ والصَّموتَ ومارِنًا ، ومُفاضَةً لِلرَّوْعِ كالسَّحْلِ

ومنها البَيْضاء فرس بَحِير بن عبد الله بن سَلَمة بن قُشَيْرٍ ولها يقول

---

l'attr. à Yazīd b. Sinān, *Ḥalba* 40 (d'après IA); le nom du grand-père est Abū Ḥāriṯa (cf. *Naq* $675_1 = 1068_{12}$, *Aġ* X 46 etc.); généalogie complète de Sinān b. Abī Ḥāriṯa (voir IA ٧٠_{11}), guerrier et poète connu, *Mfḍ* 686_5, Wüst. *Tab.* H 19, *Gmh*[B] f. 166v—167r, qui cite Yazīd b. Sinān comme poète; selon ce dernier endroit IDor 175_{11} doit être corrigé en: سنان بن أبى حارثة وابنه هرم بن سنان الخ.   2-4 IA ٧٩_{12}-٨٠_2 (يَكُرْ), IHiš 847 (avec beaucoup d'autres vers), LA III 187_{16-17} (var مَحاجِ) TA II 98_{20-21}, *Ḥalba* 37, IHd (avec un 3e reǵez).   5-6 IA ٧١_{15}-٧٢_3 (avec deux autres vers). La pièce entière de 7 vers, avec l'anecdote relative à sa composition, IHiš 881, Ṭab. I 1681, *Ḥiz* I 73, *Istīʿāb* 300—1; autres citations d'un ou de plusieurs vers IQot *Poésie* 54_6, 166, 470, *ʿIqd* I 104, III 155, *Aġ* XIII 67, ʿAynī IV 69, 365, IDor 188_{18}, LA IV 267_{14-15}, TA II 411_9 a. f. etc. (et cf. Ṭab I 1680 *f*).   6 عُيَيْنة sic voy. ms (cf. Ḥarīrī *Dorra* 136_{3-5}), et de même *infra* ٧٢_1; partout ailleurs avec ḍamma.   7-8 LA ٧٢_6 (avec deux autres vers, dont le dernier = *supra* ١٠_7) cf. LA II 25_4 a.f., TA I 341_{13}, 361_{23} (*Ḥalba* 28, *Ham* 238_7 il s'agit d'un autre chev. aṣ-Ṣamūt, sur lequel cf. LA II 361_{11}, TA I 561_{24}).   9 صَوْبة IA, LA, TA.   9-٣٤_1 *Naq* 70_8, IAṯīr I 475_7 c'est plutôt le chev. de Qaʿnab b. ʿAttāb b. al-Ḥāriṯ al-Yarbūʿī ar-Riyāḥī, qui tua Baḥīr au yawm al-Marrūt (et de même TA V 10 fin); le v. *Naq* 70_{11} (et LA IV 490_{21} = TA II 519_3, avec récit semblable à *Naq*), précédé

تمطّتْ بي البيضاء بعدَ اختلاسةٍ • على دهَشٍ وخلّتنى لم أُكذّبُ

ومنها قِصافٌ فرس زياد بن الأشهب القُشَيْرىّ وله يقول

أتانى بالقصافِ فقالَ خُذْهُ • علانيةً فقدْ برحَ الخفاءُ

فإنْ أنا لم أُثِبْكَ العامَ شيئًا • فعندَ اللهِ والرّحِمِ الجزاءُ

ومنها زِرّةٌ فرس مِرْداس بن عامر ابى العبّاس ولها يقول

وما كانَ تهليلى لدَى أنْ رميتُهُمْ • بزِرّةَ إلّا حاسرًا غيرَ مُعْلِمِ

ومنها المُصَبِّحُ فرس عوف بن الكاهن السُلَمىّ وله يقول

نَصَبْتُ لهمْ صدرَ المُصبِّحِ بعدَ ما • تداركَ ركضٌ منهمُ متعاجلُ

ومنها زابِلٌ فرس مُعاوية بن مِرْداس السُلَمىّ وله يقول

---

par un autre (qu'on trouve aussi Gmh^B f. 134r): la var. بعد ...... تمطّت به اختلاسه présuppose que le chev. appartient à Qa'nab b. 'Attāb, mais *Halba* 7 tant le chev. que le v. sont de Qa'nab b. 'Iṣma ar-Riyāḥī qui *Naq* 71_5 au yawm al-Marrūt fait tomber de cheval Baḥīr, que Qa'nab b. 'Attāb achève.

1 تمطّتْ بي البيضاء عند اختلاسها *Halba*. 2-4 TA VI 222_{30-32} (le seul 1er v.) qui donne le chev. aux B. Qušayr sans nommer son maître et aj. que, dans le vers cité, le nom du chev. est lu القصاير par Abu'l-Nadā, qui assigne le vers à ar-Ruqād (b. al-Mundir aḍ-Ḍabbī : ainsi porte en effet TA III 471_{16-17}, où le chev. est un cadeau fait à ar-Ruqād par Qays b. Dirār (b. 'Amr aḍ-Ḍabbī, oncle d'ar-Ruqād, cité par Gmh^B f. 112r, cf. *supra* à ١٨_{11}-١٩_{2}?]) : les vers font allusion à un cadeau fait par un parent. D'autre part, Ziyād b. al-Ašhab (b. Ward b. 'Amr) n'appartient pas aux B. Qušayr, mais aux B. Ǧa'da (*Aġ* IV 131, X 151_{23}, *Naq* 716_{14}, IḤağar *Iṣāba* III 42 no. 6979 éd. du Caire, et même Gmh^B f. 138r-v, où l'on trouve d'abondants renseignements sur son compte) : le texte doit donc présenter une certaine confusion, qui remonte peut-être à IK lui-même. 5-6 cf. IA ٧٦_{4}, LA V 411_{8} a. f., TA III 236 fin; le chev. appartient à son fils 'Abbās. 7-8 cf. TA II 170_{12} a. f. (*infra* ٤٧_{13} le nom est écrit المصبّح). 9-٣٥_{1} TA VII 359 pén.—360_{1} (avec un 2d v.), IA ٧٦_{10-16} (avec le 2d v. de TA, plus deux autres), *Halba* 23.

لَعَمْرِى لَقَدْ أَكْثَرْتُ تَعْرِيضَ زَامِلٍ • لِوَقْعِ السِلاحِ او لِتَقْرِيعِ عائِرِ

f. 20ᵃ ومنها الصيودُ لبنى سُلَيْمٍ وكانت منسوبةً مشهورةً ولها يقول عبّاس بن مرداس ونَسَبَ اليها فرسَهُ

جَمِيعُ البَزِّ تَحْمِلُنِى وَآةٌ • كَشاةِ الرَمْلِ تَجْمَحُ بالوَلِيدِ

٥ أَبُوهَا لِلضُبَيْبِ أَوِ ٱقْتَلَتْهَا • ذَوَاتُ السِنِّ من آلِ الصَيُودِ

ومنها العرادةُ فرس أبى دُؤادٍ الإيادىّ ولها يقول

قَرِّبا مَرْبِطَ العَرادةِ إنَّ الشَّحْرَبَ فيها تَلاتِلٌ وهُمومُ

ومنها الحيالة فرس الطُفَيْل بن مالكٍ صارت الى عامر بن الطُفَيْل وفيها يقول

---

1 mg. 1re main: برمد معشّر ; لیقدع عائرا او بجرح السلاح IA, لیقدع عابرا TA, لتقريع غابر *Halba.* 2-5 cf. TA II 404₁₆. 5 او آقْتَلَتْهَا ms (avec صح).
Ici IIId insère: الصخم فرس لرحضه بن مؤمل السلمى وله يقول
أَلَيْسَ أَحَقَّ النَاسِ أَنْ تَتَعَهَّدَ الوَغَا • وأَنْ تَقْتُلَ الأَبْطَالَ صَخْمٌ على صَخْمِ
(vocalisation par moi). Rahda b. al-Mu'ammal as-Sulamī est le grand-père du Compagnon bien connu Ṣafwān b. al-Mu'aṭṭal (IHaǧar *Iṣāba* III 250 no. 4084 éd. du Caire, *Gmh*ᴮ f. 162 r). 6-7 IA ٩٩₁ (بَلابِلُ وخُزومُ) cf. LA IV 280₅ a. f., TA II 430₅ a. f. ٨-٢٦₆ TA VII 280₅₋₇ sans indication de source, mais sans doute d'après IK, étant le seul qui mentionne Salame b. ʿAwf an-Naṣrī, inconnu d'autre part. IA ٧٦₆₋₇ (avec un 2d v.) nomme Salama b. al-Ḫurṣub al-Anmārī = *Mfḍ* V 6, 8: dans ces dernières le chev. est الرِحالة (mais cf. Thorbecke dans les notes de son éd. p. 13—14, où notre texte est cité [d'après le ms de Gotha]: cette var. a échappé à Lyall, cf. sa trad. p. 11 note 6), forme qui sel. TA VII 343₄₋₇ remonte à Abū ʿUbayda et a été corrigée par Abu'l-Nadā (peut-être d'après IK!): *Ḥalba* 11 الحُبالة, dont le maître serait Salama b. ʿAwf (cf. TA IX 103₂₄ et *infra* ٤٨₉), mais 21 الرِحالة, d'après al-Mufaḍḍal, et le maître est Salama b. al-Ḥāriṯ (sic, pour al-Ḫurṣub). Il n'est point impossible que l'attribution d'IK soit la juste: voir *Mfḍ* trad. p. 9 note les difficultés s'opposant à faire de S. b. al-Ḫurṣub le contemporain de ʿĀmir b. aṭ-Ṭufayl.
8, ٢٦₈ حَبالة ms.

سلمة بن عوف النّصْرى

نَجَوْتَ بنَصْلِ السَّيْفِ لا غِمْدَ فَوْقَهُ • وسرجٍ على ظَهْرِ الحِمالةِ قاتِـرِ

ومنها قُرْزُلٌ فرس الطُّفَيْل بن مالِكٍ وله يقول أَوْسٌ

هَرَبْتَ وأَسْلَمْتَ ٱبْنَ أُمِّكَ عامِرًا • يُلاعِبُ أَطْرافَ الوَشِيجِ المُزَعْزَعِ

٥ ونَجّاكَ تَحْتَ اللَّيْلِ شَدّاتُ قُرْزُلٍ • يَمُــرُّ كخُذْروفِ الوَليـدِ المُقَرَّعِ

وله يقول

واللّٰهِ لَوْ لا قُرْزُلٌ إِذْ نجا • لَكانَ مَأْوَى خَدِّكَ الأَخْرَما

ومنها القُوَيْسُ فرس سَلَمة بن الحرث العَنَسىّ وفها يقول

عَطَفْتُ لَـهُ صَدْرَ القُوَيْسِ واتَّقَى • بِأَيْنٍ مِنَ المُرّانِ أَسْمَرَ مِطْرَدِ

١٠ ومنها سَلّٰمٌ فرس زَبّان بن سَيّارٍ الفَزارىّ فلمّا أسر عُيَيْنةَ بن حِصْنٍ زَبْـدَ الخَيْل وكان عيينة لا يكتف أسيرًا ابدًا ويقول آخُذُهُ مُقَوِّيًا ويغلبنى

---

2 mg 1re main: القاتر الجيِّد الوقوع على ظهر الدابّة.   3-5 Le chev. Qurzul d'aṭ-Ṭufayl b. Mālik est souvent cité: cf. IA ٢٥$_{10-15}$, *Dīw.* ʿĀmir frgm 21$_{7}$ et p. 157$_{2}$, IQot *Poésie* 191$_{11}$, *Ḥum* 657$_{4}$ a. f., *Ḥam* Buḥt 84 no. 240 Ch. (l. فارس قُرْزُلٍ), *Naq* 407$_{15}$, 587$_{19}$. Les vers du texte, *Aus ibn Ḥajar* 21$_{3-2}$ et parall. (*Naq* 386$_{4}$ note, 933$_{6}$, TA VIII 78$_{27}$ cf. LA X 134$_{3}$ a. f., TA V 465$_{3}$), avec nombreuses varr.   5 كَخُذْرَفِ (sic) ms.   7 mg 1re main: يقول لقطاك فوقع راسك على كتفيك هذا قول ابى عبيدة (cf. *Naq* 588$_{11}$, 932$_{12}$, mais ibid. et *Mfḍ* 605$_{1}$ interprétation différente d'al-Aṣmaʿī; LA XV 61$_{4}$ a. f.). Le v., *Aus* 30, Aṣm 368, *Naq* 588$_{9}$, 932$_{10}$, 1081$_{2}$, *Mfḍ* 604 fin, LA XIV 72$_{10}$, XV 22$_{16}$, 61$_{4}$ a. f., TA VIII 78$_{24}$, 215$_{30}$, 271$_{9}$ a. f. etc., avec varr.   8-9 TA IV 225$_{24}$, attr. à Salama b. al-Ḫuʿrub.   8 العنسى aj. au-dessus de la ligne 1re main; l. prob. العَبْسِىّ (les B. ʿAns appartiennent au groupe méridional, dont il n'est pas question ici), mais en tout cas le personnage est inconnu (voir *supra* à ٢٥$_{8}$).

9 اقيم له ... بلدن ... مذود TA.   10-٣٧$_{5}$ *Ḥalba* 24—5 suit presque à la lettre notre texte (avec seul le 1er vers, qui est cité aussi IA ٧$_{13}$, et cf. LA XV 193$_{12}$, TA VIII 340$_{13}$).

أَسيرًا   وقف له زبّان حَسَدًا لعيينة فرسَهُ سُلَّمًا فى وادٍ بسرجه ولجامه وبعث
اليه يُخبره فلمّا مرّ به استوى عليه ثم حبا بغير فداء فبعث عيينة الى زيد
أنِ أحْبِسِ الفرس ولا تَرُدَّه   ففعل فقال زبّان

مَنَنْتُ فلا تَكْفُرْ بَلائى ونِعْمتى ٭ وأَدِّ كما أَدّاكَ يا زَيْدُ سُلَّمـا
٥ فقدْ كان مَيْمونًا عَلَيْكَ فأَدِّهِ ٭ وإلّا تُؤَدِّيهِ يَكُنْ مَهْرَ أَشْأَمـا

f. 21r ومنها خَصافُ فرس سُفْيان بن ربيعة الباهِلِىّ وهى التى يَضْرِبُ بهـا الناس
مَثَلاً   لَأَنْتَ أَجْرَأُ من فارِسِ خَصافِ   وعليها قُتِلَ قُولا المَرْزُبان وكان
لِكِسْرَى وجْهُ جندًا عظيمًا من المرازبة وهى الأحرار فهابتها مُضَرُ هيبةً شديدةً
لِما رأوا من سلاحهم ونُشّابهم وقالوا لا يموت هؤلاء ابدًا   وانّ سفيان بن
١٠ ربيعة واقفٌ على فرسه خَصافِ اذ جاءت نُشّابةٌ فوقعت عند حافـر الفرس
فقال ان كادت هذه النشّابة لَتُصيبُنى ثم نظر اليهـا تهتزّ فى الارض ساعـةً
فنزل فحفر عنها فاذا هى وقد وقعت فى رأس يَرْبوعٍ فقتلته فقال   ما المَرْءُ
فى شىء ولا اليربوعُ فى شىء مع القَضاء   فذهبت مثلًا وحمل على قولا
ويُزْعَمُ أنّ سِنانَ رُمْحِهِ يومئذ قَرْنُ ثورٍ من بقر الوحش فطعنه بين ثَدْيَيْهِ حتى
١٥ اخرج سِنانَهُ من بين كتفيه ثم قال بالقَيْسِ إنّهم يموتون فقالت العرب

6‒٢٨₁ IA ٦٧₃ (le propriétaire est Sumayr b. Rabī'a al-Bāhilī) : le récit se trouve, avec des différences dans la rédaction et dans les noms tant du chev. que de son maître (dans la plupart des sources celui-ci est Mālik b. ʿAmr al-Ġassānī, que *Ġmk*[E] f. 163*c* appelle (*sic*) فارس خُطّاف et dont est nommé le frère Labīd فارس الربية, cf. IDor 280₁₃ et note *b*, Maydānī I 122 éd. 1310 (Freytag I 323), ʿAskarī I 218—9, IḤd 52₉₋₁₁, *Ḥalba* 14—16, LA X 421₇ ss., TA VI 88₂₀ ss. (ces deux derniers mentionnent IK, et TA VI 88₂₅ a. f. cite même notre texte) avec références à Muḥ. b. Ḥabīb et à Ibn al-Aʿrābī. Le chev. (dont le nom paraît sous les formes خَصافِ , خَصّافِ , خِصافِ , خِصافٌ , خَصافٌ) est aussi le héros d'un autre épisode, où son maître est Ḥamal b. Zayd (Yazīd) al-Bakrī (seulement LA l.c. Ḥamal b. Badr [al-Fazārī]), cf. IA ٩٦₇₋₈.   7 mg Ire main : مثل ; خَصافُ voy. ms ; TA VI 88₇ a. f. خولا , ʿAsk قولى.

لأنتَ أجرأُ من فارسِ خَصافِ

ومنها مَيّاسٌ فرس شَقيق بن جَزْء الباهلىّ وعليها قُتِلَ ابن هاعان فى يوم أَرْمامٍ وفيه يقول أعشى باهِلةَ

وأعرضَ مَيّاسٌ يَمُرُّ بفارسٍ * لَيالِيَ لا يَنْفَكُّ يرأسُ مِقْنَبا

ومنها السَّلِسُ فرس مُهَلْهِلٍ وله يقول حين قال الحرث بن عُبادٍ

قَرِّبا مَرْبَطَ النَّعامةِ مِنّى * لَقِحَتْ حَرْبُ وائلٍ عن حِيالِ

وللحرث كان النَّعامةُ فقال مُهَلْهِلٌ

أرْكَبْ نَعامةَ إنّى راكِبُ السَّلِسِ

2-4 cf. IA ٦٦$_{19}$, Aṣm 365—6 et *infra* ٢٥$_{9-10}$ où il est question, comme ici, de Šaqīq b. Ǧaz' et du yawm Armām. Cette rencontre est mentionnée Yāq I 211$_{17}$ (sans aucun détail), *Aṣm* introd. au no. XXXIV, de Aʿšā Bāhila (avec détails sans indic. de source, mais prob. d'après *Ḫiz* I 91); Suyūṭī *Šarḥ šaw. Muġnī* 243$_{23}$ ss. cite, en relation avec elle, trois vers d'Abū Šaqīq Ǧaz' (جرد éd.) b. Rubāḥ (peut-être Riyāḥ, cf. Wüst. *Tab.* G 18) al-Bāhilī (donc le père de celui qui est cité dans le texte), vers qui ailleurs (LA VII 104$_{1}$ ss., X 15$_{19}$, XI 323$_{5}$ a. f.) sont attribués à Mālik b. Zuġba al-Bāhilī sur lequel cf. *Ḫiz* III 439—41 etc. (TA VI 310$_{30}$ connaît aussi l'attr. des mêmes vers à Ǧaz'). Šaqīq b. Ǧaz' est aussi rappelé comme ayant pris part au yawm Sillā (voir IA ٢١$_{9}$) et y ayant composé des vers (Yāq III 109—10, cf. II 851$_{15}$). Le chev. Mayyās est cité seulement LA VIII 110$_{3}$, TA IV 252$_{21}$, qui dépendent d'IA.

2 ابن هاعان] *Ḫiz* I 91$_{5}$ مرّة بن عامان, IDor 240$_{3}$ عامان بن الشيطان, mais *Ǧamh*[E] f. 86r (dont dépend IDor) أسباء بن هاعان بن الشيطان. 6 LA ٨٩$_{5}$; le vers est très souvent cité: *Aṣm* LX 1 (حيالى), Aṣm 372, *Ḥam* 252$_{3}$ (*Delectus* 49), *Ḥam* Buḥt 55 no. 140 Ch., *Aġ* IV 145, Qālī II 138$_{1}$ = III 27, Mubarrad 371$_{6}$, ʿ*Iqd* III 96, Mḫ *Amṯāl* 57, Mfḍ *Fāḫir* 78, IDor 86$_{11}$ (var. dans le 2d hémist., et cf. 214$_{14}$), Maydānī I 255 (Freytag I 686), Ǧāḥiẓ *Ḥay* IV 117$_{8}$, Geyer *Zwei Ged.* I 169, IIId (trad.) 185[2]. 8 TA IV 167$_{7}$ a. f., *Ḥalba* 25 (سَلَس).

ومنها زِيَمُ وكانت للأخنس بن شهاب التغلبيّ وفيها يقول

هٰذا أوانُ الشَدِّ فاشْتَدّى زِيَمْ ٭ لا عَيْشَ إلّا الطَعْنُ فى يَوْمِ اليَمّْ

مِثْلِى على مِثْلِكِ يُدْعَى فى العُظَمْ

ومنها المُنْكَدِرُ وكان لرجلٍ من بنى عمرو بن غَنْم بن تغلب وله يقول

٥ وتَبَطَّنْتُ مَجُودًا عَازِبًا ٭ وإكِفَ الكَوْكَبِ ذا نَوْرٍ نَمِرْ

بأسِيلٍ وَجْهُهُ ذِى عُذَرٍ ٭ صَلَتانٍ مِنْ بَناتِ المُنْكَدِرْ

ومنها خَمِيرةُ فرس شَيْطان بن مُدْلِجٍ الجُشَمِىّ احد بنى تَغْلِبَ ولها يقول

f. 21c أَتَتْنِى بِهَا تَسْرِى خَمِيرةُ مَوْهِنًا ٭ كَمَسْرَى الدُهَيْمِ أَوْ خَمِيرةُ أَشْأَمُ

ومنها النُباكُ فرس خالد بن الشَمّاخ بن خالدٍ التَغْلِبِىّ وله يقول

١٠ فإنّى لَنْ يُفارِقَنِى نُباكٌ ٭ يَرَى التَقْرِيبَ والنَعْداء دِينا

1-3 cf. à IA ٨٦$_{2-5}$: Aṣm 382—3 assigne à al-Aḫnas b. Šihāb le chev. العصا (TA X 244$_{3}$ a. f.)   2 العُظَمْ ms s. p.   4-6 TA III 518$_{30}$: فرس لبنى العدويّة (mais ceux-ci ne font point partie des Taġlib).   4 بن تغلب aj. 1re main au-dessous de la ligne.   7-8 ° TA IV 29$_{19-21}$ (حَميرة), mais III 189$_{7}$ a. f. خُمَيْرة ; Naq 761$_{7-8}$ (2 vers) خُميرة ; Maydānī I 257—8 éd. 1310 (Freytag I 691—2) (5 vers et long récit: خُمَيْرة) ; ʿAskarī II 21 (1 v.: id.); Ḥalba 13—14 (2 vers: خَمِيْرة et جُمَيْرة); IHd خُمَيْرة. Le ms porte صح aux deux endroits.
7 تغلب s. p. ms.   8 كَمَسْرَى .... بُشْرَى Ḥalba, بكسرى (sic) TA; أشم TA; Naq Mayd جاءت بها تَزْجِى الدُهَيْمُ لأهْلِها ٭ خُمَيْرةُ أو مَسْرَى خُمَيْرةَ أشْأَمُ ʿAsk (بل مسرى ʿAsk). Sur le chameau ad-Duhaym cf. Naq 526$_{10-11}$, Mfḍ Anǵūl 58—9, Maydānī I 255—6 éd. 1310 (Freytag I 687—9), LA XV 101—2, TA VIII 299.
9-10 (cf. supra ١٤$_{9}$) le nom du propriétaire doit être corrigé en السَفّاح مَسْلَمة بن خالد بن كعب بن زهير (IDor 203$_{15}$): ainsi ont TA VII 185 fin—186$_{1}$ (d'après Abu'l-Nadā), Mfḍ Anǵūl 60 (2 vers précédant celui du texte), Naq Ǧarīr wa'l-Aḫṭal XXXI$_{3}$ (id.); IHd الصباح بن خالد (sic).   9 التَغْلِبِىّ sic voy. ms.
10 تخال الشدّ والتقريب TA; النعداء والتقريب Mfḍ, Naq GA.

ومنها الشَّمُوسُ فرس يزيد بن خَذَّاقٍ ولها يقول
أَلا هَلْ أَتاها أَنَّ شِكَّةَ حازِمٍ ¤ عَلَيَّ وأَنِّي قَدْ صَنَعْتُ الشَّمُوسا

ومنها العَنْزُ فرس ابي عفراء بن سنانٍ المُحارِبِيّ مُحارِبِ عَبْدِ القَيْسِ ولها يقول
دَلَفْتُ لَهُمْ بِصَدْرِ العَنْزِ لَمّا ¤ تَحامَتْها الفَوارِسُ والرِجالُ

٥ ومنها هِراوةُ الأَعْزابِ لِعَبْدِ القَيْسِ وكانوا يُعطونها العَزَبَ منهم فيغزو عليها
حتى اذا تأهّل نزعوها وأعطوها عزبًا آخرَ لا تُجارى ولها يقول لَبيد
تَهْدِى أَوائِلَهُنَّ كُلُّ طِمِرَّةٍ ¤ جَرْداءَ مِثْلَ هِراوةِ الأَعْزابِ

ومنها فى اليَمَن الجَوْنُ فرس امرئ القيس بن حُجْرٍ وله يقول

1-2 *Mfḍ* LXXIX 1, LA VII 412₈, TA IV 173₈, IA ٨٢₁₂₋₁₄ (2 vers, attr. à Suwayd, frère de Yazīd, cf. TA l. c. et *Mfḍ* 593 d). 2 أَدَّتْ] عَلَيَّ IA, *Mfḍ* LA; صَنَعْتُ] رَكِبْتُ IA, *Mfḍ* 597₈. 3-4 le v. LA VII 251₅ a. f., TA IV 61₁₃, *Ḥalba* 29 (tous anon.): TA l. c. donne comme propriétaire Abū 'Afrā' Sinān b. Šarīṭ b. 'Urfuṭ (d'après Abū Muḥ. al-A'rābī) ou Abū 'Afrā' b. Sinān al-Muḥāribī, des 'Abdalqays (d'après Abu'l-Nadā, et celui-ci sans doute de notre texte): en réalité il doit s'agir d'Abū 'Afrā' 'Umayr b. Sinān b. 'Urfuṭa b. Wahb b. Anmār b. Māzin (Wüst. *Tab.* L 12) at-Tamīmī, Compagnon du Prophète, qui tua Rutbīl dans la campagne du Siǧistān (IḤaǧar *Iṣāba* V 122 no. 6522 éd. du Caire, Beladh. 398₁₁), dont *Ǧmh*[B] f. 91 a: كان فارسًا شاعرًا
وكان غزا رُتْبيلَ مع سَمُرة بن جُنْدَب فضرب رتبيل بالسيف فقال
لَوْلا ضَرْبَتِى رُتْبِيلَ فاظتْ ¤ أَسارَى مِنْهُمُ قَبْلَ السِيالِ
vers qui pourrait faire part de la même pièce que celui de notre texte (avec Iqwā'). Ǧāḥiẓ *Ḥay* I 133 a trois vers de Ibn Sinān al-'Abdī avec description d'un chev. 4 تَحامَتْه .... لَهُ LA, TA, *Ḥalba*. 5-7 cf. IA ٨٤₂₋₃, LA II 87₁₆, TA I 330₁₃; le v. de Labīd, XX 3 Chālidī, mais Labīd Huber-Brockelmann p. 13 est rappelée l'attr. à 'Āmir b. aṭ-Ṭufayl, de même LA XX 237₅ a. f., TA X 409₄ a. f., où l'on distingue deux chev. nommés Hirāwa et l'attr. du v. à 'Āmir est puisée à IBarrī; mais même ce dernier devait hésiter entre Labīd et 'Āmir, comme il résulte des passages cités *Dīw.* 'Āmir p. 153*b*.
8 الجون om ms (avec صحـ); IHd الجون كان منها فى اليمن فرس امرئ القيس.

ظَلِلْتُ وظَلَّ الجَوْنُ عِنْدِى مُسْرَجًا * كأَنِّى أُعَدِّى عن جَناحٍ فيِبضِ

ومنها اليَحْمومُ وهو فرس النُّعْمان بن المُنْذِرِ وله يقول الأَعْشَى

ويَأْمُرُ لِلْيَحْمومِ كُلَّ عَشِيَّةٍ * بِقَتٍّ وتَعْليقٍ فقدْ كادَ يَسْنَقُ

ومنها العَطّافُ فرس عمرو بن مَعْدِيكَرِبَ وله يقول

٥ لَمّا رَأَى فَوْقَ طِرْفٍ رائعٍ * وَسْطَ الكَتيبةِ مُعْلِمًا كالكَوْكَبِ

يَخْبُ بِى العَطّافُ حَوْلَ بُيوتِهِمْ * أَيِسَتْ عَداوتُنا كَبَرْقِ الخُلَّبِ

ومنها الهَطّالُ فرس زيد الخَيْلِ وله يقول

أُقَرِّبُ مَرْبَطَ الهَطّالِ إِنِّى * أَرَى حَرْبًا تَلَقَّحُ عن حِيالِ

ومنها العَطّاسُ فرس عبد الله بن عبد المَدان الحارِثِىِّ وله يقول

F 22 يَخُبُّ بِى العَطّاسُ رافِعَ طِرْفِهِ * لَهُ ذَمَراتٌ فى الخَميسِ العَرَمْرَمِ

١١ ومنها العَصا فرس جَذيمة الأَبْرَشِ التى جاءت فيها الأَمْثالُ وهى بنت العُصَيَّة

---

1 XXXV 11 Ahlw. (فظلتُ . . . . عنّى بلِيْدِيٍ . . . . مَهيضِ), مَهيضِ TA IX 109_6, qui suit dans le reste le texte d'IK. 2-3 LA II 370_1, XII 31_6, XV 47_8 a. f., TA VIII 201_3 a. f., IQot *Poësis* 141_{14}, Ps.-Balḫī III 109 pén. (texte corrompu), cf. Aṣm 377, *Ḫiz* III 65_9 etc. 3 au-dessus de كاد le ms porte صح (cf. كان IQot). 4-6 cf. TA VI 200 pén.; ces vers appartiennent prob. à la même pièce dont on a d'autres vers Qālī I 125 fin = *Ḥam* Buḥt 76 no. 220 Ch. = Ṭab II 384_1 = LA I 419 fin, et Bekrī 754_3 a. f. 7-8 LA XIV 224, TA VIII 169_{27}, Geyer *Zwei Ged.* I 170_2 (texte et trad. corrigés IHd, trad., p. 185^2), IHd (avec un 2d v.); à la même pièce appartiennent peut-être Mubarrad 120_7, 269_2, 303_4, ʿ*Iqd* I 41, *Ḫiz* II 446—7, III 62_{10} (cf. ʿAynī I 346—7). 8 مَرْبُطَ (sic!) ms. 9-10 LA VIII 19_{15} (لبعض بنى المدان) TA IV 193_2 (id., mais aj. d'après aṣ-Ṣaġānī l'attr. à Yazīd b. ʿAbdalmadān [cf. IDor $288_{4\text{-}6}$] et une autre réd. du v.). 10 يبوع به العطّاس TA; رافِعَ رأسه LA, رافع أنفه TA.

11-٢٢_3 Sur le rôle du chev. al-ʿAṣā dans l'histoire bien connue de Ǧaḏīma al-Abraš et d'az-Zabbā' voir entre autres Ṭab I $760_{6\text{-}12}$, *Aġ* XIV 74, MRḏ *Amṯāl* 64—5; le v. de ʿAdī b. Zayd IQot *Poësis* 113_4 (dans une longue pièce),

فرسٍ لإيادٍ لا تُجارى فقيل إنّ العَصا من العُصيّةِ فذهب مثلاً ولها يقول
عَدىّ بن زيد ولهم حديث طويل

فخبّرتِ العَصا الأنباء عنّهُ * ولَمْ أرَ مِثْلَ فارِسِها هَجِينا

ومنها الضُّبَيْبُ فرس حسّان بن حنظلة الطائىّ وهو الذى كان حَمَلَ عليه
٥ كِسْرى أنوشَرْوانَ حين انهزم من بَهْرامَ جوبينَ فنجا وكان لـه حديث طويل
فقال حسّان بن حنظلة

تَلافَيْتُ كِسْرَى أنْ يُضامَ ولم أكُنْ * لِأتْرُكَهُ فى الخَيْلِ يَعْثُرُ راجِلا
بَذَلْتُ لَهُ صَدْرَ الضُّبَيْبِ وقد بدَتْ * مُسَوَّمةٌ من خَيْلِ تُرْكٍ وكابُلا

وكان كسرى قام به بِرْذَونُهُ فلمّا استقرّ مُلْكُهُ أتاه حسّان فأقطعه طَسّوجَ خُطَرْنِيَةَ

TA X 245; cf. aussi Aṣm 378, Ǧāḥiẓ *Bayān* II 68_{14-17}, 74_{16}. Le proverbe est généralement compris et expliqué d'une manière tout-à-fait différente, mais Maydānī I 11 (éd. 1310) à la fin du chap. (Freytag I 18) et TA l. c. (presque certainement d'après IK) font allusion à son origine telle qu'elle est donnée par notre texte; de même Mfḍ *Fāḫir* 157_8, qui cite comme seul représentant de cette opinion Abu'l-Ḥasan al-Asadī, c.-à-d. précisément un des rāwīs de notre texte (*supra* 1_{5-6} et Introd. p. XXXV). 4-8 IHd حسان بن حنظلة الكندى et les 2 vers avec récit plus étendu, *Ḥalba* 28 (les 2 vers); sur l'épisode cf. Nöldeke *Tabari* 275 note, Masʿūdī II 216—17, Ps.-Balḫī III 169—70, IDor 117_{11}, 231_{10} (et la seule mention du chev. LA II 31_6, TA I 345_{12} a. f.): Kisrā Anūšīrwān du texte est mis erronément pour Abarwīz. 5 أنوشَرْوان voy. ms (cf. Ṭab I 884 *b*); جوبين] au-dessus du ج le ms porte un ش (1re main ?): l'alternance des deux lettres dans la transcription du چ persan est fréquente. 7 وأعطيت كسرى ما اراد Mas; يُنالَ] أيُضامَ *Ḥalba*. 8 ms 1re main فى الاصل لم; LA XIV 101_1: نزلتُ; Bekrī 460_{14}, IHd, Mas: ظَهْرَ الضُّبَيْب; *Ḥalba*: مَتْنَ الضُّبَيْب; مسوّمةٌ ms, Bekrī, LA مسوَّمةٌ, Mas. مساومة; LA l. c. connaît aussi l'attr. à Ḥanẓala al-Ḫayr b. Abī Ruhm (père de Ḥassān: la généalogie de ce dernier *Ġamh*ᴱ I. 79), où il est appelé فارس الضُّبَيْب. 9 je ne possède aucun renseignement (sauf ceux d'IHd, qui développe notre texte) sur cette

ومنها البُرَيْتُ فرس إياس بن قَبيصةَ وله يقول حارثة بن أوس الكلبيّ

وَنَجّى إياسًا سابحٌ ذو عُلالةٍ * مُلِحٌّ إذا يَعْلو الحَزابِيَّ مُلْهِبُ

أبو أُمِّهِ العُرْيانُ أو هُوَ خالُهُ * الى كُلِّ عِرْقٍ صالِحٍ يَتَنَسَّبُ

كأنَّ أسِنّةً إذْ أَخْطَأَتْهُ رِماحُنا * وفاتَ البُرَيْتُ لِسِبْدِهِ يَتَصَبَّبُ

ذُبابَى حُبارَى أَخْطَأَ الصَقْرُ رَأْسَها * فجاءَتْ بمَكْنونٍ مِنَ السَلْحِ يَثْعَبُ ٥

ومنها حَوْمَلٌ فرس حارثة بن أوس بن عبد ودّ بن كِنانة بن عوف بن

---

donation de Chosroès Aparwez: elle rappelle le récit, parallèle au nôtre, dont le héros est Iyās b. Qabīṣa aṭ-Ṭā'ī (Tab I 1029_{12} ss, Nöldeke p. 333). 1-5 Le poète et deux de ses vers (dans une rédaction fort différente) sont cités Gmh^E f. 219r-v: حارثة بن اوس بن طريف بن المثنّى [وهو عامر بن الشُجْب بن عبد ودّ بن عوف بن كنانة [cf. Wüst. *Tab.* 2.29 وهو الشاعر الذى يقول

وَنَجّى إياسًاa من سمعـ(?) مُجَبَّبٌb * تَراهُ إذا ما جَدَّتِ الخَيْلُ يَلْعَبُc

أبو أُمِّهِ البَرَيتُd أو هو خالُهُ * إلى كُلِّ عِـرْقٍ صالِحٍ يَتَنَسَّبُ

فرس لبنى سلول

(le texte de Gmh^E est très défectueux, et manque souvent des points diacritiques). V. 1 سمعـ est cité plus loin dans Gmh^E comme lieu d'un combat, toujours s. p.; مُجَبَّبٌ] on pourrait songer aussi à lire مُجَنَّبٌ; v. 2 la lecture البُرَيْتُ (qui remplace العُرْيانُ de notre texte) s'impose à cause du mètre: elle confirme TA I 526_{17} qui donne pour le chev. d'Iyās b. Qabīṣa les deux formes البَرِيت et البُرَيْت: il est clair que le premier (que Gmh^E donne comme de la race des B. Salūl) n'est pas identique au second, mais doit être un de ses ancêtres. Je ne connais rien sur al-'Uryān: un autre chev. de Iyās b. Qabīṣa est الحَمامة, *'Iqd* III 114_{23}, TA VIII 262_{24}. 2 سابحٌ s. p. ms. 4 *Halba* 7, où le nom du poète est جارية بن اوس الكلبى ; لِبْدِهِ s. p. ni voy. ms.

5 Pour le sens de ce v. cf. Ǧāḥiẓ *Ḥay* V 133-4, *Mfḍ* CXVIII 10.

6 ـ٧ ‏TA VII 291_{10} (la généalogie, qui est différente de celle de Gmh^E dans la note *supra* l. 1-5, doit présenter une lacune entre أوس et عبد ودّ, ou bien

---

a ونجا اناس ms. b s. p. ms. c s. p. ms. d البريب ms.

عذرة بن زيد الله بن رُفَيْدة بن كَلْب بن وَبَرة ولها يقول يومَ غَدْرٍ وهزمتهم
يومئذ بنو يربوع فقال

ولَوْلا جَرْيُ حَوْمَلَ يَوْمَ غَدْرٍ * لَمَزَّقَنِي وإيّاهـا السِّـلاحُ
تَثِيبُ إثابـةَ اليَعْفُـورِ لَمّـا * تَناوَلَ رَبَّها الشُّعُثُ الشِّحـاحُ

٥ ومنها القُرَيْطُ ونَحْلَةُ وشاهِرٌ أفراسٌ لِكِنْدةَ وفيهم يقول امرؤ القيس بن عابسٍ

أَرْبابُ نَحْلَةَ والقُرَيْطِ وشاهِرٍ * إنّي هُنالِكَ آلِفٌ مَأْلُوفُ

ومنها مَوْدودٌ وكان لرجلٍ من غسّانَ وفيه يقول ربيعة بن مَقْرومٍ الضّبّيّ

وفارِسَ مَوْدودٍ أشاطَتْ رِماحُنا * وأَجْزَرْنَ مَسْعودًا ضِباعًا وأَذْؤُبا

ومنها الصُّبَيْحُ فرس خوّات بن جُبَيْرٍ الأنصاريّ وله يقول يومَ هَوازِنَ

f. 22r وعلى الصُّبَيْحِ صَرَعْتُ أَوَّلَ فارِسٍ * أَوْلَى فأَوْلَى يـا بَنِي لِحْيانِ

١١ ومنها الوَرْهاءُ فرس قتادة بن الكِنْديّ ولها يقول مالك بن خالد بن الشريد

---

entre ces deux mots il faut changer بن en من بني ; on doit en outre lire حارثة بن انس . عوف بن كنانة. Mais TA et *Halba* 14 lisent comme notre texte; IHǵ

1 غَدْرٍ] غَدَرَ ms. (avec صح à la marge), *Halba* عُذْرة (et dans le v. l. 5 عُذْرٍ), TA III 442₂₂ (qui donne le 1er v.) prescrit غُدْر (mais les renseignements sur l'endroit et sur le combat manquent). 3 جَرْيُ s. p. ms., حَزْمُ *Halba*; لخرقني TA VII (TA III comme le texte). 5-6 *Mfḍ*. CXII 16 (voir autres citt. note p; aj. TA VIII 130₁₁, 353₁₇, Yāq III 25₁₇): varr. القُرَيْطَا, نَحْلَة, سالِم (la leçon شاهِر ne se trouve nulle part ailleurs); le chev. et les vers sont toujours assignés à Sulay' b. al-Ḥatīm at-Taymī (cf. LA ٥٨₁₅). 6 كذلك *Mfḍ*, Yaq. 7-8 *Mfḍ* CXIII 25 (مَرْدود , et varr. مودون et موذون); ibid. 448₈ = *Naq* 195₅ le propriétaire est Ziyād b. al-Ḥārit, frère de Muḥarriq al-Ġassānī (de même TA II 352₁₅); *Halba* 35 suit notre texte. 7 mg 1re main: في الاصل ربيعة بن مقرّن القيني. 9-10 cf. TA II 180₂₀.

11-٣٥2 TA IX 421₁₆₋₁₈ (يطعن), *Halba* 40 (نطعن في الغبار); peut-être faut-il lire وَرْهاءُ sans l'article. Les personnages et le combat sont inconnus (le poète serait-il Mālik b. Ḫālid b. Ṣaḫr b. aš-Šarīd as-Sulamī, Yāq I 504₁₉?).

في يوم برجٍ

وأحلَلْنا قَتادةَ يومَ بُرجٍ * على الوَرْهاءِ تَطْعَنُ في العِنانِ

ومنها كَثْرةُ فرس المُقْعَدِ بن شمّاسٍ الجَذاميّ ولها يقول

أتأمُرُني بكَثْرةَ أمُّ قَشْعٍ * لأشريَها فقُلْتُ لها دَعيني

٥ فلَوْ في غيرِ كَثْرةَ تَعْذُليني * ولكنّي بكَثْرةَ كالضَنينِ

ومنها اليَسيرُ فرس أبي النَضِر السَعْديّ ثمّ العَبْشَميّ وله يقول

ألا أبلِغْ بني سَعْدٍ رَسولاً * بأنّي قد سَبَقْتُ على اليَسيرِ

وإنّي واليَسيرَ إذا التَقَينا * لَكالمُتَكافِئَيْنِ على الأُمورِ

ومنها الهَدّاجُ فرس الرَيْبِ بن الشَريقِ السَعْديّ وله يقول .... في يوم أرْمامٍ

١٠ شَقيقُ بنُ جَزْءٍ مَنْ هَراقَ دِماءَنا * وفارِسُ هَدّاجٍ أشابَ النَواصِيا

3-5 TA IV 75_{11} s. f., *Ḥalba* 32 (مقعر) sans vers; le poète appartiendrait aux Ṭayy' selon *Ḥam* Bulq 176 no. 580 Ch. 6-8 *Ḥalba* 41 (ابن النصر): TA III 627_5, d'après aṣ-Ṣaġānī, sans les vers. Les B. ʿAbd Šams b. Aʿṣā b. Saʿd sont une fraction des Bāhila (Wüst. *Tab.* G 16). 9-10 LA ٦٦: le propriétaire est Rubīʿa b. Mudliǧ, des B. Ṣaḥb, autre fraction des Bāhila (Wüst. *Tab.* G 12); TA II 115_{19} donne l'une et l'autre attribution; LA III 212_{2-3} le texte est corrompu; *Ḥalba* 38 porte as-Rayb b. aš-Šariq, comme IK, tout en faisant remonter cette attr. à LA! 9 Après يقول le nom du poète est tombé (le ms. ne porte aucune indication de lacune), voir LA l. c. et la note suiv. — شَقيقٌ وحَرِّيٌّ أراقَ LA, *Ḥalba*, وحَرْثيٌّ Aṣm 384 (Qālī III 188_8, LA, TA ll. cc., tous d'après Aṣm), mais le ms de Aṣm et *Ḥalba* l. c. qui cite aussi Aṣm portent حَرِّيٌّ, et l'identification, chez LA, avec حَرْثيُّ بن ضَمْرة النَهْشَليّ doit être corrigée en حَرِّيّ (voir *Naq* 943_{10} etc.): en réalité, aussi la leçon وحَرِّيّ est fautive et doit être changée en بنُ حَرِّيٍّ ou, mieux, en بنُ جَزْءٍ (voir *supra* ٢٨): il est singulier qu'al-Aṣmaʿī se soit trompé sur le nom d'un de ses ancêtres! Le v. appartiendrait, selon Aṣm, à une femme des B. al-Ḥāriṯ b. Kaʿb (battus par les Bāhila au Yawm Armām).

ومنها الجَوْنُ فرس الحرث بن ابى شَمِرٍ الغَسّانىّ وله يقول عَلْقَمة بن عَبَدَة

فأقْسِمُ لَوْلا فارِسُ الجَوْنِ مِنْهُمُ • لَآبوا خَزايا والإيابُ حَبِيبُ

تُقَدِّمُهُ حَتّى تَغيبَ حُجولُهُ • وأَنْتَ لبِيضِ الدارِعِينَ ضَروبُ

ومنها العارِمُ فرس المُنْذِر بن الأَعْلَمِ الخَوْلانىّ وله يقول

٥ جالَ بِيَ العارِمُ فى مَأْقِطٍ • يَغْشَى وأُغْشِيهِ صُدورَ العَوالْ

أَقِيهِ فى الحَرْبِ بنَفْسى كما • يَقِينِى المَوْتَةَ تحتَ الظِّلالْ

ومنها العَرِنُ فرس عُمَيْر بن جَبَلٍ البَجَلىّ وله يقول

يا لَيْتَ شِعْرى ولَيْتُ أَهْلَكَتْ إِرَمًا • هَلْ تَجْزِيَنّى بما أَبْلَيْتُهُ العَرِنُ

ومنها نِصابٌ فرس الأَحْوَص بن عمرو الكَلْبىّ وابنها وَرِيعةَ وَهَبَها الأَحْوَص

١٠ لمالك بن نُوَيْرة وقال فى ذلك مالكُ بن نويرة

1-3 ? TA IX 167_3 a. f.—168_2, II 25—6 Ahlw., *Mfḍ* CXIX 24—5, *Ḥalba* 11. 2 فأقْسِمُ] فوَلْلَهِ Ahlw., *Mfḍ*, *Ḥalba*. 3 يقدّمه TA; وأنت لبيض الذراع (*sic*) TA. 4-6 ? TA VIII 395_{21-24}. 5 بى s. voy. ms, من TA. 6 يقينى الموت (*sic*) ms (avec صح), TA. 7-8 cf. TA IX 277_3 (où le chev. est assigné aussi à عَدىّ بن أُمَيّةَ الضَّبّىّ) sans le v., que je ne connais pas d'autre part. 7 العرن IHd. 9-10 cf. LA ٦٤_{5-6} où il est conté que la jument al-Warī'a fut donnée à Mālik b. Nuwayra par al-Farāfiṣa b. al-Aḥwaṣ en échange de Niṣāb, dont Mālik était déjà maître (et de même TA I 487, V 539, où cependant il s'agit d'al-Aḥwaṣ et non pas de son fils). Mais LA X 280_{19} a bien compris le sens du 4e v. (»donne-lui la W. qui descend de N.»). Que le chev. ait été donné à Mālik par al-Farāfiṣa et non pas par son père, c'est ce qui résulte du v. de la même pièce IQot. *Poësis* 198_5. 9 Sur la famille d'al-Aḥwaṣ (Wüst. *Tab.* 234: il est le grand père de Nā'ila, femme du calife 'Uṯman) *Ġmh*[E] f. 194v—195r donne de nombreux détails, mais rien n'est dit à propos de l'épisode auquel les vers du texte font allusion et qui m'est inconnu par ailleurs.

سأُهْدِى مِدْحتى لبَنِى عَـدِىٍّ * أَخُصُّ بها عَدِيَّ بَنِى جَنـابِ

تُراثَ الأَحْوَصِ الخَيْرِ بْنِ عَمْرٍو * ولا أَعْنِى الأَحاوِصَ من كِلابِ

شَكَوْتُ إلَيْهِمِ رَجْلِى فقـالـوا * لِسَيِّدِهِمْ أَطِعْنـا فى الجَوابِ

ورُدِّ حَلِيبَنـا بعَطـاه صِدْقٍ * وأَعْقِبْهُ الوَرِيعـةَ من نِصابِ

٥ ومنها هَوْجَلٌ فرس ربيعة بن غَزالة السَّكُونىّ وله يقول فى التَّنَضُّبات

أَيُّهـا السائلى بهَوْجَلَ إِنِّى * قائلُ الحَقِّ فاسْتَمِعْ ما أَقولُ

حَشْرٌ لِبْدِى بهِ المَلِيكُ ومَنْ يَحْـمِلْـهُ يَوْمًا فإنَّـهُ مَحْمولُ

f. 25 ومنها القَرّاعُ فرس ربيعة بن غَزالة السكونىّ | ايضا وله يقول

أَرْمِى المَقانِبَ بالقَرّاعِ مُعْتَرِضًا * مُعاوِدَ الكَرِّ مِقْدامًا إذا نَزِقـا

١٠ ومنها الغَزالةُ فرس محطم بن الأَرْقَمِ الخَوْلانى ولها يقول

تَجولُ بِىَ الغَزالةُ فى مَكَرٍّ * كَرِيهٍ ما يُرامُ بضَعْفِ قَلْبِ

وحَوْلِى عُصْبةٌ كأُسودِ غِيلٍ * مِنَ الاسون تَفْرُجُ كُلَّ كَرْبِ

1-4 les vers 1—2 IQot *Poësis* 190_{2-3} (suivis de deux autres), les 3—4 IA ٦٤_{7-8} (suivis d'un autre), le 4 LA, TA ll. cc. 1 مدحة IQot. 3 mg 1re main: كان فى الاصل لسيّدهم السُّمَّق. 4 ورَدَّ IA, LA ; حَلِيفَنا] خليلنا LA (sic!) ; وأَعْقِبْهُ (sic!) LA. 5-6 TA VIII 159_4 a. f. مَوْكَلٌ (id. IHd qui donne la nisba du propriétaire sous la forme اليَشْكُرِىّ, *Halba* 37, et IK lui-même *infra* ٤٨_2): Rabī'a b. Ġazāla as-Sakūnī *Aġ* XX 130_6 a. f. ss. entre les combattants à Dū Qār (فى التَّنَضُّبات = «pendant le jet des flèches» [on y fait allusion *Aġ* l. c.]? ou bien nom de lieu [cf. تَنْضُبُ, وتَنَاضُبُ Yāq, Bekrī, Hamd]?) 7 المَلِيكُ] المليك TA. 8 القرّاع ms, mais القَرّاع *infra* ٤٨_1 et TA V 464_{11}: ce dernier donne au poète le nom de غَزالة ou ابن غَزالة; mêmes mètre et rime *Ham* Buht 138 no. 411 Ch. 10 cf. TA VIII 43 pén. (sans les vers): le nom محطم ne porte pas de voyelles dans le ms et est inconnu à l'onomastique arabe (IHd مِحْطَم). 12 الاسون sic ms: peut-être الأَنْقورِ cf. Yāq I 392?? — يفْرُج ms.

ومنها صَعْدَةُ فرس ذُؤَيْب بن هلالٍ الخُزاعىّ الكاهنِ وفيها يقول يومَ أُخِذَتْ منه

لَعَمْرُكَ إنّى يَوْمَ جانَتْ بجُدَّةٍ ، وصَعْدَةَ إذْ لاقَيْتُهُمْ لَذليلُ

يَرانى نساءُ الحَىِّ فارسَ صَعْدةٍ ، لِفارِسِها بالحَرَّتَيْنِ صَليلُ

٥ ومنها الوَرْدُ فرس مالك بن شُرَحْبيلَ وله يقول الأَشْعَرُ بن ابى حُمْرانَ الجُعْفىّ

كَلّا خِلْتَ أَنّى أَلْحَقُ الوَرْ ، دَ تَمَطَّتْ بهِ سَبوحٌ ذَنوبُ

ومنها النَّعامةُ فرس قُرّاص الأَزْدىّ ولها يقول

عَرَضْتُ لَهُمْ صَدْرَ النَّعامةِ أَدَّعى ، ولَمْ أَرْجُ ذِكْرَى كُلِّ نَفْسٍ أَسوقُها

ومنها ذو الرِيشِ فرس السَّمْحِ بن هِندٍ الخَوْلانىّ وله يقول

١٠ لعَمْرى لَقَدْ أَبْقَتْ لِذى الرِيشِ بالعُدَى ، مَواسِمَ خِزْىٍ لَيْسَ تَبْلَى مَعَ الدَهْرِ

بكَرٌّ عَلَيْهِمْ فى خَميسٍ عَرَمْرَمٍ ، بأَيْدٍ هَصورٍ من ضَراغمةٍ غُثْرِ

ومنها الطَيّارُ فرس أَبى رَيْسانَ الخَوْلانىّ ثم الشِهابىّ وله يقول

1-4 cf. TA II 306₂₃ sans les vers (الصعدة; IHd صعدة) et le propriétaire est D. b. Hilāl b. ʿUwaymir; sur celui-ci cf. IDor 2⁸2₅, mais plus amplement Ǧamh^L f. 158r: ذؤيب بن هلال بن عويمر وهلال هو الكاهن, avec l'indication que sa soeur Saʿta' était la femme de Ḥassān b. Ṯābit (voir le scolie au Dīw. Ḥassān I 5 Hirschfeld [où الكامن est à corriger en الكاهن et الاسلامية en الأَسْلَمِيَّة cf. Wüst. Tab. 12.20], IḤaǧar Iṣāba VIII 120 no. 618 éd. du Caire; Aġ XVI 17₃ elle est la fille du juif Sallam b. Miškam; cf. aussi Beladh 141 pén—142₁).

5-6 TA II 531₁₁ a. f. 6 خِلْتُ] قلت TA. 7-8 TA IX 79₁₀: le nom du poète est donné sous la forme قُرّاص بن عتبة IDor 289₁₇ (note q var. فراص) qui a puisé à Ǧamh^L f. 165r (où généalogie complète) avec qui s'accorde TA IV 415₂₂: فِراص (sic) بن عيينة بن عوف بن ثعلبة شاعر جاهلىّ, cf. V 40₁ قرّاض بن عتبة (d'après le Muʿǧam aš-šuʿarā' d'al-Marzubānī; IHd براص.

8 أَدَّعى] أذرعا TA; أشوقها TA. 9-11 TA IV 316₂₅, Ḥalba 19 (seul le 1er v.). 11 خميس ms; غمر TA. 12-١٣ TA III 365₃ a. f., Ḥalba 29 (le seul 1er v.). 12 رسان (sans أبى) Ḥalba, أبى رهان IHd.

لَقَدْ فَضَّلَ الطَّيَّارَ فى الخَيْلِ أَنَّه * يَكُرُّ إِذا خامَتْ خُيولٌ وَيَحْمِلُ
وَيَمْضِى على المُرّانِ والعَضْبِ مُقْدِمًا * وَيَحْمِى وَيَحْمِيهِ الشِّهابِىُّ مِنْ عَلُ

ومنها ذُو العُنُقِ فرس المِقْداد بن الأَسْوَد الكِنْدىّ رحمه الله

ومنها الجَناحُ فرس محمد بن مَسْلَمة الأنصارىّ صاحب رسول الله صلى الله
٥ عليه وسلم

ومنها المُعَلَّى فرس الأَسْعَر بن ابى حُمْرانَ الجُعْفىّ وكان يطلب بنى مازِنٍ من
الأَزد بدمٍ فكان يصبّحهم فُجاءةً فيقتل منهم ثم يهرب ولا يُدْرَكُ حتى سعرهم
شرًّا وكانت خالتُه فيهم ناكحًا فقالت إنّى سأَدُلّكم على مقتله اذا رأيتموه فصبّوا
لفرسه اللَّبَنَ فإنّه قد عوّده سقْيَهُ إيّاه فلن يَضْبطَهُ حتى يَكْرَعَ فيه ففعلوا فلم
١٠ يضبطه حتى كرع فيه فتنادى القومُ فلمّا غشيتْه الرماح قال وأَثْكَلَ امّى
وخالتى فصاحت اَضْرِبْ قُنْبَهُ ففعل فوثب به فلم يُدْرَكْ ونجا فقالوا لها ما
f. 23a دعاكِ الى ما فعلتِ وانت دللتنا عليه فقالت | رأيتنى احدى التواكل
فأنشأ يقول

أُريدُ دِماءَ بنى مازِنٍ * وراقَ المُعَلَّى بَياضُ اللَّبَنْ
١٥ خَلِيطانِ مُخْتَلِفٌ شَأْنُنا * أُريدُ العُلَى ويُريدُ السِّمَنْ

---

1 فُضِّلَ .... إِنَّهُ ms (avec صح); خاست TA. 2 والعضبِ ms. 3 · TA VII 26$_{33}$, IA ٥٣$_{1-4}$, *Halba* 19; dans les autres sources, le chev. d'al-Miqdād s'appelle سَبْحَة ou بَعْزَجَة (IHiš 476$_{3}$, IHagar *Iṣāba* VI 134$_{1}$ éd. du Caire, cf. IA ٥٣$_{4}$). 4-5 TA II 133$_{23}$. 6-15 TA X 252$_{19-22}$, *Halba* 36—7 (le seul 1er v.), presque identique au texte, mais avec une quantité de petites varr., IA ٩٩$_{6-7}$ (sans l'anecdote et avec seulement le 1er v.), ʿ*Iqd* II 81 les vers 1 et 2. 6 LA XIX 328$_{4}$ a. f. (d'après al-Ǧawharī, voir mg), *Halba*: المُعَلِّى; TA l. c. connaît les deux lectures. 7 بدمٍ, فُجاءةً om TA. 7-8 حتى سعرهم شرًّا om TA. 12 دللتنا, بنى عليه التواكل (sic) TA. 13 فأنشأ الاسعر يقول TA. 14 وراق] mg 1re main: فى الاصل وراع, ʿ*Iqd* وداعى. 15 خليلان TA, ʿ*Iqd*; شأننا] بيننا ʿ*Iqd*; العلاء وبغى السمن TA, العلاء ويهوى اليمن ʿ*Iqd*.

إذا ما رَأَى وَضَحًا فى الإناء • سَمِعْتَ لَهُ زَجَرًا كالمُغَنْ

ومنها بَهْرامُ فرس النُّعْمان العَتَكىّ وله يقول

قَدْ جَعَلْنا بَهْرامَ للنَّبْلِ تُرْسًا • وأَجَبْنا المُضافَ حينَ دَعانا

ومنها صُهْبَى فرس النَّمِر بن تَوْلَب العُكْلىّ ولها يقول

٥ أَيَذْهَبُ باطِلًا عَدَواتُ صُهْبَى • ورَكْضُ الخَيْلِ تَخْتَلِجُ اخْتِلاجا

وكَرّى فى الكَرِيهةِ كُلَّ يَوْمٍ • إذا الأَصْواتُ خالَطَتِ الضَّجاجا

ومنها الحُلَيْلُ فرس مِقْسَم بن كَثير الأَصْبَحىّ وله يقول

لَيْتَ الفَتاةَ الأَصْبَحِيّةَ أَبْصَرَتْ • صَبْرَ الحُلَيْلِ على الطَريقِ اللاحِبِ

ومنها أَطْلالُ فرس بُكَيْر بن عبد الله بن الشُّدّاخ اللَّيْثىّ وكان وُجِّهَ مع سعد
١٠ بن أبى وَقّاص وشهد القادسيّةَ فيَزْعُمُ والله اعلم أنّ الأعاجم لمّا قطعوا الجِسْرَ
الذى على نهر القادسيّة صاح بُكَيْرٌ بفرسه أَطْلالَ وقال ثِبى أَطْلالُ فاجتمعت
ثم وثبت فاذا هى من وراء النهر فهزم الله به المشركين يومئذ ويقال أنّ عرض

2-3 *TA VIII 208₆ a. f., *Ḥalba* 7; النعمان بن عتبة TA, بن عقبة *Ḥalba*: IDor 19₃ a deux vers d'un النعمان بن جُلاس العَتَكىّ inconnu par ailleurs. 3 اذ [قد *Ḥalba*; للخيل [للنَّبْل TA. 4-6 LA ٥٨₉₋₁₂ (avec un 3e v.), Ǧāḥiẓ *Ḥay* II 112₃₋₅ (à l. 4 le 3e v. d'IA), précédé par 7 autres vers, sur lesquels cf. Ǧāḥiẓ *Bayān* I 26₅, *Ag* XIX 162. TA I 342₃ a. f. (*Ḥalba* 28₁, Qālī I 244) a un autre vers de Namir sur la jument Ṣuhbā. 5 على الأعْداء [ورَكْضُ الخيل TA, *Ḥay*. 6 وشدّ [وكَرّى *Ḥay*; العجاجا TA, *Ḥay*. 7 الحَليل ms, mais الحُلَيل *infra* ٤٥₆, ٤٨₈, et de même *TA VII 287₁₄ (où la notice est tirée du second passage d'IK et le vers du premier); *Ḥalba* 17 الخَليل et مُقَيَّم. 9-٤١₃ TA VII 420₃₀₋₃₃, *Ḥalba* 4—5 (d'après IDurayd, mais presque identique à notre texte); IA ٥٢₇₋₁₀ porte la version fabuleuse de Sayf b. ʿOmar (Ṭab I 2338—9, IḤaǧar *Iṣāba* I 169—70 no. 724 éd. du Caire, TA VII 420₂₈₋₃₀). 9 الشَدّاخ ms; وكان بكر قد وجه TA. 10 فذكر لنا زَعَمُوا والله أعلم TA. 11 ثِبى om ms. (avec صح : TA صاح بكر لفرسه ثبى اطلال). 12 فهزم om TA. — يومئذ om TA.

نهر القادسيّة يومئذ اربعون ذراعًا فقال الأعاجم هذا أمرٌ من السماء فانهزموا
فقال فى ذلك الشاعر

لَقَدْ غابَ عَنْ خَيْلٍ بموقانَ أُحْجِمَتْ ٭ بُكَيْرُ بْنُ عَبْدِ اللهِ فارِسُ أَطْلالِ

ومنها الصريح وثادِقٌ وقَيْدٌ والغَمامةُ وكانت للملوكِ أبناء المُنْذِرِ بن ماء السماء
وله يقول ابو دُؤادٍ

جَلَبَ الجِيادَ مِنَ العِراقِ شَوازِبًا ٭ قُبَّ البُطونِ يَجُلْنَ بالأَلْبادِ
نَجْلَ الغَمامةِ والصَريحِ وثادِقٍ ٭ وبَناتِ قَيْدٍ نَجْلَ كُلِّ جَوادِ

ومنها الشَعْورُ فرس الحَبِطات حَبِطات تميمٍ وفيها يقول بعضهم

فإنّى لَنْ يُفارِقَنى مُشيحٌ ٭ نَزيعٌ بَيْنَ أَعْوَجَ والشَعُورِ

ومنها الخُباسُ وناعِقٌ لبنى فُقَيْمٍ وفيهما يقول دُكَيْن

بِرَسَنِ السابِقِ وابْنِ السابِقِ ٭ بَيْنَ الخُباسِيّاتِ والأَوافِقِ
والأَعْوَجِيّاتِ وآلِ ناعِقِ

ومنها زَعْشَنٌ كان لمُرادٍ وفيه يقول شاعرهم

---

1 لا طاقة لكم به .TA aj. [السماء — TA. وكان فى ما يقال عرض .... اربعون ذراعا
2 وانشد لبعض الشعراء TA.   3 ce v. est attr. partout à aš-Šammāḫ (mais on ne le trouve pas dans son divan imprimé): Beladh 329$_4$, Yāq IV 686$_{10}$ (avec d'autres vers), *Gmh*^{B} f. 40r, LA XIII 435$_{10}$, IDor 106$_7$ (le seul 2d hémist.). لقد غاب *Halba*, LA, وعُيِّبَتْ IA, Yāq, وغُيِّبْتُ *Gmh*, IḤağ, وغُيِّبَتْ Beladh: أُحْجِمَتْ *Halba*, أُحْجِرَتْ LA, أُسْلِمَتْ (أُسْلِمَتْ IA) les autres; بُكَيْرُ (بُكَيْرٌ) بَنى الشُدّاخ tous.   4-7 cf. TA IX 6$_{15}$.   4 ثادق] IHd مادق.
7 IA ٩٩$_3$, *Halba* 9.   8-9 TA III 305$_{23}$ (شَعور).   10-12 TA IV 135 fin: بين الخبابات والاوافق (sic) وبين آل ساطع وناعق; le 2e regez aussi VII 78$_{20}$; IHd وافق وخناس وناعق.   12-٤٢$_1$ TA IX 217$_{14}$; chez IA ٩٩$_{10-11}$ (cf. LA VIII 193 fin, TA IV 313$_8$) le poète est Salama b. Yazīd al-Ǧu'fī (IDor 243$_{17}$, ISa'd I 2. 62$_3$, IḤağar *Iṣāba* III 120 no. 3398 éd. du Caire, Qālī II 75-6, 'Ayni III 278) et le v. présente quantité de varr.   13 زَعْشَنٌ (sic voy.) IHd: زَعْشَنٌ LA, زَعْشَنٌ TA, *Mh*: IA s. voy., mais زَعْشَنِىٌ.

وخيلٍ قدْ وَزَعْتُ برَعْشَنِيٍّ * شَديدِ الأَسْرِ يَسْتَوْفِى الحِزاما   f. 24r

ومنها الصَّفا فرس مُجاشِع بن مَسعودٍ السُّلَمِىّ وكان من نجل الغَبْراء فرس
قيس بن زُهَيْر فاشتراها عمر بن الخطّاب بعشرة آلاف درهم ثم غـزا مجاشـعٌ
فقال عمر تُحْبَسُ منه بالمدينة وصاحبُها فى نَحْرِ العدوّ وهو اليها أَحْوَجُ فردّها
اليه فأُنجبت عند ولده حتى بعث الحجّاجُ بن يوسف فأخذها بعينها *

ومنها القُتارىّ والتِّرْياقُ للخَزْرَجِ فى الاسلام فقال ابراهيم بن بَشير الأَنصارىّ

بَيْنَ القُتارِىِّ والتِّرْياقِ نِسْبَتُهـا * جَرْداءُ مَعْروفةُ اللَّحْيَيْنِ سُرحوبُ

ومنها الحَرونُ فرس عمرو بن مُسْلِم الباهِلىّ اشتراه من رجلٍ من بنى هِلالٍ من
نِتاجهم وهو الحَرونُ بن الخُزَزِ بن الوَثيمىّ بن أَعْوَجَ وكان الوَثيمىّ والخُزَزُ
١٠ جميعًا لبنى هلالٍ وكانوا يزعمون أنّهما كانا أَجْوَدَ من أعوج جميعًا وكان
مسلم تزايد هو والمُهَلَّبُ بن ابى صُفْرةَ على الحرون حتى بلغا به الفَ دينـارٍ

---

1 وقيلا TA. 2-5 الصفا ms, mais صفا *infra* ٤٨$_{11}$ et de même IHd, qui relate aussi l'anecdote (trad. p. 180 le sens n'a pas été compris): le nom الصَّفا ne se trouve pas ailleurs, et la jument de Muǧāši' b. Mas'ūd est appelée الصَّبْراء (dont الصفا est peut-être une lecture fautive) ou الشَّبْـاء (cf. TA IV 16_{4}, III 335 fin); on raconte qu'elle gagna à une course 50.000 dirhem, que cependant 'Omar s'appropria (ou bien il s'appropria la jument? l'expression est équivoque) (IQot *Ma'ārif* 108 fin — 169_{1}, Ṭab I 2803 fin — 2804_{9}). 2-3 الغبراء فرس حق [منه 4 .(cf. *supra* ٩$_{17}$ note) IHd حمل بن بدر الفزارى 3 عاشما (*sic*!) IHd. IHd. — نحور [نحر IHd. 5 فاخذ بفحّها منهم IHd (*recte*?). 6-7 TA VI 305_{6} (الساري), *Ḥalba* 9, attr. à Nu'mān b. Bašīr (= éd. Krenkow 24, qui paraît avoir été tiré précisément de la *Ḥalba*): القتادى (et de même IHd et TA, qui ne portent pas le v.: la forme القُتارى ne se trouve nulle part). 7 mg 1re main: بلغت قرا[ءة] وسماع أخى .... ابى الفضل (c. à d. Muḥ. b. Nāṣir).

8-٤٤$_{2}$ TA IX 173_{10-18} + IX 141 pén.-142_{3} (abrégé et sans indication de source III 408_{8} a. f. ss.); IHd abrège, mais il a le passage ٤٣$_{10-12}$ que TA omet. Cf. Aṣm 378-9, 409-17 (cité TA IX 173_{8-10}; *Ḥalba* 12). 9-10 وهو الحرون — جميعا om TA. 11 مسلم aj. mg (1re main?); ام صرة [ابى صفرة (*sic*!) TA.

وكان مسلم أبصر الناس بفرسٍ وصنعةٍ له انّما كان بلقب السائسَ من بَصَره
بالخيل وصنعتِه لها فلمّا بلّغ الفَ دينارٍ وقد كان الفرسُ أصاب مَغْلَةً فى بطنه
فلصق صُقلاه وهما خاصِرتاه وكان صاحبه يبرأ من حرانه فضنّ عنه المهلّب
وقال فرسٌ حَرونٌ مُخْطَفٌ بالف دينار قيل له انّه ابن اعوج قال لو كان
٥ أعْوَجُ نَفْسَهُ على هذه الحال ما ساوى هذا الثمنَ فاشتراه مسلم ثم امر به فعُطِّشَ
عَطَشًا شديدًا وامر بالماء فبرّد حتى اذا جَهَدَهُ العطشُ قُرِّب اليه الماءُ الباردُ
العذبُ فشرب الفرس حتى حَبِبَ وامتلأ ثم امر رجلا فركبه ثم ركضه حتى
ملأه رَبْوًا فرجعت خاصرتُه ثم امر به فصُنِّع فسبق الناسَ دهرًا لا يتعلّق به
فرسٌ ثم افتحله فلم ينجل الاّ سابقًا وليس فى الارض جوادٌ من لدن زمن
١٠ يزيد بن معاوية يُنْسَبُ الاّ الى الحرون وكان مسلم قد رأى فيما يرى النائمُ
أنّه يخرج من إحليله طائرٌ يطير فأرسل الى محمّد بن سيرين فاستعبره فقال
f.2 إن صدقت رُؤْياك لتَنْتِجَنَّ خيلاً جيادًا لا يُتعلّق بها فنتج البُطَيْنَ والبِطانَ
ابنَ البطين لم يُرَ مثلهما قطّ والقَتاريَّ وكانت تُرسَلُ الخيلُ فيجىء السابقُ
لمسلم بن عمرو والمُصلّى الثانى ثم توالَى له عشرون فرسًا معًا ليس لاحدٍ فيها
١٥ شىءٌ فقال بعض الشعراء لِمّا رأى عليه مسلمَ بن عمرو على السَّبَق

اذا ما قُرَيْشٌ خَوَى مُلْكُها * فإنّ الخِلافةَ فى باهِلَهْ
لِرَبِّ الحَرونِ أبى صالحٍ - وما تِلْكَ بالسُّنّةِ العادِلَهْ

فلمّا مات مسلم وورد الحجّاجُ اخذ البُطَيْنَ من قُتَيْبة بن مسلم فبعث به الى

---

1 بفرسٍ] بالخيل TA; وصنعةٍ — لها om TA. 2 مغلة] صقلة TA. 3 فضنّ] قصر TA. 4 مُخْطَفٌ] مخطف TA; له om TA. 5 ثم — فعُطِّشَ] وعطشه TA. 6 على] فى TA (recte?); بالماء العذب TA. 7 ثم امر] وامر TA. 8 فرجعت TA. 10 الاّ om TA. 10-13 *Halba* 12. 16-17 LA XVI 265 (d'après al-Ǧawharī) = TA IX 173, TA III 408, *Halba* 12. 16 خوى] خلا LA, TA, *Halba* (mais TA ici et à la l. suiv. comme notre texte). 17 تلك] ذاك LA, TA, *Halba*.

عبد الملك بن مَرْوان فوهبه عبدُ الملك لابنه الوليد فسبق الناسَ عليـه ثم
استفحله فهو ابو الذائدِ والذائدُ ابو أَشْقَرِ مَرْوانَ

وحدث ابو عُبَيْدَةَ قال سبق الناسَ قُتَيْبَةُ بن مسلم بخُراسانَ وخيلُ
العرب من اهل الشأم متوافرةٌ بخراسان فتوالى لقتيبة ثمانية عشر فرسًا وجاءت
٥ أَمامَها جَلْوَى فرس كانت لعبد الرحمن بن مسلم وهى بنت الحرون لصُلْبِهِ
فقال فى ذالك فَضالةُ بن عبد الله الغَنَوِىّ

خَرَجَتْ سَوابِسِيَّةً مَعًا وأَمامَها ٭ جَلْوَى تَطيرُ كما يَطيرُ الشَّوْذَقُ
فلَمَحْتُ أَنْظُرُها فما أَبْصَرْتُهـا ٭ مِمّا تَرَفَّعُ فى السَّرابِ وتَغْرَقُ

ومن وَلَدِ الحرون مُناهِبٌ وكان لبنى يَرْبوعٍ والصَّيْفُ وكان لبنى تَغْلِبَ قال
١٠ الشَّمَرْدَلُ اليربوعىّ

تَلْقَى الجِيادَ المُقْرَباتِ فينا ٭ لِأَفْحُلٍ ثَلاثَـةٍ يَنْمِينـا
مُناهِبًا والصَّيْفَ والحَرونا

ومنها حُمَيْلٌ لبنى عِجْلٍ من ولد الحرون وفيه يقول العِجْلىّ
أَغَرُّ من خَيْلِ بَنى مَيْمونِ ٭ بَيْنَ الحُمَيْلِيّاتِ والحَرونِ

---

1 cf. TA II 349_{9}, III 310_{9}. 5-6 TA X 76_{21}: فرس عبد الرحمن بن صفوان بن قدامة وقتيبه بن مسلم (sic! ʿAbdarr. b. Ṣ. b. Qudāma at-Tamīmī IḤağar *Iṣāba* III 249 no. 4090 éd. du Caire [dans la biogr. de son père]; de quelle manière son nom s'est introduit à la place de celui de ʿAbdarr. b. Muslim, frère de Qutayba [voir sur lui l'index de Ṭabarī etc.], c'est ce qui est difficile à établir). 7-8 Le v. 1 *Ḥalba* 10 (qui donne le chev. à Qutayba): je ne connais d'autres vers de ce poète que les deux *Ḥam* Buḥt 307 no. 1106 Ch.

7 السوذق *Ḥalba.* 9-12 cf. TA I 497_{3} a. f., VI 174_{23} (avec d'autres vers), les deux derniers regez IRašīq *ʿUmda* II 188: IḤd مناهب لبنى تغلب بن يربوع والصيف لبنى ثعلبة (sic). 13-14 TA VII 290_{14}, qui mentionne l'opinion qui fait venir le nom de la race الحُمَيْلِيّات du nom d'un homme, Ḥumayl b. Šabīb b. Aṣāf al-Quḍāʿī (d'après as-Samʿānī = 177b, dont dépend, à travers

ومنها البوابُ اخو الذائد بن البُطَيْن بن البِطان بن الحرون، ومنها
الصاحِبُ فرس غَنِيّ سَبَقَ حَلْبَةَ اهل الشأم من ولد الحرون، ومنها
القِدْحُ لغَنِيّ من ولد الحرون سبق الناس بالمدينة في زمن عمر بن عبد
العزيز، ومنها غُطَيْفٌ من ولد الحرون لعبد العزيز بن حاتِم الباهِليّ،
٥ ومنها العُصفُرِيّ فرس محمّد بن يوسف اخي الحجّاج من ولد الحرون،
ومنها الحُلَيْلُ فرس الأَصْبَحيّ من ولد الوَثِيميّ جدّ الحرون

f. 25a اخبرني بعض علماء اهل اليَمامة أنّ هِشام بن عبد الملك كتب الى
ابراهيم بن عَرَبِيّ الكِنانيّ أن أُطْلُبْ في أعراب باهِلةَ لعلّك أنْ تُصيبَ لي فيهم
من ولد الحرون شيئًا فانّه كان يُطْرِفُهم ويُحِبّ أن يبقى فيهم نَسْلُهُ فبعث الى
١٠ مشائخهم فسألهم فقالوا ما نعلم شيئًا غير فرسٍ عند الحَكَم بن عَرْعَرَة النُمَيْرِيّ
يقال له الحَمُومُ فبعث اليه فجيء بها وجاء رجل من بني سعد بفرس أَشْقَرَ
أَقْرَحَ من ولد لاحِقٍ فلمّا نظر اليه الحكم بن عرعرة ويقال أنّه كان أَبْصَرَ
الناس بفرسٍ فقال ما له قاتَلَهُ الله إنْ سَبَقَنا شيءٌ فهذا خليقٌ وكلٌّ يُحاكُّها

---

le *Lubāb* d'IAṯīr, Wüst. *Tab.* 2.32 [dans le *Reg.* p. 235 il paraît avoir lu جَمَّل au lieu de خيل] qui a شث à la place de شيب; *Gmh*[B] f. 199r: حيل بن عياش الجُمَيْلَتات (et جُمَيْل ms (ابن شيبث [sic] اليه النسب واليه تنسب الخيل الحميلية à la l. suiv.), mais *infra* ٤٠‎$_{12}$ حُمَيْل. 1 cf. TA I 154$_{2}$ (aj.: فرس زياد بن ابيه); البُطَيْن بن البِطان *sic* ms (cf. *supra* ٤٣$_{12-13}$). 2 cf. TA I 335$_{25}$. 3-4 cf. TA II 202$_{8}$ a. f. 4 *TA VI 213$_{23}$ qui corrige la lecture غُطَيْف ou غَطِيف d'Abū Muḥ. al-Aʿrābī (lecture qui est dite avoir été accueillie par Ǧawharī et LA, mais qu'on ne trouve pas dans les éditions de ceux-ci!), IHd عطيف; sur le propriétaire cf. Tab. II 1453$_{1}$, sa généalogie *Gmh*[B] f. 184*v*. 5 *TA III 409$_{8}$ a. f. (qui se rattache à ٤٣$_{12}$ ss.). 6 Voir *supra* ٤٠$_{7}$. 7-٤٦$_{10}$ الحَمُوم ms, mg 1re main: كذا في الاصل وهو اليحموم; *TA VIII 261$_{9}$ a. f. ss. (cf. 254$_{7}$) prescrit la forme avec ح (qui semble préférable aussi pour le sens de l'adjectif), ainsi que *Halba* 11: la citation chez TA arrive jusqu'à l. 11 (به au lieu de بها).

عَشْرَ غِلاءٍ ويتقدّمها ثم تغضّب وتُدرِكُها عُروقٌ كِرامٌ فسَبَقَهُ فلمّا أُرسِلتْ الخيلَ صَدَرَ الأشْقَرَ السَعْدىُّ عليه وانقطعا من الخيل فرجز السعدىّ فأنشأ يقول

نَحْنُ صَبَحْنا عامِرًا فى دارِها * أرْوَعَ يَطْوِى الخَيْلَ من أقْطارِها

يُغادِرُ الخَيْلَ على آثارِها * مَقْوَرَّةً تَعْثُرُ فى غُبارِها

٥ قال فواللهِ لَكأنّها فهمتْ رَجزَهُ فصرّت اذنيها ثم اعتمدت فى اللجام فبدرت بين ايديها فجاءت أمامَها كأنّها كُتّابٌ أعْسَرُ والكُتّاب مِثْلُ المِعْراض فنهض النُمَيْرىّ يرتجز

ما إنْ صَبَحْتَ عامِرًا فى دارِها * إلاّ جِلالاً كُنْتَ من مِيارِها

مُنْخَرِقَ المِئْزَرِ من بِجارِها * قَدْ تَرَكَتْ عَوْدَكَ فى غُبارِها

١٠ خَيْفانَةٌ لا يُصْطَلَى بنارِها * تَحْمِى بَناتِ أُمِّها من عارِها

قال فكلّمه فيها ابراهيمُ بن عَرَبىّ فقال إنّ امير المؤمنين كتب الىّ أن أُصِيبَ له فرسًا من نسل الحرون قد جلّت عن نفسها بالسَبَق فخُذْ منّى ثمنها فقال الحكم إنّ لها صُحْبَةً وحقًّا وهى عندى نفيسةٌ ما أطيبُ نفسى عنها ولكن أهَبُ لأمير المؤمنين ابنًا لها سبق الناسَ عامًا أوّلَ وإنّه لَرابِضٌ قال فضحك القوم ١٥ فقال ما يُضْحِكُكم أُرسِلَتْ امُّه عامًا اوّلَ بجَرْوٍ فى حَلْبة ربيعةَ وإنّها لعَقوقٌ به قد ربض فى بطنها فسبقتْ فبعث به الى هشام فسبق الناسَ عليه وما اتّغرء وكان من سوابق اهل الشأم من الخارجيّة التى لا يُعْرَفُ لها نَسَبٌ القَطرانىُّ والأعْرابىُّ فرس عبّاد بن زيادٍ وكانا له جميعًا وفيه يقول عبد الملك بن مروان

---

1 عُروقٌ كِرامٌ aj. mg 1re main. 6 فجاءت] mg 1re main: فى الاصل فجاء.

11-16 *Ḥulba* 11: une anecdote semblable, mais avec noms et circonstances différentes, Asm 448—52. 11 إلىّ s. voy. ms. 12 جلّت عن نفسها aj. mg 1re main (id. et بالسَّبْق om *Ḥulba*, qui abrège aussi dans le reste du récit). 17-٤٧1 * TA I 377₁₁ n. f., * LI 500₃; à la place de ce passage, IHd porte: ومنها الأعرابى وكان لعباد بن زياد من خيل اهل العالية ومنها القطرانى الشامى وكان اصائد للعبّاس بن الوليد بن عبد الملك بن مروان وجل السوابق تنسب الى البطن والذائد.

سَبَقَ عَبّادٌ وصَلّتْ لِحْيَتُهُ ٭ وكان خَرّازًا تَجودُ قِرْبَتُهْ

f. وكان ذو الهَوْتة فرس لبنى | سَلولٍ من ولد الحرون وكان اذا جاء سابقًا
اخذتْه رَقْدةٌ فيرى بنفسه طويلًا ثم يقوم فينتفض ويُحَمْحِمُ وكان سابقَ الناسَ
فاخذه بِشْر بن مروان بالكوفة بألف دينار فبعث به الى عبد الملك

٥ وهذه تسميةُ فحول العرب وجيادها والمعروف المنسوب منها فى الجاهليّة والاسلام
وما شُهِرَ باسم او نُسِبَ من ذكورها وإناثها

زادُ الراكِب والهُجَيسيّ والديناريّ وأعْوَجُ وسَبَلُ وذو العُقّالِ
والخُزَزُ والوَجيهيّ والصَرِيحُ وذو الرِيشِ والغَزالةُ والعارِمُ
والطَيّارُ وسَوادةُ والمُعَلَّى وبَهْرامُ والحَرونُ والنَعامةُ
١٠ والهَطّالُ والضُبَيْبُ والعَطّاسُ والهِراوةُ وقِصافٌ والقَيْنانُ
وصُهَيّ وحَوْمَلُ ونِصابُ وخَصافُ والبُرَيْتُ والعُرْبانُ
والحُمَيلُ والخَذْواءُ والشَيِّطُ ووَزَّةُ والعُبَيدُ والصُبَيْحُ
ومَنْدوبٌ والمُنْكَدِرُ والعَرادةُ والمُصَبَّحُ ولازِمٌ وناصِحٌ
ونَحْلةُ والنَزِيطُ وشاهِرٌ والوَجيهُ ولاحِقٌ والعَسْجَدِيّ
١٥ والسَمَيْدَعُ وزِيَمُ والعَصا وأُثالُ والأَغَرُّ وقُرْزُلٌ
واللَطيمُ واليَسارُ وصَوْنةُ ولازِمٌ والصَبودُ ونُباكٌ
والجَوْنُ ومَكْتونٌ وداحِسٌ والغَبْراءُ والحَنْفاءُ والخَطّارُ
والعَنَزُ وذو الوُقوفِ والطَلِيمُ ومَصادٌ وحَذْفةُ والوَريعةُ

---

1 بخزز TA; يجود Qālī III 186₄, avec un long récit (il s'agit de ʿAbbād b. Ziyād b. Abīhi). 2-4 TA I 588₁₁; Ḥalba 20 donne, à côté de ذو الهوتة, la lecture fautive ذو الهزة. 11 خصاف sic voy. (cf. supra ٣٧₆ note).
13 المضيّح: supra ٢٤₇ المصبّح. 14 المُرَيط ms (voir supra ١٠₇).
15 وأثال ms. 16 اليسار manque dans le texte (cf. اليسر ٢٥₆?).
17 مكتون manque dans le texte (cf. مكتوم ٩₆?).

والجِمالةُ وذو الخِمارِ وحَلّابٌ وحَزْمةُ والصموتُ وكَثْرة

ومُنازِعٌ وذو الوُشومِ والأَجْدَلُ والوَرْدُ ومُوَكَّلٌ والرقيبُ

والشَّوْهاء وعَزْلاء والبَيْضاء والعُبابُ والأَغَرُّ ومُحاجٌّ

f. 26r ومَيّاسٌ وخَميرةُ وظَبْيةُ والوَزْهاء وذاتُ الطَّخْمِ والقَرّاعُ

٥ وذو العُنُقِ وذو اللِمّةِ وسَبْحةُ وأَطْلالُ والضاوى وكامِلٌ

وهَتّاجٌ ووَخْفةُ والعَرِنُ وبجزوةُ والشَموسُ والسَلِسُ

والوَرْدُ والجُمانةُ والقَدْحُ والعُصْفُرِىُّ والوَزَرُ وصَعْدةُ

والحَوّاء والنَعامةُ والقَوْبَسُ وغُرابٌ والوالِقِىُّ والحُلَيْلُ

والحُثّى وسَلّمٌ والجُمانةُ ومَعْروفٌ والجَوْنُ والنَقيبُ

١٠ والصَريحُ ونادِقٌ وقَيْدٌ والغَمامةُ والشَغورُ وحماسٌ

وناعِقٌ ورَعْشَنٌ وصَفا والقُتارِىُّ والتِرْياقُ والبِطانُ

والبُطَيْنُ والذائدُ وأَشْقَرُ بنى مَرْوانَ ومُناهِبٌ وحُمَيْلُ الأَصْغَرُ والبَوّابُ

والصاحِبُ وغُطَيْفٌ والأَعْرابىُّ والقَطَرانىُّ

---

1 ذو الخمار manque dans le texte (cf. LA ٥١$_{12}$, ٦٣$_{16}$). 2 مُنازِع manque dans le texte, et est inconnu par ailleurs; مُوَكَّل voir *supra* ٣٧$_{5}$. 3 عَزْلاء manque dans le texte (cf. TA VIII 15$_{10}$, *Mfd* 31$_{21}$, 32$_{2}$). 4 ذات الطَّخم (ذاة ms) manque dans le texte (cf. ذات العَجْم ١٨$_{12}$?). 5 سَبْحة manque dans le texte (TA II 107$_{13}$ elle appartient à Ǧaʿfar b. Abī Ṭālib, cf. سبْحة IA ٥١$_{10}$); الضاوى manque dans le texte (cf. LA XIX 220$_{12}$, TA X 221$_{9}$, où est prescrite la forme الضاوِىُّ). 7 الجُمانة manque dans le texte (cf. ٢٥$_{8}$ note); الوَزَر manque dans le texte (le ms le marque d'un ص : cf. الوَزَن IA ٦٧$_{13}$).

8 الحَوّاء (au dessus de la ligne الكبرى, 1re main) manque dans le texte (cf. LA ٧٥$_{1}$ note, ٩٣$_{7}$); الوالِقىّ manque dans le texte (cf. LA XII 265$_{10}$, TA VII 91 pén. avec un v. d'al-Kuṯayyir, où il est mentionné avec باصِحٌ [cf. *supra* ١٤$_{3}$]).

9 الحثّا ms, cf. *supra* ١٤$_{3}$ note: الجُمانة (au dessus de la ligne الصغرى, 1re main) voir *supra* l. 7. 10 حماس, manque dans le texte et est inconnu par ailleurs. 12 حُمَيْل الأصغر manque dans le texte (voir ٤٤$_{13}$ note).

وعامّةُ هذه تُنْسَبُ الى الهُجَيْسِ والدِيناريّ والى زاد الراكب وجَلْوَى الكُبْرَى وجَلْوَى الصُغْرَى وذى المَوْتةِ والقَسامةِ وسَوادةَ والفَيّاضِ، فذلك مائة وسبعة وخمسون فرسًا سَوابِقُ مشهورةٌ فى الجاهليّة والاسلام سِوَى خيل رسول الله صلى الله عليه وسلم وهى خمسة أفراسٍ

٥ والحمد لله ربّ العالمين وصلّى الله على خِيَرَتِهِ من خَلْقهِ محمّد وعلى آله وسلّم تسليمًا

1-4 *TA III 212₁. 5 خيرته (sic!) et خلقه s. p. ms (cf. Lane 830 b bas et, entre autres, le colophon d'Isâ'd IV 1, où l'édition a erronément خِيَرَة).

كتاب أسماء خيل العرب وفُرْسانها .

عن أبى عبد الله محمّد بن زِياد الأعْرابىّ رحمه الله

لمَوْهوب بن احمد بن محمّد بن الخَضِر الجَواليقىّ

بسم الله الرحمن الرحيم f. 3a

٥ قال ابو البَخْتَرىّ يرفعه قال قال رسول الله صلى الله وسلم ارْتَبِطوا هذه الخيل فإنّها دَعْوةُ ابيكم اسماعيلَ وكانت وُحوشا فدعا ربّه فسخّرها له ويقال أنّ اصل خيل العرب من فرسٍ زوّده سليمانُ عليه السلام ناسًا من العَماليقِ يقال له زادُ الرّكْبِ، قال ابن حَبيبٍ فولد زادُ الرّكْب الهُجَيْسىّ فكان أجْوَدَ منه فولد الهُجَيْسىُّ الديناريّ فكان أجْوَدَ منه وقال أنَس ١٠ بن مُدْرِكٍ

أبونا الّذى لم تُرْكَبِ الخَيْلُ قَبْلَهُ . ولم يَدْرِ حَيٌّ قَبْلَهُ كَيْفَ يَرْكَبُ

قال يعقوب بن محمد الزُّهْرىّ حدثنى عبد العزيز بن عِمْرانَ عن ابراهيم بن

---

5 Abu 'l-Baḫtarī Saʿīd b. Fīrūz † 83. 6 cf. Damīrī I 281, 284 (I² 261_{7-4}, 263_{17}), II 182_8 a. f. (II² 166_{22}). 7-9 cf. IK ٥_{17} (زاد الراكب). 8 Ibn Ḥabīb (Muḥ.) † 245 (cf. Introduction p. XLIV). 11 Bekrī 54_9 (attr. à un poète anon. des Aklub, fraction des Ḫaṯʿam auxquels Anas b. Mudrik appartient), Yaʿqūbī I 252 où l'on a aussi d'autres correspondances avec notre texte.

12 Yaʿq. b. Muḥ. az-Zuhrī † 213; ʿAbdalʿazīz b. ʿImrān (az-Zuhrī Ibn Abī Ṯābit) † 197 (cf. *Thd* VI 350-1 no. 671: transmetteur de traditions du suiv. au préc., et cf. Ḏahabī *Mīzān* [éd. 1325] II 138 no. 1048 [même isnād] et *Ḫār* 108_1); Ibr. b. Ism. b. Abī Ḥabība † 165.

اسماعيل بن ابى حَبِيبة الأَشْهَلِيّ عن داوُود بن الحُصَيْن عن عِكْرِمة عن ابن عبّاسٍ قال كانت الخيل وُحوشًا لا تُرْكَبُ فأَوّلُ مَنْ ركبها اسماعيلُ فلذلك سُمّيت عِرابًا

تسمية خيل بنى هاشم

٥ كان لرسول الله صلى الله عليه وسلم خمسةُ أفراسٍ الظَّرِبُ ولِزازٌ والسَّكْبُ والمُرْتَجِزُ وإنّما سُمّى المُرْتَجِزَ لحُسْنِ صهيلِه، قال ابن حَبيبٍ وكان له عليه السلام اللُّحَيْفُ قال وكان السَّكْبُ كُمَيْتًا أغرَّ مُحَجَّلًا مُطْلَقَ اليُمْنَى وقال يعقوب بن محمد الزُّهْرِيّ حدثنى ابراهيم بن جعفر الأنصاريّ عن ابيه قال كان لرسول الله صلى الله عليه وسلم فرسٌ يقال له ذو اللِّمَّةِ

١٠ وكانت لجعفرِ بن ابى طالبٍ فرسٌ أُنْثَى شَقْراء يقال لها سَبْحَةُ استشهد عليها رحمه الله يوم مُوْتَةَ عَرْقَبَها فهى اوّل فرسٍ عُرْقِبَتْ فى الاسلام ويقال أنّ الخَوارِجَ انّما تُعَرْقِبُ لذلك، قال المُوتةُ السُّبابُ يأخذ الانسانَ اذا غُلِبَ على عقله والمَوْتةُ أن يموتَ الانسانُ مَوْتةً واحدةً، ويقال أنّه كان لحَمْزة بن عبد المُطَّلِبِ فرسٌ يقال له الوَرْدُ قال فيه

---

1 Dāʾūd b. al-Ḥuṣ. (al-ʿUmarī Abū Sulaymān) † 135. 2-3 cf. IRašīq *ʿUmda* II 1835, Damīrī I 281 (I² 2013-4). 5-7 cf. IK ٨7-9. 8 Ibr. b. Ǧaʿfar (b. Maḥmūd) al-Anṣārī † 191 (ISaʿd V 324) cf. Ṭab. I, 14603, III 232615 (note c), 23281, 23367, 23403 (toujours d'après son père, comme très souvent chez Wāqidī trad. Wellhausen [voir p. 457], o cf. *Thd* II 106 no. 161).

9 LA XVI 259 (d'après *Mḫ*), Dimyāṭī (voir Introd. p. XLIV—XLV) f. 135r (d'après IḤabīb). 10 cf. IK ٤٨5 note (IHiš 4764, ISaʿd III 1. 1149; son maître est Miqdād b. ʿAmr): شقراء] سقرا ms au-dessus de la ligne (1re main).

10-12 cf. IHiš 79412, Ṭab I 161410, ISaʿd II 1. 9518, IV 1. 2519, Wāqidī 311, tous sans le nom du chev. 12 المَوْتة ms (mais cf. LA II 3093 ss.): الإنسانُ ms (*sic*). 13-٥٢4 IK ٨13-16 (les deux premiers vers).

لَيسَ عِنْدى إلّا سِلاحٌ ووَرْدٌ * قارِحٌ من بَناتِ ذى العُقّالِ
أتّقى دونَهُ الحُروبَ بنَفْسى * وَهْوَ دونى يَغْشَى صُدورَ العَوالى
جُرْشُعٌ ما أصابَتِ الحَرْبُ مِنْهُ * حينَ تَحْمَى أَبْطالُها لا أُبالى
وطَرِيرٌ كأنّهُ قَرْنُ ثَوْرٍ * ذاكَ لا غَيْرَ ذاكُمُ جلُّ مالى
٥ فإذا ما هَلَكْتُ كانَ تُراثى * ورِجالًا مَحْمودةً من رِجالى

خيل قريش

قال اخبرنى ابراهيم بن جعفر الأنصارىّ عن سعد بن سعيد بن قيس الأنصارىّ قال اوّلُ مَنِ ارتبط فرسًا فى سبيل الله سعدُ بن ابى وَقّاصٍ، سُفْيان بن عُيَيْنَةَ عن المَسْعودىّ عن القاسم بن عبد الرحمن قال اوّلُ مَنْ f. 4v عدا به فرسُهُ فى سبيل الله المِقْدادُ بن | الأَسْوَدِ، كان للزُبَيْر بن العَوّامِ فرسٌ يقال له اليَعْسوبُ وفرسٌ شهد عليه خَيْبَرَ يقال له مَعْروفٌ وكان لـه ١٢ ايضا فرسٌ يقال له ذو الخِمار شهد عليه يوم الجَمَلِ، قال ابن حبيب

---

7 سعيد بن سعيد (*sic*) ms, avec ص sur le second سعيد; cf. *Thd* III 470 no. 876 († 241). 7-8 Ce détail, que je ne trouve nulle part ailleurs, a pu naître d'une fausse interprétation de la trad. chez ISa'd III 1. 99—100, IQot *Ma'ārif* 276_{17} etc. selon laquelle Sa'd b. Abī Waqqāṣ fut اوّل مَنْ رمى بسهم فى سبيل الله, à Badr, où il lançait des flèches monté à cheval. 9 al-Qāsim b. 'Abdarr. (b. 'Abdallāh b. Mas'ūd al-Mas'ūdī) † 116 ou 120.

9-10 ISa'd III 1. 114_{23} ss., avec le même isnād (cf. IHiš 476_3 etc.).

11 اليعسوب cf. IK ١٠$_{16}$; معروف cf. LA XI 148_{16}, TA VI 195_5. 12 ISa'd III 1. 78_{19} (c'est sur lui qu'az-Zubayr est tué, contrairement à ce qui est raconté ici); TA III 189_1. 12-٥٣$_1$ TA VIII 140_{29} (manque *Mḫṣ*): Dimyāṭī f. 197v—198r: وذكر ابن حبيب للزبير اربعة أفراس اليعسوب شهد عليه بدرًا على اختلاف فيه ومعروف (*sic*) شهد عليه خيبر وذا الخمار شهد عليه يوم الجمل وعليه قتل . . . والرابع ذات النعال.

وكان له فرسٌ يقال لها ذاتُ النِعالِ قُتِلَ عليها يومَ وادى السِباع ، المِقداذُ
بن عمرو والأَسْوَدُ بن عبد يَغوثَ الزُهْرىّ رَبيبُهُ وحَليفُهُ وهو احد المستهزئين
الذى قال الله عزّ وجلّ فى كتابه كان لـه فرسٌ شهد عليه بَدْرًا يقال لـه
ذو العُنُقِ وكان له فرسٌ شهد عليه يوم السَرْح يقال لـه بَعْزَجَةُ ، عُكاشة
٥ بن مِحْصَنٍ الأَسَدىّ حليف ابن أُمَيّة كان له فرسٌ يقال له ذو اللِمّةِ وله ايضا
فرسٌ شهد عليه يوم السَرْح يقال له جَناحٌ ، ابو ذَرّ الغِفارىّ له فرسٌ يقال
له الأَجْدَلُ ، ولِبُكَيْرٍ احد بنى الشُدّاخ فرسٌ يقال له أَطْلالُ يحدّث الناسُ
أنّه يومَ المَدائن قال لها وَثْبا أَطْلالُ فالتفتت اليه وقالت إىْ وسورةِ
البَقَرةِ ثم شهد آذَرْبَيْجانَ ومعه الشَمّاخُ واستشهد عليها فقال الشمّاخ يرثيه
١٠ وغُيِّبَ عن خَيْلٍ بموقانَ أُسْلِمَتْ * بُكَيْرُ بَنى الشُدّاخِ فارِسُ أَطْلالِ
فرس سُراقة بن مالك بن جُعْشُمٍ المُدْلِجىّ الذى تبع النبىّ صلى الله عليـه
وسلم يقال له العَوْذُ ، فرس ابى جَهْل بن هِشامٍ يقال له مِجاحٌ ، أُبَىّ بن
خَلَفٍ الجُمَحىّ يقال لفرسه العَوْذُ ، مُسافِعُ بن عبد العُزّى احد بنى عامر بن

1-4 cf. IK ٢٩3. 3 Allusion à Cor. 38.5 (cf. ISa'd III 1. 114$_9$, les commentaires etc.). 4 LA III 87$_3$, TA II 9$_{23}$, IHiš 721$_{18}$ (ou bien سَبْحة, comme a Wāqidī 227 fin); IHiš 476$_4$ al-Miqdād combattit à Bedr sur la même jument Ba'zaǧa ou Sabḥa; Dimyāṭī f. 196r—197r (d'après IḤabīb: Ḏu'l-'unuq à Bedr et Ba'zaǧa au yawm as-Sarḥ, comme notre texte). 4-5 IK ١١$_1$ (le ms omet le tašdīd aussi en ce lieu). 5 ابن أُميّة est Ḥarb, cf. ISa'd III 1. 62$_{11}$: le chev. Ḏu 'l-limma appartient à Maḥmūd b. Maslama al-Anṣārī selon IHiš 721$_{16}$ (cf. l. 6), Ṭab I 1509$_{14}$: Wāqidī 229, ISa'd III 1. 67$_{13}$ erronément Muḥammad b. Maslama. 5-6 IHiš 722$_1$, Ṭab I 1510$_1$, Wāqidī 229 pén., TA II 133$_{24}$. 6-7 IK ١٠$_{15}$. 7-10 cf. IK ٤٠$_9$ ss. 11-12 cf. IHiš 331, ISa'd I 1. 157 (sans le nom du chev.); autres chev. du même nom TA II 437$_{14}$, 441$_{23}$. 12 TA II 230$_{33}$, cf. 98$_{23}$ (il y a confusion avec مِجاح, ٣٢$_2$, ٧٩$_{12}$). 12-13 Ṭab I 1407$_{14}$ (cf. note *k*), TA II 438$_{14}$.

13-٥٤$_2$ TA IX 79$_4$ (autres vers du même poète *Mu'ammar* 24, dont deux *Ġuh*[B]

لُوىّ فرسه يقال له النَّعامَةُ قال فيه

وٱللهِ لا أَنْسَى النَّعامــةَ لَيْلــةً ٭ ولا يَوْمَها حتّى أُوَسَّدَ مِعْصَمِى

فرس مُحْرِزِ بن نَضْلَةَ حَلِيف بنى عبد شمس يقال له السِّرْحانُ شهد عليه يوم السَّرْح، فرس مَسْلَمة بن عبد الملك يقال له الظِّلُّ، قال يومُ السَّرْح ٥ يومُ أغارَ عُيَيْنة بن حِصْنٍ الفَزارىّ بقومه ومَنْ تبعه على سَرْح المدينة فذهب بالسَّرْح فتبعته الأنصارُ فهزموهم وفضحوه واستنقذوا ما فى يده

خيل الأنصار

فرس سعد بن زيد الأشْهَلىّ اسمه لاحِقٌ وكان شهد يوم السَّرْح، عَبّاد بن بِشْر احد بنى حارثة يقال لفرسه لِمّاعٌ شهد عليه يوم السَّرْح، ظُهَيْر بن ١٠ رافِعٍ الحارثىّ اسم فرسه المَسْنونُ شهد عليــه يوم السَّرْح، ابو قَتادة بن رِبْعِىّ احد بنى سَلِمَةَ اسم فرسه جِرْوَةُ وشهــد عليه يوم السَّرْح، مُعاذ بن

---

f. 45v, avec notice généalogique). 3-4 TA II 162$_{17}$ (selon d'autres Muḥriz montait au yawm as-Sarḥ le chev. Ḏu'l-limma de Maḥmūd b. Maslama, ou Ǧanāḥ de ʿUkāša b. Miḥṣan, voir *supra* ٥٣$_{5}$, 5-6 notes); Dimyāṭī f. 190r: قال ابن حبيب السرحان فرس عمرو بن نضلة حليف بنى عبد شمس شهد عليه يوم السرح وهم فى ذلك وانّما هو محرز بن نضلة. 4 LA XIII 440$_{6}$ a. f. TA VII 425$_{7}$ a. f., Dimyāṭī f. 218r (d'après IḤabīb): sur l'habileté de Maslama b. ʿAbdalmalik comme cavalier voir Beladh Ahlw. 222—3, *ʿIqd* III 297. 4-10 voir IHiš 719—25. Wāqidī 227—32, ISaʿd II 1. 58—61, Ṭab I 1502—10, *Dīw.* Ḥassān (Hirschfeld) scolie à CXXXVII p. 89, Caetani *Annali* I 691—2 (6 h. § 3). 8 IHiš 721$_{17}$; *Mḫṣ* donne erronément سعيد comme nom du propriétaire. 8-9 IHiš 721$_{18}$, LA X 203$_{11}$, TA V 505$_{5}$ a. f. 9-10 IHiš 721$_{19}$ (مَسْنُون) donne comme propriétaire أُسَيْد بن ظُهَيْر (var. ظهير, et de même *Mḫṣ*): l'un et l'autre sont mentionnés comme Compagnons IḤaǧar *Iṣāba* I 48 no. 186 éd. du Caire. 10-11 IHiš 721$_{18}$ حَزْوَرة, mais var. حَزْوَة, et ainsi a Suhaylī *Rawḍ* II 214 mg. جِرْوة LA XVIII 152$_{15}$, TA X 71$_{7}$ a. f. 11-٥٥$_{2}$ IHiš 721$_{19}$ جُلْوة.

مازِعَصِ الزُّرَقِىُّ شهد يوم السَّرْحِ على فرس ابى عَيَّاش عُبَيْد بن معاوية الزُّرَقِىّ يقال له حُلْوَةُ ، فرس ابى طَلْحَةَ زيدِ بن سَهْلٍ النَّجّارىِّ يقال له مَنْدُوبٌ ركبه رسول الله صلى الله عليه وسلم فقال وَجَدْناه بَحْرًا

خيل بنى أسـد

٥ سلمة بن هِنْدٍ الغاضِرىُّ يقال لفرسه مَعْرُوفٌ وقال

أُقَلِّبُ مَعْرُوفًا عَلَيْهِمْ كأنّـهُ * إذا ٱزْوَرَّ من وَقْعِ الأَسِنَّةِ أَحْرَدُ

f. ٢٨ دِثار بن فَقْعَسٍ اسم فرسه المَنِيحَةُ قال

قَـرِّبـا مَرْبِطَ المَنِيحـةِ مِنّى * شُبَّتِ الحَرْبُ لِلصِلاء سُعـارُ

فَضالة بن هِنْدٍ فرسه الظَّلِيمُ قال فيه

١٠ نَصَبْتُ لَهُمْ صَدْرَ الظَّلِيمِ وَأَلَّةً * شُراعِيَّةً فى رَأْسِ حَرّانَ ثائِرِ

جُرَيْبة بن الأَشْيَمِ الفَقْعَسىُّ فرسه خَراجِ قال فيها

واللهِ مـا مَنّوا عَلَىَّ وإنّمـا * مَنَّتْ خَراجِ عَلَىَّ حِينَ تُصَدِّفُ

عَرِقَتْ وأَنْجى نَحْرُها وكأنّهـا * خَلْفِى وبَيْنَ يَدَىَّ عِجْلَةُ مُخْلِفِ

العِجْلَةُ القِرْبَةُ المُخْلِفُ الذى يأتى القومَ وهم فى ربيعهم بالماء العذب من ١٥ موضع آخر

ضِرار بن الأَزْوَر الأَسَدىّ قاتِلُ مالكِ بن نُوَيْرة اليَرْبوعىّ قال فيه مُتَمِّمٌ

---

mais var. حُلْوَة (Suhayli ibid. a جُلْوَة) et حُلْوَة aussi Gmh^E f. 146r (tandis que IDor 272_{16}, qui en dépend, a جَلْوَى), TA X 95_{10} a. f. (le propriétaire est chez ce dernier عبيد بن معاوية, nom que *Mis* donne au maître de Ĉirwa, tandis qu'il ne mentionne pas Ḥulwa!). 2-3 LA II 231_4 a. f., V 105_9, TA I 481_5 a. f., *Nihāya* s. v. بحر, IHd 29_{20}. 5-6 IK ١٣_{6-7}. 7-8 IK ١٣_{8-9}. 8-9 IK ١٣_{6-8}. 11 خَراجِ *sic* ms: LA III 79_1, TA II 30_{23} خَراجٌ. 12 *Ham* 362_2 précédé par un autre v (dans le 2d hémist.: مَنَّتْ عَلَىَّ شَرافِ إِذْ تَتَعَرَّفُ).

نِعْمَ القَتيلُ إذا الرِياحُ تَناوَحَتْ * تَحْتَ الكَنيفِ قَتيلُكَ ٱبْنَ الأَزْوَرِ

أَدَعَوْتَهُ بِاللهِ ثُمَّ غَدَرْتَهُ * لَوْ هُوَ دَعاكَ بِمِثْلِها لَمْ يَغْدِرِ

قال وغضب عمر بن الخطّاب لمّا بلغه قتلُ مالكٍ فرسهُ المُحَبَّرُ قال فيه

جَعَلْتُ القِداحَ وعَزْفَ القِيا * نِ والخَمْرَ تَصْلِيَةً وٱبْتِهالا

٥ صَلَّيْتُ تَصْلِيَةً والتصلية هاهنا الصَلاةُ

وكَرَّ المُحَبَّرَ في غَمْرةٍ * وجَهْدِي على المُشْرِكِينَ القِتالا

فيا رَبِّ لا أُغْبَنَنْ صَفْقَتي * فقَدْ بِعْتُ أَهْلي ومالي بِدالا

فقال بلغنا أنّه أنشد النبيَّ صلى الله عليه وسلم هذا الشعرَ فقال صلى الله عليه
لا تُغْبَنْ صَفْقَتُكَ

١٠ فرس طُلَيحة بن خُوَيْلِدٍ الفَقْعَسيّ يقال له الحَمالةُ قال فيها

نَصَبْتُ لَهُمْ صَدْرَ الحَمالةِ إنّها * مُعَوَّدةٌ قِيلَ الكُماةِ نَزالِ

جَناحٌ فرس حِذْلَم بن خالد بن عمرو الفَقْعَسيّ، ثادِقٌ فرس حاجب بن
حبيب بن خالد بن المُضَلِّل قال فيه

بأتَتْ تَلومُ على ثادِقٍ * لِيُشْرَى فقَدْ جَدَّ عِصْيانُها

١٥ ألا إنّ نَجْواكِ في ثادِقٍ * سَواءٌ عَلَيَّ وإعلانُها

1-2 Nöldeke *Beitr. Poes.* 116 (*Aġ* XI 140, XIV 69, Mubarr 761, *Ḥam* 371₇ a. f., IḤall no. 792 [II 173 éd. 1310]), où les varr., *Ḫiz* I 237. 2 هُوَ] هُوْ ms. 3 LA V 233₁₆, TA III 119₂₃, *Ḫiz* II 5₁₈. 4-9 *Ḫiz* II 8, *Istīʿāb* 338 (4 vers), IAṯīr *Usd* III 39 (id.), IḤaǧar *Iṣāba* III 269 éd. du Caire (id.), *Gmh*ᴮ f. 58r (seul le v. 3). 4 جَعَلْتُ tous; والخمر وعزف :*Ḫiz* اشربها والابتهالا *Ist*, *Usd*, والخمر صلاة وابتهالا IḤaǧ, والخمر تلية وابتهالا *Ḫiz*. 6 المحبّر *Ḫiz*, المحبّر *Ist*, *Usd*, IḤaǧ; على المسلمين *Usd*, *Ḫiz*. 7 صَفْقتي] بيعتي *Gmh*, *Ḫiz*. 9 لا تُغْبَنْ صَفْقَتُكَ sic voy. ms. *Ist*: ما غبنت صفقتك, *Ḫiz*: ربح البيع. 10-11 IK ١٣₁₂-١٣₂. 12 Le chev. et son maître sont inconnus (manquent *Mḫs*). 12-٥٧₂ cf. IK ١١₂₄.

وقالتْ أرعِشنا بِـهِ إنّنى * أرَى الخَيْلَ قَدْ ثابَ أثمانها
فقُلْتُ ألَـمْ تَعْلَمِى أنّـهُ * جَمِيلُ الطَّلالَـةِ حُسّانُهـا

خيل بنى ضبّة

فرس قُرَيْبة بن عُوَيّة الضبّىّ الفَيْنانُ له يقول

٥ إذا الفَيْنانُ أَلحَقَنِى بقَوْمٍ * فلَمْ أطْعُنْ فَتَلَّ إذًا بَنانى

فرس المُثَلَّم بن المُشَخّرة احد بنى عائذة بن تَيْم الله بن بكر بن سعد بن ضبّة يقال له سُحَيْم قال فيه

أَلا هَبَّتْ تَلومُ على سُحَيْمٍ * لِأَشْرِيَهُ وقَدْ هَجَعَ النِيـامُ
تَقولُ لَدَى أُبَيْنِيكَ اشْرَهَفّوا * فهُمْ شُعْثٌ رُؤوسُهُمُ عِيـامُ
١٠ وما فيـهِ عَلَىّ فتَعْذُلينى * وإنْ أطْنَبْتِ فى لَوْمٍ مَلامُ

ويقول فيه

إنّ الرَحْمٰنَ خَطّى عن سُحَيْمٍ * وفارِسِهِ رِماحَ بَنى تَميمٍ
جَعَلْتُ دَرِيّةً فَرَسى ونَحْرى * لِحَدِّ رِماحِهِمْ بِلِوَى القَصيمِ

زيد الفَوارِسِ فرسه شَوْلَـةُ قال فيها

١٥ قَصَرْتُ لَهُمْ مِن صَدْرِ شَوْلَةَ إنّما * يُنَجّى مِنَ الكَرْبِ الكَمِىُّ المُناجِدُ

---

1 اعيابه ms, ارعِشْنا به *Mfḍ.* 2 الطلاله : *Mfḍ*, LA, TA : كَرِيمُ الصَّكِيكَةِ مِعْدانُها sic voy. ms. 4-5 cf. IK ١٦١-2 : *Mfḍ* a le nom du propriétaire sous la forme فرابة بن غوية, TA IX 304$_8$ قراة بن عوية. 6-13 cf. TA VIII 333$_{12}$; sur le poète voir *Naq* 193-4, IAṯir I 483 fin (المشجّر), *Ḥam* 186$_4$. 8 *Ḥalba* 25 (وقد صبّ ; سُجَيْم). 9 mg 1re main اشرفوا (presque illisible, parce que couvert en partie par la reliure). 13 Sur l'endroit al-Qaṣīm voir Yāq IV 127, Bekri 748, *Lisa ibn Ḥajar* XLV 1. 14-15 IK ٢٠3-4. 15 Les deux dernières lettres du v. sont couvertes par la reliure ; يَنْجّى (sic) ms.

وله فرس ايضا يقال له عُرْقوبٌ قال فيه عبد الله بن عَنَمةَ السيدىّ

مالإنْ تَرَى السيدُ زَيْدًا فى نُفوسِهِم • كَمَا تَرَاهُ بنو كُوْزٍ ومَرْهوبُ

فازْجُرْ حِمارَكَ لا يَرْتَعْ بِرَوْضَتِنا • إذًا يُرَدُّ وقَيْدُ العَيْرِ مَكْروبُ

ولا يَكونَنْ كَمَجْرَى داحِسٍ لَكُمْ • فى غَطَفانَ غَداةَ الشِّعْبِ عُرْقوبُ

٥ فرس الرُّقاد بن المُنْذِر بن ضِرارٍ الضبّىّ يقال له الكامِلُ قال فيه

ما زِلْتُ أُزْجِى كامِلاً وأَكُرُّهُ • على القَوْمِ حَتَّى اسْتَسْلَموا أو تَفَرَّقوا

عبد الحرث بن ضرارٍ فرسه مَيْدوعٌ قال فيه

تَشَكَّى الغَزْوَ مَيْدوعٌ وأَمْسَى • كأَشْلاءِ اللِجامِ بِهِ كُدوحُ

النَمِر بن تَوْلَبٍ العُكْلىّ اسم فرسه صُهْبَى قال فيها

١٠ أَيَذْهَبُ باطِلاً عَدَواتُ صُهْبَى • على الأَعْداءِ تَخْتَلِجُ اخْتِلاجا

وكَرّى فى الكَريهةِ كُلَّ يَوْمٍ • إذا الأَصْواتُ خالَطَتِ العَجاجا

كُمَيْتُ اللَّوْنِ شائِلَةُ الذُنابَى • تَخالُ بَياضَ قُرْحَتِها سِراجا

أُنَيْف بن جَبَلة الضبّىّ حليف بنى سَليط بن يَرْبوع فرسه الشَيِّطُ قال فيه

أَضَرَّ بِنَحْرِ الشَيِّطِ الطَعْنُ فانْثَنَى • فأَجْشَمْتُهُ الإجْعابَ حَتَّى تَقَدَّما

١٥ سُبَيْع بن الخَطيم التَيْمىّ فرسه نَحْلَةُ ويقال له فارِسُ نَحْلَةَ خطب الى عمّه فقال له نَعَمْ أُزَوِّجك بِنْتى على أن تُعطينى فرسك نحلةَ فأبى وقال فى ذلك

إنّى رَأَيْتُ أَبا شَيْماءَ مُتَّلِهًا • اذا أُكَلِّمُهُ فى رَأْسِ أُسْلوبِ

يَقولُ نَحْلَةَ أَوْدِعْنى فقُلْتُ لَهُ • عَوِّلْ عَلَيَّ بأَبْكارٍ هَراجيبِ

ما ذا أَقولُ إذا مُلِّكْتُ وابْتَكَروا • بِسَمْحَجٍ كقَناةِ الرُمْحِ سُرْحوبِ

1-4 *Mfḍ* CXV 1. 4. 5 (avec citt.). 5-6 cf. IK ١٧$_{8}$ note. 7-8 cf. IK ١٨$_{11}$-١٩$_{2}$. 9-12 cf. IK ٤٠$_{4-6}$. 12 جرم الشدِّ [كُمَيْتُ اللَّوْنِ *Ḥug*: غُرَّتها [قُرْحَتِها *Ḥug*. 13-14 cf. IK ١٥$_{9-11}$. 15-٥٩$_{4}$ Les vers 2.4 Mnḥ P 17 (une jument النَّحْلة ou النَّخْلة est mentionnée par Subayʿ b. al-Ḥaṭīm *Mfḍ* CXII 16, cf. IK ٢٤$_{5-6}$ note). 17 أَبا شَمْاء (sic) ms.

لَجَّتْ عَلَيَّ بِبَيْعِهِ لا أَبْـذُلُهـا • مِن ذاتِ قُرْطَيْنِ بَيْنَ النَّحْرِ واللَّبَبِ

الأَبْكارُ التى وضعت بَطْنًا واحدًا والهَراجِيبُ الطِّوالُ السِّمانُ، وقال فيها

إِنِّى وتَحْلِفَـةَ ما بَقِيتُ لهـا • لا يَطْمَئِنُّ بِبَيْعِهـا الكَشْحُ

عِلْمَ الَّذى يُعْطِى الغَلاءَ بها • أَنَّ الَّذى عِنْدِى هُوَ الرِّبْحُ

٥ عَجْلانُ بن نُكْرَةَ التَّيْمِىُّ فرسه هُذْلولٌ قال فيه حين سبق النَّزارِىَّ عليه

أَخْطَرْتُ مُهْرِى فى الرِّهانِ بِحاجَةٍ • ومِنَ اللَّجاجَةِ ما يَضُرُّ ويَنْفَـعُ

ما ذا أَرَدْتِ بِذالِكِ يا ابْنَةَ مالِكٍ • إِذْ كانَ مالِى بِاللِّوَى يَتَسَرَّعُ

قَبِيصة بن ضِرارٍ الضَّبِّىّ فرسه الأَحْوَى قال فيه

تَقُولُ بَنو سُلَيْـمٍ إِذْ رَأَوْنِى • على الأَحْوَى تُقَرِّبُ فى العِنانِ

١٠ عَلَىَّ مُفاضَـةٌ ومَعِى قَناةٌ • وعامِلُها وحَسْبُكَ من سِنانِ

ومن بنى ضَبَّةَ من بنى السَّيِّدِ فارسُ مِنْهَبٍ وهو عُوَيَّةُ بن سُلْمِىٍّ الذى اسر

ربيعة بن خُوَيْلِد عمَّ يزيد بن عمرو بن خويلد وهو الصَّعِقُ قال فيه عُوَيَّةُ

تَدارَكَ جَرْىُ وابْتِذالِى مِنْهَبًـا • بِذاتِ الغَضا رَبِيعَةَ بْنَ خُوَيْلِدِ

أَغَرُّ كَشُؤْبُوبِ العَشِىِّ احْتِفالُهُ • خَبُوبٌ كَسِرْحانِ الفَلاةِ العَمَرَّدِ

١٥ ومن بنى السيد المُعْجَبُ بن سُفْيانَ فرسه الكُمَيْتُ وهو اسمه قال فيه

كَأَنِّى والكُمَيْتَ أَجُرُّ رُمْحِى • بِأَكْثِبَةِ الصَّرِيفِ على دَوارِ

$_5$ cf. LA XIV 218_{13}, TA VIII 165_4 a. f. $_{8\text{-}10}$ cf. IK ١٧$_{4\text{-}5}$ $_{11\text{-}14}$ cf. LA II 272_1 (عُوَيَّة بن سُلْمِىّ), TA I 497_8 a. f. (عوية, et de même *Mh*). Le poète est inconnu: *Mfd* 349_{13} a un v. de عُوَيَّة بن سُلْمِىّ que *Hom* 276_4 assigne au poète bien connu سُلْمِىّ بن ربيعة الضَّبِّىّ; LA XIV 100_4 a. f. a d'autres vers de غوية بن سلمى (*sic*, et cf. mg) dont il résulterait que ce poète est contemporain d'al-Ḥaǧǧāǧ, ce qui ne s'accorde pas avec ses rapports avec Rabī'a b. Ḫuwaylid dont il est question dans notre texte, puisque ce dernier vivait avant l'Islam. $_{14}$ mg 1re main: الشديد الصُّلْب (se rapporte à العَمَرَّد).

$_{15}$ cf. LA II 387_{10}

كأنَّ مَفالِقَ الهاماتِ مِنّا ، ومِنْهُمْ بَيْنَنا فِلَقُ المَحارِ

ومن بنى ثعلبة بن سعد بن ضبّة فارِسُ الشقْراء وهو ربيعة بن أُبَيّ أُبَلَى فى يوم نَقا الحَسَنِ ويقال الحَسَنَيْنِ | يوم قتلوا بِسْطامَ بن قَيْسٍ وقتله عاصِمُ بن خَلِيفةَ الضُّباحِيُّ ويقال له ايضا يوم الدَّهْناء وكان خرج بسطام لِيُغِيرَ على بنى ضبّة قال شَمْعَلة بن الأَخْضَر بن هُبَيْرة بن المُنْذِر بن ضِرار بن عمرو

وَيَوْمَ شَقِيقةِ الحَسَنَيْنِ لاقَتْ ، بَنو شَيْبانَ آجالاً قِصارا

شَكَكْنا بالسِنانِ وهُنَّ زورٌ ، صِماخَيْ كَبْشِهِمْ حَتّى آسْتَدارا

فظَلَّ على الأَلاءةِ لم يُوَسَّدْ ، وقَدْ كانَ الدِماءُ لَهُ خِمارا

تَرَى الشقْراء تَرْفُلُ فى سَلاها ، وقَدْ صارَ الدِماءُ لَـهُ إزارا

١٠ فما رَفَلَتْ بِهِ وَسْطَ العَذارَى ، فَتاةُ الحَيِّ بُرْدًا مُسْتَعارا

نُوَلِّيها الحَليبَ إذا شَتَوْنا ، على عِلاّتِنا ونَلِى السَمارا

السَمارُ من اللَبَنِ ما كان ثُلُثاه ماء او ثلاثة أرباعه ماء والباقى لَبَن والمَذيقُ دونه

رَجاء أَنْ تُؤَدِّيَهُ إلَيْنا ، مِنَ الأَعْداء غَصْبًا وآقْتِسارا

١٥ ومن بنى ضبّة ثم من بنى كوز فارِسُ ذاتِ الرِماحِ وكانت فرسه اذا ذُعِرَتْ

---

2 LA VI 90$_4$, TA III 310$_{25}$; Rabīʿa b. Ubayy ne paraît pas, d'habitude, dans les récits relatifs au yawm Naqa 'l-Ḥasanayn (*Naq* 1066 on le trouve au yawm an-Nisār, ibid. 191$_{10}$ il est question de son fils Arṭāʾ). 3 الحُسَيْن ms (avec صح). 4 الدهنا ms. 6-14 les vers 1—3 *Ḥam* 282, LA XVI 274$_1$; 1—2 *Naq* 236, ʿ*Iqd* III 89 (l'un et l'autre avec un v. en plus), Yāq II 269; 1 Bekrī 296$_{16}$, *Ḫiz* IV 32$_4$; 6—7 *Mfḍ* 231$_2$; 6 ibid. 363$_{14}$; à la même pièce appartiennent prob. les deux vers *Dīw* Ḏu'r-Rumma p. 520 note (voir l'index s. v. سعد) et le v. Rāġib *Muḥāḍarāt* (éd. 1326) II 288$_{14}$. 6 شقائق Bekrī, *Naq*, ʿ*Iqd*. 7 بالرماح *Ḥam*. *Naq*, ʿ*Iqd*; بالأسل LA, Yāq; وَهْيَ LA, Yāq. 8 فخَرَّ *Ḥam*, LA, *Ḫiz*. 14 تُؤَدِّيَهُ ms. 15-٦١$_3$ *Mh*$_1$, LA III 280$_1$. TA II 146$_5$ a. f. (tous avec le v. anon.). Le poète, plus connu

تباشرت بنو ضبّة بالغُنْم ففى ذلك يقول الأصَمُّ وهو قيس بن عَسْعَس احد بنى عبد مناة بن بكر بن سعد بن ضبّة

إذا ذُعِرَتْ ذاتُ الرِماحِ جرَتْ لَنا ٭ أيامِنُ بالطَيْرِ الكثيرِ غنائمُـهْ

ومن بنى عبد مناة بن بكر بن سعد بن ضبّة ابو سُواجٍ وهو عبّاد بن خَلَفٍ ٥ فارسُ بَذْوةَ سابَقَ صُرَدَ بن جَمْرة عمَّ مالِكِ بن نُوَيْرة على فرسه القَطِيبِ فسبقه بذوةُ فقال فى ذلك ابو سُواجٍ

أَلَمْ تَرَ أنَّ بَذْوةَ إذْ جَرَيْنا ٭ وجِدَّ الجَرْىُ أَنْدَرَتِ القَطِيبا
كأنّ قَطِيبَهُمْ لَمّا جَرَيْنا ٭ عُقابٌ كاسِرٌ أَصُلاً طَلُوبا

خيل بنى سعد بن زيد مناة بن تميم

١٠ الزِبْرِقانُ بن بَدْرٍ فرسُه اسمُه الرَقِيبُ قال فيه

إنّ الرَقِيبَ أُداوِيهِ وأَصْنَعُـهُ ٭ عارِى النَواهِقِ لا جافٍ ولا قَفِرُ

عَلْقَمة بن سَبّاحٍ احد بنى حَدّانَ بن قُرَيْعٍ اسم فرسه هَبُودٌ قالت فيه نائحةٌ

---

sous le nom de قيس بن الأصمّ, est le ḫārigite contemporain de Qaṭarī b. al-Fuǵā'a dont des vers sont cités *'Iqd* I 384, Yāq II 153 = IV 771, III 62 (généalogie *Gmh*[E] f. 114r: قيس بن عبد الله بن عسعس بن عمرو بن حسّاس بن عبد غنم بن نصر بن عبد مناة, cf. Wüst. *Tab.* J 11 ['Abdmanāt = 'Abdallāh b. Bekr b. Sa'd b. Dabba]). 4-8 *Naq* 206_{10} ss. (6 vers). — ندوة *Naq*, بَذْوة Muḥ P 263, *Mks*, LA XVIII 74, TA X 34 (dans ce dernier longue discussion et plusieurs autres vers, dont un d'après IA]); القطيب: *Mks* القُطَيْب فرس سابق بن صرد (*sic!*) et cette faute est repétée LA II 176_{18}, TA I 434 pén. 7 وجدّ الجدُّ 8 كأنّ قطيبهم فى الجرى يتلو ٭ عقابا كاسرا اصلاً طلوبا *Naq.* خلّفت القطيبا *Naq* l. 18 (l. 16 autre rédaction): Muḥ P, LA, TA ont le texte de *Naq* avec de légères varr. 10-11 IK ١٤_{7-8}; la dernière lettre de قَفِرُ est couverte par la reliure. 12-٦٢$_2$ *Naq* 155_{11} (et cf. 152_{8-10} pour l'historique), TA

عَمرِو بن الجُعَيْد المُرادىّ وقُتِلَ يومَ الكُلاب

أَشابَ سَوادَ الرَّأْسِ مَصْرَعُ سَيِّدٍ ٭ وفارِسُ هَبّودٍ أَشابَ النَّواصِيا

السُّلَيْكُ بن السُّلَكة السَعْدىّ فرسه النَّحّامُ وكان يقال له فارِسُ النَّحّامِ قال فيه

أَخْرِجِ النَّحّامَ وَاعْجَلْ يا غُلاما ٭ وَاقْذِفِ السَّرْجَ عَلَيْهِ واللِجاما

وَأَخْبِرِ الفِتْيانَ أَنّى خائِضٌ ٭ غَمْرَةَ المَوْتِ فَمَنْ شاءَ أَقاما ٥

خيل عمرو بن تميم

ومن بنى عمرو بن تميم عُبَيْدةُ بن ربيعة بن قُحْفان بن ناشرة بن سَيّار بن رِزام بن مازِنٍ يقال لفرسه سَكابِ وهو فارِسُ سَكابِ قال فيها

أَبَيْتَ اللَعْنَ إِنَّ سَكابِ لَيْسَتْ ٭ بِعِلْقٍ يُسْتَعارُ ولا يُباعُ

سَليلَةُ سابِقَيْنِ تَناجَلاها ٭ يَضُمُّهُما إِذا نُسِبا كُراعُ

ولا تَطْمَعْ أَبَيْتَ اللَعْنَ فيها ٭ ومَنْعُكَها بِوَجْهٍ يُسْتَطاعُ

طريف بن تَميم بن نامية من بنى عَدىّ بن جُنْدَب بن العَنْبَر وكان يُسمّى

II 543₁₆-₁₈, LA IV 442₄ a. f. (seul le 2d hémist.); *Gmh*[B] f. 81r le فارس هَبّود est بُرْثُن بن شهاب بن النعان بن حُبَيْل بن حَدّان . 2 mg 1re main au-dessus du dernier mot du v.: ... كان فى النسخة الثا (le reste est couvert par la reliure); قَذالَ الرّأْسِ *Naq*, TA. · 3-5 cf. IK ٦٠₅-₆. 7-11 *Ḥam* 101—2 (4 vers), IHd 58 (id.), *Šarḥ Ism. al-Muġnī* 116—7 (id.), ʿAynī I 302 (id.), *Ḥalba* 25 (id.), Šarīšī (éd. 1314) II 114 (le 1er v., plus le 2e de *Ḥam* etc.), tous attr. à un رجل من تميم (*Šarḥ Ism.* rappelle aussi l'attr. à Quḥayf al-ʿUqayli), Mub P 15—16 (7 vers) attr. à ʿUbayda b. ar-Rabīʿ (*sic*). LA I 434₄. TA I 301₁₀ ont le 1er v. et l'attr. correcte. 9 إِنّ سَكابِ عِلْقٌ نَفيسٌ tous. 10 إِذا نُسِبا يَضُمُّهُما الكُراعُ tous. 11 بِشَىْءٍ] بوجه tous. A ce point Ms. insère la notice du chev. ناجِحٌ (cf. IK ١٣₁₀). 12-٦٣₃ *Agn* LXX 3, Ǧāḥiẓ *Bayān* II 79₅, ʿ*Iqd* III 91₁₇, Mfḍ *Fāḫir* 197₄, IAṯīr I 451₉. *Maʿāhid al-*

مُلْقِى القِناعِ لأنّه اوّل مَنْ أَلْقَى القناع بعُكاظٍ وقال | مَنْ شاء فَلْيَطْلُبْنِى اسمُ فرسه الأَغَرُّ قال فيه

تَحْتِى الأَغَرُّ وفَوْقَ جِلْدِى نَثْرَةٌ ٭ زَغْفٌ تَرُدُّ السَّيْفَ وَهْوَ مُثَلَّمُ

خيل بنى حنظلة

٥ حَوْط بن ابى جابرٍ من بنى رِياح بن يربوع بن حنظلة فرسهُ ذو العُقّالِ وهو ابو داحِسٍ وإنّما سُمّى ذا العُقّالِ لأنّه كان اذا رُكِبَ اشتبك ثم انبسط قال جريرٌ

إنّ الجِيادَ يَبِتْنَ حَوْلَ قِبابِنا ٭ من آلِ أَعْوَجَ أو لِذى العُقّالِ

وكانت جَلْوَى لِقِرْواش بن عوف بن عاصم بن عُبَيْد بن ثعلبة بن يربوع وهى

١٠ امّ داحِسٍ، الكَلْحَبة بن هُبَيْرة العَرينىّ عَرين بن ثعلبة بن يربوع اسم فرسه العَرادَة قال فيها

تُسائلُنى بَنو جُشَمَ بنِ بَكْرٍ ٭ أَغَرّاءُ العَرادةُ أم بَهِيمُ

هِىَ الفَرَسُ الّتى كَرَّتْ عَلَيْكُمْ ٭ عَلَيْها الشَّيْخُ كالأَسَدِ الكَرِيمُ

وَثِيل بن عوف الرياحىّ أبو سُحَيْم بن وَثِيلٍ فرسه لازِمٌ قال فيه سُحَيمٌ

١٥ وقُلْتُ لأَهْلِ الشِعْبِ إذْ يَيْسِرونَنى ٭ أَلَمْ تَعْلَموا أَنّى ٱبْنُ فارِسِ لازِمِ

مالِك بن نُوَيْرة فرسه ذو الخِمارِ ونِصابٌ والوَريعةُ والعُنابُ والجَوْنُ قال مالِكٌ

---

tanǧīṣ (éd. 1316) I 71. La généalogie du poète (dont le nom est souvent cité sous la forme Ṭarīf b. Mālik) se trouve *Ǧmh*[B] f. 87 v: طريف بن تميم بن عمرو بن عبد الله بن جندب [بن العنبر] فارس الأغرّ (cf. IDor 131$_{16}$). LA VI 325$_{11}$, TA III 444$_{29-31}$, 445$_5$ a. f. donnent au chev. le nom de الغرّاء. 5-8 cf. IK ١٤$_4$. 9-10 cf. IK ٩$_{15}$. 10-13 IK ١٦$_{13-14}$. 10 العُرَيْنى ms. 13 au-dessus de كالأسَدِ (1re main?): ذو الحسب. 14-15 IK ١٧$_{2-3}$. 16 au-dessus de العُناب (1re main?): حب (= تصحيف), cf. IK ١٦$_{15}$ note.

جزانى دِوائِى ذو الخِمارِ وصَنْعَتى * إذا نامَ أَطْواءُ بَنِىّ الأصاغــرُ

قال وأغارت بنو عَبْسٍ على بنى يربوع فأخذوا إبل بنى حِبِّىّ فاستنقذها مالك بن نويرة فقال

تَدارَكَ إِرْخاءُ العُنابِ وجَرْيُــهُ * لَبونَ آبْنِ حِبِّى وَهْوَ أَسْوانُ كامِدُ

٥ وانكسرت فرسهُ نِصابُ تحمِلَةَ القَرافِصةُ بن الأَحْوَصِ الكلبىّ على فرس يقال له الوَرِيعةُ فنيها يقول

شَكَوْتُ إِلَيْهِم رَجْلِى فقالوا * لِسَيِّدِهِمْ أَطِعْنــا فى الجَوابِ

ورُدِّ خَليلَنــا بعطاءِ صِدْقٍ * وأَعْقِبْهُ الوَرِيعةَ من نِصابِ

فأَصْبَحَ خُلَّتى قَدْ حَشَّ سَرْجى * بشَرْجَبَةٍ وساعٍ فى الجَنابِ

١٠ وقال فى الجَوْنِ

قَرِّبْ رِباطَ الجَوْنِ مِنّى فإنَّهُ * دَنا الحِلُّ وآحْتَلَّ الجَميعُ الزَعائِفُ

داوُودُ بن مُتَمِّم بن نُوَيْرة فرسهُ الضَّبِيحُ قال فيه

رَفَعْتُ لَهُمْ صَدْرَ الضَبيحِ وفاتَنى * ظَعائِنُ من بَطْنِ الايادِ طَوالِعُ

أبو مُلَيْلٍ عبد الله بن الحرث بن عاصم بن عُبَيْد بن ثعلبة بن يربوع فرسهُ

١٥ العَلْهانُ وقال جريرٌ فيه

---

1 Nöldeke *Beitr. Poes.* 135 (*Ḥam* 102_1, *Aġ* XIV 66 texte très corrompu), Mubarr 692_9, ISikkīt 268, Rāġib *Muḥāḍarāt* (éd. 1326) II 283 (vers analogues IHd 59 et cf. trad. 219—20, Muḥ P 18). Sur le chev. Ḏu'l- ḥimār cf. Aṣm 369, TA III 188 pén. etc. *Mḫṣ* a ذو قصابٍ au lieu de ذو الخمار ونصاب: TA I 431_{20} donne la leçon correcte. Mg 1re main: الرواية بِما نام اطواءُ, tous les autres بِما (اذا) باتت. 2-4 IK ١٦$_{15\text{-}17}$. 5-9 cf. IK ٢٦$_9$.٢٧$_4$ (le v. 3 n'est pas cité ailleurs). 5 أبن ms. 11 un v. de Mālik avec les mêmes mètre et rime IK ١٩$_4$; الزَعانِفُ ms. 12 cf. TA II 180_{30} (qui prescrit la voy. *a*, cf. *infra* ٦٩$_8$). Dā'ūd b. Mutammim est mentionné comme poète Nöld. p. 151: un v. de lui *Naq* 316_{10}). 13 ظَعائِنُ ms. 14-15 cf. LA XVII 414 pén., TA IX 400_4 a. f. (العَلْهان, cf. *Mḫṣ* mg).

شَبَتْ فَخَرْتُ بِهِ عَلَيْكَ ومَعْقِلٌ • وأبو مُلَيْلٍ فارِسُ العَلْهانِ

قال جرير

جيئوا بِمِثْلِ قَعْنَبٍ والعَلْهانِ • أوْ كأبى حَزْرَةَ سَمِّ الفُرْسانِ

عُتَيْبة بن الحرث بن شِهاب

وما ابْنُ حِنّاءةَ بالرَّثِّ الوانْ • ولا ضعيفٍ فى لِقاء الأقْرانْ ٥

البَرّاء بن قيس بن عَتّاب بن هَرَمِىّ بن رِياح بن يربوع اسم فرسه الغَرّاف قال فيه

فإنْ يَكُنِ الغَرّافُ بُدِّلَ فارِسًا • سِواىَ فقدْ بُدِّلْتُ مِنْهُ السَمَيْدَعا

السَمَيْدَعُ اسم رجلٍ كان أسَرَهُ

١٠ عُتَيْبة بن الحرث بن شِهابٍ فرسه المُكَسَّرُ قال فيه

ولَوْ زَمَّ الأصْلابُ مِنْها لَزاحَمَتْ • عُتَيْبةُ إذْ أرْدَى جَبينَ المُكَسَّرِ

أُسيد بن حِنّاءةَ السَلِيطىّ فارِسُ الشَقْراء قال فيها...... طارِقُ بن حَصَبة

بن أَزْنَمَ بن عُبَيْد بن ثعلبة بن يربوع فارِسُ | هَيْفاء ويقال أنّ هَيْفاء اخت f. 8.

---

1 *Naq* 895₅ (وبمالك وبفارس العلهان cf. *Mḫṣ* mg): l'interprétation du commentaire, qui fait de العَلْهان le surnom d'Abū Mulayl, est confirmée par le v. l. 5.

2-5 *Dīw.* Ǧarīr II 152₈-9, 158₁₉-21: le 4e reğez, qui manque au *Dīw.*, se trouve *Naq* 339₁₈ avec les autres (et cf. 302₁₁). 3 جيئوا ms: حَيُّوا *Dīw.*, *Naq*; sur سَمُّ الفُرْسان cf. Mubarr 89₁₆. 6-8 IK ١٩,5-6: le v. est écrit deux fois dans le ms, avec indic. de suppression. 8 *Mḫṣ* المكسَّر فرس سميدع (*sic* corrigé à la marge), que transcrit LA VI 45₇₁₄, corrigé par TA III 522₁₄ (qui cite IA, comme le fait *Ḥalba* 36). 12 cf. *Naq* 582₂-4₁₀, TA III 310₁₆-17, *Ḥalba* 27 (d'après IA); la lacune n'est pas marquée dans le ms.

12-٦٦₁ cf. LA XI 267₁₈, TA VI 277₈: le propriétaire est identifié *Naq* 47₂, 68₂ avec طارق بن دَيْسَق connu comme poète (et voir l'index de *Naq* p. 145 et 178), mais en réalité il s'agit de deux personnages différents, bien que proches de sang (voir la généalogie du dernier Qāli III 54, qui correspond à *Ǧmh*^E f. 73 r où se trouve aussi celle du premier).

داحِسٍ لأمّه وابيه، فرس لَقيط بن زُرارةَ الأَشْقَرُ اسمه صِدامٌ قال فيه يوم جَبَلة

إقْدِمْ صِدامُ إنّهم بَنو عَبْسْ ٭ أَلْمَعْشَرُ الحِلّةُ في القَوْمِ الحُمْسْ

ضَمْرة بن جابِر بن قَطَن بن نَهْشَلٍ فرسه وَبالٍ قال فيه

أَلا مَنْ مُبْلِغٌ عَنّي ذُبابًا ٭ ذُبابَ السَّلْحِ أيُّ فَتًى يَراها

٥ فلَوْ لاقَيْتَني ووَبالٍ فيها ٭ أَعَنْتَ العَبْدَ يَطْعُنُ في ذُراها

عُبَيْد بن مالك النَهْشَليّ فرسه الفَهْدةُ يقال له فارِسُ الفَهْدةِ

خيل باهلة

ربيعة بن مُدْلِجٍ احد بنى صَحْبٍ فارس هَدّاجٍ قال فيه الشاعر

شَقيقٌ وحَرْبيٌّ هَراقا دِماءنا ٭ وفارِسُ هَدّاجٍ أَشابَ النَواصِيا

١٠ وشَقيقُ بن حَرْبيٍّ فارِسُ مَيّاسٍ قال فيه الشاعر

$_1$ cf. LA XV 226 péu., TA VIII 365_2; واسمه ms, leçon que TA l. c. l. 4 a connue, car il dit: صدامٌ اسم رجل قيل هو لقيط بن زرارة. $_2$ Aġ X 41, Naq 666_{17} ont les mêmes regez avec قَطِيب (Aġ قطين) comme nom du chev. dont le maitre est ابو اياس بن حرملة الخ الذبيانى (varr. chez Aġ): nom et généalogie doivent être corrigés, selon Gmh[B] f. 170 v, en: (cf. le ms L ابو بَأْس de Naq!) بن حَذَمة بن جعدة بن العَجْلان بن سعد بن حَشْوَرة بن عَجَب بن ثعلبة (cf. Wüst. Tab. H 14); الحلّة s. voy. ms. $_{3\text{-}5}$ cf. IK ١٤_{11} ss. (où le nom de la jument est أَثال est le propriétaire Ḍamra b. Ḍamra): le nom et l'attr. d'IA sont accueillis par LA XIV 248_2, TA VIII 152_{15}, à travers Mḫṣ. $_3$ وَبال s. voy. ms. $_4$ ذبابا ms. $_6$ cf. TA II 456_{31} (manque Mḫṣ); فارسه [فرسه ms, et الفهذة sans voy. finale. $_{8\text{-}9}$ cf. IK $٢٥_{9\text{-}10}$ notes. $_{10}$-٦٧_2 voir IK $٢٨_{2\text{-}4}$ notes: le v. d'Aʿšā Bāhila cité à cet endroit correspond pour le mètre et la rime aux deux vers de notre texte; Bekri 765_3 a. f. a un v. d'Ibn Aḥmar al-Bāhilī dont le 1er hémist. est égal à celui du v. 2 de notre texte (la rime aussi est égale), tandis que TA IV 253 le 2d hémist. est égal et le

عَرانِينُ من عَبْدِ بْنِ غَنْمٍ أبوهُمُ • هِجانٌ فسامَى فى الهِجانِ وأَنْجَبا
فَوارِسُ سِلَّى يَوْمَ سِلَّى وساجِرٍ • وفارِسُ مَيّاسٍ إذا ما تَلَبَّبا

سُمَيْرُ بن ربيعة بن خَلَف بن مرّة بن صَخْرٍ فارِسُ خَصافٍ وهو اسم فرسه قال الشاعر فيه

٥ أَوْ مِثْلُ رَبِّ خَصافٍ حِينَ يَحْمِلُهُ • على الكُماةِ يَقُدُّ الهامَ والقَصَرا

عامر بن ...... فارِسُ الرَّقْعاء اخت خَصاف، عُقْبة بن مُدْلِجٍ العَلَيْمِيّ له الحَرونُ والمُعَلَّى، سالِم بن أَرْطاةَ العَلَيْمِيّ له السِرْحانُ، أَعْوَجُ لعَدِيّ بن أَيّوب بن شَبيب العَلَيْمِيّ، ابو رِقْبةَ فرسُ عُبَيْد بن أَزْهَرَ مَوْلَى عمرو بن جابِرٍ الباهِلِيّ، دَيْسَمُ بن زُوَيّ الباهِلِيّ فرسه الكُمَيْتُ وفيه يقول دَيْسَمُ ١٠ لعُمَيْر بن الحُباب

فأَدْرَكَهُ الكُمَيْتُ بِشَمَّرِيٍّ • مِنَ الأَبْطالِ مِغْوارٍ نَجِيبِ

الشَمَّرِيُّ المُشَمِّرُ المِغْوارُ من الغارة النَجيبُ الكَريمُ الشَديدُ

فرس شَبيب بن دَيْسَمٍ يقال له الوَزْنُ، فرس حاتِم بن النُعْمان الباهلِيّ اسمه الوَرْدُ

1er différent (pareillement attr. à Ibn Aḥmar). 3-5 cf. IK ٢٢٦ ss., où le propriétaire est Sufyān b. Rabī'a al-Bāhilī. 3-5 خَصافٍ, خَصاف sic voy. ms (Mḫṣ خِصافٌ). 5 حين يحمله s. p. ms. 6 lacune marquée dans le ms (mg 1re main, peu distinct: (به مسفى (ميّض) فى الاصل); TA V 360₆ a. f. cite un v. de Zayd al-ḫayl sur le فارس الرَّقْعاء, que Mḫṣ appelle عامر بن الطفيل (sic!). 6-7 cf. LA XVI 265₅, XIX 328₄ a. f., TA IX 173₂₈, X 252₂₅. 7 le chev. et son maître inconnus: ابن ms: لعدى ms, cf. Mḫṣ, LA III 157₁₈, TA II 80₂₁. 8 رِقْبة s. voy. ms, cf. Mḫṣ, LA II 161₅ a. f., TA I 425₈. 9 manque Mḫṣ, et ne se trouve pas ailleurs. 13 شبيب s. p. ms, cf. TA IX 360₃ a. f. (manque Mḫṣ): voir sur Ḥātim b. an-Nu'mān l'index de Ṭab etc.

خيل غنيّ بن أعصر

شَيْطان بن الحَكَم بن جاهِمة بن حُراق فرسه الخَذْواء قال فيها يومَ مُحَجَّرٍ مَنْ اخذ من ذَنَب الخذواء فهو آمِنٌ   قال فيه طُفَيْلٌ

لَقَدْ مَنَّتِ الخَذْواء مَنًّا عَلَيْهِمِ * وشَيْطانُ إذْ يَدْعوهُمُ ويُثَوِّبُ

٥ فارِسُ الهُمامِ من بنى زَبّان بن كعب بن جِلّان بن غَنْم بن غَنِيّ،   المُشْمَعِلُّ بن هُزَلةَ فرسه خِرْقةُ،   ولِغَنِيٍّ الغُرابُ والوَجيهُ ولاحِقٌ والمُذْهَبُ

غطفان بن سعد

عامر بن قيس بن جُنْدَبٍ الأشْجَعِيّ فارس القُراقِرِ،   عامر بن الحرث بن سُبَيْعٍ فارس العَصوصِ قال جابر بن عبد الله

١٠ يَهُزّونَ خَطِّيَّ الرِماحِ وخَيْلُهُمْ * شَوازِبُ كعُقْبانِ الطَلالِ الكَواسِرِ

2-4 IK ١٥$_{5-8}$.   2 يوم aj 1re main.   5 cf. TA IX 100 fin; *Mh*$_7$ حَزْنة فرس الهمام (*sic!* confusion avec خِرْقة de la l. suiv. et corruption du texte).   5-6 المُشْمَعِلُّ بن خَرْقة ms (*sic* sans indic. de lacune), cf. *Ğmh*[B] f. 188 r: المُشْمَعِلّ بن هُزَلة بن معتّب بن أعصبّ بن الغَوْث بن يَعْصُرَ [بن سعد بن عوف بن كعب بن غَنْم بن غَنِيّ] وهو فارس خِرْقة الذى قتل الشَرِيدِيّ من بنى سُلَيم بن الرَمْكاء (ms الرملاء) (Yāq III 203, Bekrī 816) من شُعَبَى يوم يقودهم بخُرْباق الشَرِيدِيّ et TA VI 329$_{11}$: خِرْقة فرس معتب العنزى (*sic*); sur les noms suivv. cf. IK ١$_{6-7}$ dont notre texte semble dépendre.   8 cf. TA III 465$_7$ a. f., mais LA VI 300 fin, TA III 489$_{15}$ القُراقِر (et TA l. c. l. 16 قُراقِرُ فرس اشجع بن ريث بن غطفان, qui est le même!); *Mfḍ* V 13 بَنات القُراقِر dans un v. de Salama b. al-Ḫuršub.   9 cf. TA V 57$_3$ a. f.   10-٦٩$_2$ les vers sont presque complètement dépourvus de voy. dans le ms.   10 الطَلال nom de lieu?

على كُلِّ ساهى الطَّرْفِ ضافٍ سَبِيبُهُ * وكُلِّ نَحوصٍ كالهِراوةِ ضامِرِ

سَبوحِ الجِراءِ هَزٌّ فى أُمّهاتِها * بَناتُ العَضوضِ أو بَناتُ الفَرافِرِ

f. 7 قيس بن زُهَيْر بن جَذِيمة فَرَساهُ داحِسٌ والغَبْراء قال مُزَرِّدٌ لبنى أَنْمارٍ وحالَفَهم

بكَفّىَّ أَلْقَيْتُ العَصا وأَشْتَرَيْتُهم * بجَىِّ حِلالٍ يَحْبِسونَ المَحابِسا

٥ بجَىِّ بَنى سَعْدِ بْنِ ذُبْيانَ إذْ رَأى * لَدَىَّ بأَنْمارٍ سَرابًا وداحِسا

سَرابُ هى الغَبْراء وقال ابو جَعْفَرٍ سَرابُ هى ناقةُ البَسوسِ التى وقع فيها الحرب بين بَكْرٍ وتَغْلِبَ

وكُنْتُ كمَنْ أَعْطَى هِجانًا بَرِيّةً * بجَرْباء تُعْدى مَنْ أَتاها مُلابِسا

عَنْتَرة بن عمرو بن معاوية أَفراسُه الأَغَرُّ والأَدْهَمُ وابنُ النَّعامةِ قال

١٠ يَدْعونَ عَنْتَرَ والرِماحُ كأَنّها * أَشْطانُ بِئْرٍ فى لَبانِ الأَدْهَمِ

وقال فى الأَغَرِّ

جَزا اللهُ الأَغَرَّ جَزاءَ صِدْقٍ * إذا ما أُوقِدَتْ نارُ الحُروبِ

يَقينى بالجَبينِ ومَنْكِبَيْهِ * وأَنْصُرُهُ بمُعْتَدِلِ الكُعوبِ

---

2 نبات ms aux deux endroits. 4-8 les vers ne se trouvent pas entre ceux de Muzarrid (mêmes rime et mètre Ǧāḥiẓ *Ḥay* V 23 [= *Buḫalā'* 259], 81).

سَرابُ (*sic*) ms (on trouve سرابُ ou سَرابِ, cf. TA I 297$_{9}$): c'est la chamelle de Basūs bien connue (*Ḥam* 421$_{10}$, ʿ*Iqd* III 93$_{18}$, Mfḍ *Fāḫir* 76$_{7}$, où autres citt.), mais elle ne paraît qu'ici comme équivalent d'al-Ġabrā' (Abū Ǧaʿfar = Muḥ. b. Ḥabīb, cf. *supra* ٥٠$_{9}$, ٥١$_{6}$ ٥٢$_{10}$). 9 ابن النعامة voir *infra* ٩٢$_{7}$. 10 IK ٢٢$_{8}$.

12-13 IHd 58 (4 vers), Muḥ. P 19 (8 vers) attr. à ضُبَيْعة العبسىّ (IHd القينى), sur lequel cf. *Ǧmh*[B] f. 180 r: ضُبَيْعة بن الحرث بن خُلَيْف بن ربيعة بن مُعَيْط بن مخزوم [Wüst. *Tab.* H 15] الفارس الذى يقول له عامر بن الطفيل وطعنه يوم الرُّقَم [cf. *Dīw* XXI 1] إِنْ تَنْجُ مِنْها يا ضُبَيْعَ الخ [cf. Yāq IV 742$_{15}$]; c'est à lui que LA VI 325$_{12}$, TA III 444$_{27}$, qui ignorent l'attr. à ʿAntara, assignent le chev. (qui manque *Mḫṣ*, et voir *infra* ٧١$_{1}$). 12 اوقد ms. 13 بالكَبان Muḥ P (باللسان IHd); واحميه بمطرد IHd Muḥ P.

ويقال كان له فرسٌ يقال له الأَبْجَرُ أو لغيره منهم قال

لا تَعْجَلِى أَشُدُّ حِزامَ الأَبْجَرِ ٭ إِنِّى إذا المَوْتُ دَنا لَمْ أَضْجَرِ
وَلَمْ أُمَنِّ النَّفْسَ بالتَّأَخُّرِ

شَدّاد بن معاوية عمّ عنترة فارس جِرْوَةَ قال

٥ مَنْ يَكُنْ سائِلاً عَنّى فإنّى ٭ وجِرْوَةَ لا تَرُودُ ولا تُعارُ

حُذَيْفة بن بَدْر فَرَساه الخَطّارُ والحَنْفاءُ، حُجْر بن معاوية بن حُذَيْفة فرسه الحَنْفاءُ، شَبيب بن معاوية بن حُذَيْفة فارِسُ السَلِبِ وهو اسم فرسه، يزيد بن سِنانٍ المُرّىّ فرسه وَجْزَةُ قال فيها

رَمَيْتُهُمْ بوَجْــزَةَ إذْ تَواصَوْا ٭ لِيَرْمُوا نَحْرَها كَثَبًا ونَحْرى
١٠ إذا نَفَدَتْهُمْ كَرَّتْ عَلَيْهِمْ ٭ كأَنَّ فَلُوَّها فيهِمْ وبَكْرى

سِنان بن ابى حارثةَ فرسه بَرْجَةُ، مُزاحِمٌ فرس طَلْحة بن ابى مِحْجَنٍ العَدَوىّ، ولغطفانَ العَسْجَدىُّ ولاحِقٌ قال النابغةُ

فيهِمْ بَناتُ العَسْجَدِىِّ ولاحِقٍ ، وُرْقًا مَراكِلُها مِنَ المِضْمارِ

حِزام بن وابِصةَ فرسه الرَقيمُ قال

١٥ وخَيْلٍ كالقَطا قَدْ رُعْتُ فيها . سَوامَ الحَىِّ بِقَدْمَى الرَقيمُ

1-3 IK ٢٢٣$_{5-6}$. 2 au-dessus de أَضْجَرِ, 1re main: أَتَخَضَّرِ. 4-5 IK ٢٢٣$_{4}$.
6 cf. *Ḥam* 223$_{3}$, *Naq* 86$_{10}$, Mfḍ *Anġāt* 28$_{9}$, *Aġ* XVI 26$_{9}$ (*ʿIqd* III 69$_{28-29}$ donne à Ḥuḏayfa le chev. الصارف et à son frère Ḥamal la jument الحَنْفاء). LA V 387$_{13}$, X 405$_{5}$, TA III 184$_{21}$, VI 77$_{25}$. 6-7 aj mg 1re main, cf. LA X 405$_{5}$, TA VI 78$_{24}$. 7 TA I 300$_{31}$ donne la forme سَكْب (manque *Mḫṣ*), mais cf. LA I 455$_{2}$: فَرَسٌ سَلْبٌ وقيل فَرَسٌ سَلِبٌ. 7-10 cf. IK ٢٢٩-٢٣٠.
11 LA III 35$_{6}$ سنان بن ابى سنان d'après *Mḫṣ*, TA II 7$_{8}$ a. f. corrige (cf. IK l. c. notes); tous vocalisent بُرْجة; TA VIII 323$_{25}$ ignore le nom du propriétaire de Muzāḥim, et celui-ci ne se trouve pas ailleurs. 12-13 IK ١١٠$_{7-10}$.
14-15 cf. LA XV 142$_{3}$ a. f. (حَزام), TA VIII 317$_{9}$.

ضبيعة بن الحرث العبسىّ فرسه الأغرّ، زبّان بن سيّار الفزارىّ فرسه سلّم
كان اعطاه زيدَ الخيل فجا عليه وهو أسيرٌ فى بنى بدرٍ فقال زبّانُ

مننتُ فلا تكفُرْ بلائى ونعمتى * وأدِّ كما أدّاكَ يا زيدُ سلّما

الربيع بن زيادٍ فرسه اليعبوبُ وكان يقال له فارسُ يعبوبٍ قال مروانُ القرظِ

٥ رددتُ على عوفٍ خُماعةَ بعدَ ما * جلاها ذُوابٌ غيرَ جلوةِ خاطبِ
ولو غيرُهُ كانت سبيّةُ رمحِهِ * لجاء بها مقرونةً بالذوائبِ
ولكنّه ألقى عليها حجابَهُ * رجاءَ الثوابِ أو حذارَ العواقبِ
فدافعتُ عنها ناشيا وقبيلَهُ * وفارسَ يعبوبٍ وزيدَ بنَ قاربِ
خبطتُ بنى شيبانَ فيها بنعمةٍ * يحدّثُ عنها أهلُ سِلّى ومأربِ

١٠ سِلّى ومأربُ أرضان

الغُرابُ بن سالمٍ العبسىّ فرسه المُخُّ، ولعبسٍ ايضا البشيرُ

خيل بنى سُليم

فرس عُمير بن الحُباب الزعفرانُ قال فيه

فأصبحتُ قد شارفتُ أرضًا أحبُّها * إذا شئتُ خبّ الزعفرانُ وقرّبا

١٥ العبّاس بن مِرداسٍ السُّلمىّ فرسه العُبيدُ قال فيه

---

1 voir *supra* ٦٩$_{12-13}$ notes. 1-3 IK ٢٦$_{10}$ ss. 4-9 ni les vers ni l'épisode ne sont connus par ailleurs (LA II 63$_{9}$, TA I 363$_{14}$ transcrivent *Mhs*). 8 ناشيا ms, mais ناشب dans une série généalogique *Ġamh*^{E} f. 181 r (= Wüst. *Tab.* H 17) où paraît aussi القارب وهو عبد مناف بن ناشب.

11 cf. LA IV 21$_{20}$, TA II 278$_{4}$; le chev. al-Bašīr n'est mentionné ni par *Mhs* ni par LA, TA (ce dernier en connaît un du même nom mais appartenant à un autre maître). 13-14 cf. LA V 412$_{0}$, TA III 238$_{8}$; le v. m'est inconnu. 15-٧٢$_{3}$ cf. IK ٢٣$_{3-6}$ (l'ordre et le texte des vers est celui de IAṯīr *Usd* [cf. Ṭab I 1680 *f*: de même IQot., *Istīʿāb*, *Iṣ̄*is II. cc.]).

أَتَجْعَلُ نَهْبِى وَنَهْبَ العُبَيْـ • ـدِ بَيْنَ عُيَيْنَـةَ والأَقْـرَعِ

وما كانَ حِصْنٌ ولا حابِسٌ • يَفوقانِ مِرْداسَ فى مَجْمَعِ ٤٦٣

وما كُنْتُ دونَ آمْرِئٍ مِنْهُما • ومَنْ تَضَعِ الحَرْبُ لا يُرْفَعِ

وله ايضا زِرّةٌ اخذها سُفْيان بن عوف النَّصْرىّ فاستُنْقِذت منه واسمه ايضا ٥ صَوْبَةُ قال فيها

أَعْدَدْتُ صَوْبَةَ والصَّموتَ ورُمْـحِى والفُضولُ تَلوحُ كالسَّحْلِ

قُرُطُ العِنانِ كأَنَّ مُلْجِمَهـا • فى رَأْسِ نائِيَـةٍ مِنَ النَّخْلِ

بَيْنَ الحِبالَةِ والقُرَيْطِ لَقَدْ • أُنْجِبْتِ مِن أُمٍّ ومِنْ فَحْلِ

القُرَيْطُ والحِبالَةُ فَرَسان

١٠ فرس معاوية بن مِرْداس يقال له زامِلٌ قال فيه

لَعَمْرِى لَقَدْ أَكْثَرْتُ تَعْرِيضَ زامِلٍ • لِجَرْحِ السِلاحِ أَو لِيَقْدَعَ عاثِـرا

ولا مِثْلَ فى أَيّامِـهِ وبَلائِـهِ • كَيَوْمٍ لَهُ بالجَـرِّ لَوْ كُنْتَ خابِـرا

تَشُكُّ عَوالِى السَّمْهَرِىِّ لَبانَـهُ • ويَرْمونَ فيـه بالسِّهامِ المَفاقِرا

يعنى فَقارَ عُنُقِهِ

١٥ فهلْ يَشْكُرَنْ أَبو سَلامَةَ نِعْمَتِى • وظَنِّى بِهِ أَنْ سَوْفَ يُوجَدُ شاكِرا

ابو سَلامَةَ رجلٌ من بنى سُلَيْمٍ

ولمعاوية بن مِرْداسٍ ايضا فرس يقال له الأَدْهَمُ قال فيه

إِنْ تأخُذِ الأَدْهَمَ لا تَشْأَوْنى • ساطٍ إِذا طُوْطِئَ بَعْدَ الأَيْنِ

---

1 عُيَيْنَةَ *sic* voy. ms (voir *supra* ٢٢٥). 2 يفوقان ms. 3 وَالحَرْبُ tous les autres اليَوْمَ. 4 cf. IK ٢٤٥-٦, où le propriétaire est Mirdās, père de ʿAbbās. 6-8 cf. IK ١٠٧-٨, ٢٢٧-٨ (*Mh*: القُرَيْطا, mais LA IX 336₈, qui en dépend, القُرَيْطا). 10-16 cf. IK ٢٤٩-٢٥١. 12 مثل بالفرع ايام له TA. 17-٧٢٣ cf. TA VIII 208₅ a. f. (manque *Mh*). 18 طوطِى* ms (et de même ٧٢١); الأَيْنِ s. p. ms.

السّاطى الوابِخُ طُوَّطِئٌ بِعنانِهِ باليد بعد ما يَكِلُّ يسطو

يمِلْءِ حِزامَيْهِ ومِلْءِ العَيْنِ * يَنْفُضُ بَعْدَ الرَّبْوِ مَنْخِرَيْنِ

كَنَفْضِ كِيرَيْنِ بِكَفَّيْ قَيْنِ

فرس حَزْنِ بن مِرْداسٍ الحَصّاءُ كان يقال له فارِسُ الحَصّاءِ قال

٥ ولَوْلا اللهُ والحَصّاءُ فاظتْ * عِيالى وَهْىَ بادِيَةُ العُروقِ

ولم أَرَ مِثْلَ جَرْيِ الحَقْتَةُ * بأَوْطاسٍ لِقافِلَةٍ عَقوقِ

إذا هَوَتِ الرِماحُ لها تَدَلَّتْ * تَدَلِّيَ لِقَوْقٍ من رَأْسِ نيقٍ

قيس بن نُشْبَةَ السُلَمِيّ فرسه صِدامٌ قال فيه

يالَ بكْرٍ اِصبِروها إنَّنى * أنا قَيْسٌ وصِدامٌ والاَسَدْ

١٠ الأَسَدُ اسم دِرْعِه،

ابن عادِيَةَ الأَسْلَمِيّ كان حَليفًا لبنى عُصَيَّةَ اسم فرسه الوَرْدُ قال فيه

جَزانى الوَرْدُ أَشْلائى وحَقّى * وجَلَّ ثَناؤُهُ عِنْدى وطابا

كَرازِ فرس حُصَيْن بن عَلْقَمَةَ الذَكْوانيّ وهو حُصَيْنُ الفَوارِسِ قال فيها

عَدَلْتُ كَرازِ لِصَدْرِ اللَطيمِ * حتّى كأَنَّهما فى قَرَنْ

١٥ وأَيْقَنْتُ أنّى آمْرُؤٌ هالِكٌ * فأَخْطَرْتُ نَفْسى الثَناءَ الحَسَنْ

تَرَكْتُ فَضالَةَ فى مَعْرَكٍ * يُعالِجُ أَحْمَرَ مِثْلَ الشَطَنْ

---

3 بِكَفَّ au-dessus (1re main?) بكى (= بِكَيَّ). 4-7 cf. TA IV 390_7 a. f. (attr. aussi à سُراقة بن مرداس). 8-9 cf. TA VIII 365_2 (manque *Mḫṣ*).

11-12 cf. TA II 332_5 (manque *Mḫṣ*) où il est nommé أَهْبان بن عادِية (ce dernier est identifié à tort X 237_6 a. f. avec le Compagnon surnommé مُكَلِّم الذئب), nom que Muḫaṣṣ 769_5 donne à Ibn Ġādiya auquel IK ١٠_{11} assigne un autre chev. et d'autres vers. Ǧāḥiẓ *Ḥay* I 109 a deux vers de ابن غادية السلمى (*sic*). 13-٧٤_2 Le v. 1 est assigné par IK à Ibn Ġādiya al-Aslamī (voir note préc.), avec varr. (le nom du chev. est aussi différent); les autres vers sont inconnus, de même que le poète (LA VII 267_{13} a la

وهنّ بنا شُزَّبٌ فى الغُبارِ * يَعْدونَ عَدْوَ إفالِ السَّنَنْ

الإفالُ الفُصْلانُ والسَّنَنُ النَشاطُ

فرس خُفاف بن عُمَيْر وهو ابن نَدْبة عَلْوَى قال فيها يومَ قَتَلَ مالكَ بن حِمار الفَزارىّ

٥ إنْ تَكُ خَيْلى قَدْ أُصيبَ صَميمُها * فعَمْدًا على عَيْنى تَيَمَّمْتُ مالِكا

نصَبْتُ لَهُ عَلْوَى وقد خامَ صُحْبَتى * لِأُوثِرَ مَجْدًا أو لِأَثْأَرَ هالِكا

فقُلْتُ لَهُ والرُمْحُ يَأْطِرُ مَتْنَهُ * تَأَمَّلْ رُوَيْدًا إنّنى أنا ذٰلِكا

خيل هوازن

بنو هِلالٍ لهم أَعْوَجُ ثم لبنى الحَارِيَةِ من بنى مَنافِ بن هِلالٍ قال فيهم الشاعر

١٠ أتَتْكَ بَناتُ أعْوَجَ مُلْجَماتٍ * بأَبْناءِ الحَواصِنِ مِنْ نِزارِ

f. 8 r الحَواصِنُ قال ابو عبد الله الذين لهم أَزْواجٌ ومثلهم الغَوانى

عبد الله بن شُرَحْبيلَ الهِلالىّ فارسُ الجَرادةِ، عمرو بن عامر بن ربيعة بن عامر بن صَعْصَعة فارسُ الضَحْياء قال خِداش بن زُهَيْر

---

forme كَرازُ, TA IV 74$_{17}$ كرازِ, mais 73$_{33}$ كَرازِ, *Mḫṣ* كَرازِ). 3-7 Mubarr 563, 743, *Aġ* XIII 141$_1$ + 142$_{3-4}$, suivi de six autres vers, XVI 139, *ʿIqd* III 73, *Istīʿāb* 169; les vers 1 et 3 IQot *Poésis* 196, IḤağar *Iṣāba* II 138 éd. du Caire; le v. 2 LA XIX 328 pén. 3 خُفاف ms; ندبة (om. ابن) ms (avec صح), et om. قال فيها. 6 نَصَبْتُ *ʿIqd*, رفعت *Aġ* XVI (le reste de l'hémist. est aussi différent), عطفت var. id., وقعت les autres; لِأَبْنِيَ مَجْدًا tous. 7 أقولُ لَهُ, تَأَمَّلْ خُفافًا tous. 9 cette tribu est connue généralement sous le nom de ʿAbdmanāf b. Hilāl. 10 ce vers ne se trouve pas ailleurs. 11 LA XVI 277$_{18}$ explique الحَواصِنُ par الحَبالَى. 12 cf. LA IV 96$_{12}$. TA II 318$_{23}$. 12-13 بن ربيعة بن عامر aj mg 1re main.

أَبِى فارِسُ الضَحْياء عَمْرُو بْنُ عامِرٍ ⁕ أَبَى اللَّمَّ وَٱخْتارَ الوَفاء على الغَدْرِ

خالد بن جعفر بن كِلاب فرسه حَذْفَةُ قال فيه

مَنْ يَكُ سائلاً عَنّى فإنّى ⁕ وحَذْفَةَ كالشَجا تحتَ الوَريدِ

مُقَرَّبةً أُسَوّيها بجَزْءٍ ⁕ وأُلْحِفُها ردائى فى الجَليدِ

٥ وأُوصى الراعِيَيْنِ لِيَغْبُقاها ⁕ لَها لَبَنُ الخَليّةِ والصَعودِ

والخَلِيّةُ التى تعطف على ولد غيرها لِتَدُرَّ ويكونَ لبنُها لأهلها   والصَعودُ التى تُلْقى ولدَها لغير تِمامٍ فتعطف على ولد غيرها   والغَبوقُ شُرْبُ العشىّ

لَعَلَّ اللهَ يُمْكِنُنى جِهارًا ⁕ عَلَيْها من زُهَيْرٍ أو أَسيدِ

زُهَيْرٌ وأَسيدٌ ابنا جَذيمة

١٠ طُفَيْل بن مالك بن جعفر بن كِلاب بن ربيعة بن عامر بن صعصعة فارسُ قُرْزُلٍ قال فيه سَلَمة بن الخُرْشُب

فإنَّكَ يا عامِ بْنَ فارِسِ قُرْزُلٍ ⁕ مُعيدٌ على قيلِ الخَنا والهَواجِرِ

يقول أنت مُعاوِدٌ لقيل الخَنا مرّةً بعد مرّةٍ

وقال فيه ضُبَيْعة بن الحرث العَبْسىّ

١٥ وفَعَلْتَ فِعْلَ أَبيكَ فارِسِ قُرْزُلٍ ⁕ إنَّ النَدودَ هُوَ ٱبْنُ كُلِّ نَدودِ

---

1 vers souvent cité: *Ǵamhara* 108 (2e éd. 216), ISallām 32_{19}, IQot *Poësie* 410_1, *ʿIqd* III 72, *Mfḍ* 706_{20} (avec var. (الضَحْيان) = *Dīw.* ʿĀmir 90_7, Yāq IV 266_{13}, *Ḫiz* IV 438_{12}; LA XIX 216_1, TA X 218_8 font remarquer la fréquente confusion avec le v. semblable de Ḏu'r-Rumma (XXX 42) où le chev. est الحَوّاء, et précisément le v. de Ḏu'r-Rumma, avec الضحياء à la place d' الحوّاء, est cité, anonyme. *Ḥalba* 28.   2-8 IK ٦٣_{1-2} (voir les notes).   5 LA XVIII 264_5 (le 1er hémist. très différent); الراغين (*sic!*) Muḫ P; يُوَثِّروها tous; لبن الجليل IHd.   8 *Ag.* يقدرنى عليها جهارا (يقدرنى, *Ḫiz*, جهادا Muḫ P).

12 *Mfḍ* V 15 (citant LA VII 114_{11}, XX 124_1).   15 LA XIV 72_7 (d'après IA); TA VIII 78_{25} affirme qu' IA dans ses *Nawādir* assigne un chev. Qurzul aussi à Ḥuḏayfa b. Badr (mais voir *supra* ٧٠_6).

النَّدودُ المنهزم الذى اذا ألقى الحربَ فرّ

عامر بن الطُّفَيْل بن مالك له حَنْوَةُ والحِمالةُ والمَزْنوقُ والكَلْبُ يقال له فارسُ الكَلْبِ قال فى المَزْنوق

وقَـدْ عَلِمَ المَزْنوقُ أنّى أكُرُّهُ • عَشيّةَ فَيْفِ الريحِ كَرَّ المُدَوَّرِ

٥ قال المُدَوَّرُ الذى يطيف بالصنم يعبده

وقال سَلَمة بن الخُرْشُبِ لعامر

نَجَوْتَ بنَصْلِ السيْفِ لا غِمْدَ فَوْقَهُ • وسَرْجٍ على ظَهْـرِ الحِمالةِ قاتِـرِ

القاتِرُ الذى على قدر الراكب ليس فيه ضيقٌ ولا فَضْلٌ

فلَوْ أنّها تَجْرى إذًا لَلَحِقْنَهـا • ولكنّما يَتْبَعْنَ بِمِثالَ طائـرِ

١٠ ولعامرٍ الوَرْدُ ايضا قالت مَيّةُ بنت أُهْبانَ العَبْسيّةُ تذكر فرسَ عامرٍ

فلَوْلا نَجـاءُ الوَرْدِ بَهْوِ جَناحهُ • وأمْـرُ الإلهِ لَيْسَ لِلّهِ غالِـبُ

إذًا لَسكَنْتَ العـامَ نَفْأً ومَنْعِجا • بِلادَ الأعادى او بَكَتْكَ الحَبائبُ

مَنْعِجٌ ضريّةُ فى طريق البصرة الى مكّة ونَفْءٌ مكانٌ قريب منه

عبد عمرو بن شُرَيْح بن الأحْوَص فارسُ دَعْلَجٍ قال فيه

١٥ طُلِّقْتِ إنْ لم تَسْألى أىُّ فارِسٍ • حَليلُكِ إذْ لاقَى صُداءَ وخَثْعَمـا

---

2 حَنْوة: cf. TA X 102_7; الكَلْب cf. *Mfḍ* $30_{20\cdot21\cdot25}$, Ǧuḥiẓ *Ḥay* I 134_5, LA I 223_8, TA I 463_1 (Aṣm 300 l'assigne à « un homme des B. ʿĀmir ou des Ġaṭafān »); *Dīw.* ʿĀmir XXXIII 1 et commentaire il paraît sous la forme الكُلَيْب.

4 cf. IK ٢١$_{1\text{-}8}$. 6-8 IK ٢٥$_8$-٢٦$_6$ et notes. 9 *Mfḍ* V 8: فلَوْ أنّها تَجْرى على الأرْضِ أُدْرِكتْ * ولكنّها تَهْفو بِمِثالِ طائرِ ; le ms vocalise تِمْثالِ (sic!).

10-12 IK ٢١$_9$ $_{12}$ notes. 13-٧٧$_3$ les vers 1 et 3 *Dīw* ʿĀmir frgm. 19 (d'après *Ḥam.* 72), mais l'attr. à ʿAbdʿamr b. Šurayḥ (voir sur lui *Aġ* XV 55, *Naq* 471_{16}) se trouve *Ḥam* $73_{11\text{-}13}$, qui a le v. 3 selon notre texte; *Ḥalba* 17 a la première rédaction de *Ḥam* et ne connaît que l'attr. à ʿĀmir b. aṭ-Ṭufayl; LA III $97_{11\text{-}13}$, TA II $46_{17\text{-}19}$ connaissent la double attr. du chev.

وَيَوْمَ لَقِينَا جَمْعَ ذُبْيَانَ وَالقَنَا * عِطَاشٌ فَرَوَّيْنَا أَسِنَّتَهَا دَمَا

أُقَدِّمُ فِيهِمْ دَعْلَجًا وَأَكُرُّهُ * إِذَا أُكْرِهَتْ فِيهِ الرِّمَاحُ تَحَمْحَمَا

يُوَافِدُ أَطْرَافَ الرِّمَاحِ شَكَكَهُ * كَشَكِّكَ بِالشَّعْبِ الإِنَاءَ المُثَلَّمَا

دُرَيْد بن الصِّمَّة فرسه عَجْلَى قال فيها

5 أَقُولُ لِعَجْلَى إِنَّمَا هِيَ سَاعَةٌ * فِدًى لَكِ نَفْسِي أَلْحِقِينِي مُلَاحِقِي

تَوْبَة بن الحُمَيِّر فرسه الخَوْصَاء قال فيها ووَهَبَ لقابضٍ ابنِ عمّه أَعْوَجَ فرسه الذى نجا عليه وكان وَرْدًا

دَعَا الخَوْصَاءَ تَوْبَةُ وَالمَنَايَا * تُسَاوِرُهُ وَقَدْ خَطَرَ النِّجَادُ

جَزْء بن شُرَيْح بن الأَحْوَص فرسه الحَرُونُ قال فيه

10 نَصَبْتُ لَهُمْ صَدْرَ الحَرُونِ كَأَنَّهُمْ * بِعُذْرَتِهِ حَتَّى يُوَافِقَ مَوْعِدَا

فَإِنْ طَرَدُوهُ أَمْكَنَ الرُّمْحُ فِيهِمِ * وَإِنْ طَرَدُوهُ فَهْوَ فِي العَدْوِ يَقْصِدُ

12 وقال ابو عبيد الله استعمل ربيعةُ بن عامر بن مالك اخاه ابا هُرَيْرَةَ بن عامر بن مالك فلم يحمله فأصاب فرسًا يقال له نَائِلٌ فقال

---

1 fortes varr. dans le texte de *Ḥam.* — 3 يُوَافِدُ s. p. ni voy. ms.

4 TA VIII 8_{29} cf. LA XIII 456_{11} (sans le v.). — 6-8 le v. est omis par le ms (avec صح): la lacune est comblée par *Ḥalba* 16; cf. LA VIII 285_4, TA IV 384_3 a. f., qui mentionne aussi une lecture avec ػ (enrégistrée 302_8 a. f.), *Ḥalba* l. c., *Ag* X 72_3 a. f., où l'épisode est conté d'une manière notablement différente, sans le v. — 9-11 manque *Mḫ* et ne se trouve pas ailleurs.

9 ابن الاحوص ms. — 11 le ms porte صح et en effet le texte semble corrompu (l. طَارَدُوهُ dans le 2d hémist.?). — 12-٧٨$_3$ *Mḫs*, LA XIV 168_6, TA VIII 128 fin نَازِلٌ; ibid. 127_{29} aussi نَازِلٌ; dans les deux endroits le propriétaire est identifié avec le père du poète Labid (qui, en réalité, s'appelle Rabīʿa b. Mālik b. Ǧaʿfar), tandis qu'il s'agit du fils du fameux مُلَاعِبُ الأَسِنَّة ʿĀmir b. Mālik, cf. *Dīw.* Ḥassān (Hirschfeld) CXI 1 et scolie p. 80—1, Ibn Ḥaǧar *Iṣāba* II 203 no. 2027 éd. du Caire; du reste, son frère Abū Hurayra est inconnu, aussi bien que l'anecdote et les vers.

لَوْ كُنْتُ رَبَّ المالِ لَمْ تُلْفَ راجِلاً * وأُغْزِلَ فَضْلُ الخَيْلِ عَنْك مَعازِلا

أَذِنْتُ لَكُمْ أَنْ تَشْتَروا بِفُصولِهــا * وأَعْدَدْتُ لِلْأَعْداءِ والحَرْبِ نائِلا

حَفَوْتُ لَــهُ أَهْلِي وأَلْطَفْتُ جُلَّهُ * وأَفْصَلْتِي حَتَّى شَتَوْنَ حَــاكِلا

حَـاكِلُ مَهازِيلُ وهي صِغارٌ من الابل لم تَرْوَ من اللبن

٥ فارِسُ خِذامِ رجلٌ من بنى قُشَيْرٍ يقال له حاتِمُ بن حَيّاشٍ احد بنى الأَعْوَرِ بن قُشَيْرٍ قُطِعَتْ رِجْلُهُ بِتُسْتَرَ فشدّ على المشركين وهو يقول

أَقْدِمْ خِذامُ إِنَّهــا الأَكاسِــرَةْ * أَقْدِمْ ولا تَغْرُرْكَ ساقٌ نـادِرَةْ

أَنا القُشَيْرِيُّ أَخو المُهاجِــرَةْ * أَضْرِبُ بالسَّيْفِ رُؤُوسَ الكافِرَةْ

شَبِيبُ بن جَرّادٍ احد بنى الوَحِيد فرسه الشَّمُوسُ قال

١٠ نَصَبْتُ لَهُمْ صَدْرَ الشَّمُوسِ وقَدْ أَرَى * مَكانَ الفِــرارِ لَوْ أُرِيــدُ فِــرارا

إِذا أَعْرَضوا أَرْمِيهِم عن شَرِيجَــةٍ * أُرِيتُ حَرامًــا دِرْهَــمًــا وصُحــارا

قال راهنت بنو نُفاثة بن عبد الله بن كلاب بنى الأحوص بن جعفر بن

---

1 راجلاً ,الخَيْل s. p. ms; فَضْلُ ,أُغْزِلَ s. voy. ms. 5-9 les reğez *Gmh*[B] f. 130 *r*—*v* (avec un texte pareil au nôtre), IḤağar *Iṣāba* II 68 no. 2017 éd. du Caire, qui en font auteur le père de Ḥātim, Ḥayyaš (IḤağ حياص) b. Qays b. al-Aʿwar et placent l'épisode à la bataille du Yarmūk; les deux premiers reğez LA XV 60$_7$, TA VIII 270$_9$ s. f. avec l'attr. à Ḥātim, mais TA connait aussi celle à Ḥayyāš. Episode et vers analogues (d'al-Ḥāriṯ b. Sumayy al-Hamdānī à la bat. d'al-Qādisiyya) *Gmh*[F] f. 180 *r*, IDor 67$_{16}$, 192$_5$, IḤağar *Iṣāba* II 54 no. 1915 éd. du Caire, (de Ḥanẓala b. Sayyār al-ʿIğlī à la bat. de Ḏū Qār; *infra* ١٨٤$_{8-9}$. 7 خِذامِ إِقْدَمْ *Gmh*[B]; الأَساوِرَةْ tous; تَهُولَنَّكَ LA, TA. 9-11 cf. LA VII 421$_{13}$, TA IV 173$_{10}$; généalogie *Gmh*[B] f. 127 *r*: شبيب بن جَرّادَ بن طَهْيَة بن ربيعة بن الوَحيد بن كعب بن عامر بن كلاب الشاعر (cf. Wüst. *Tab.* E 20). 12-٧٩$_7$ cf. LA II 237$_7$, TA I 510$_{33}$ (le nom seulement, d'après *Mḫṣ*); du reste, l'anecdote et les personnages sont inconnus. 12 Les B. Nufāṯa b. ʿAbdallāh b. Kilāb, qui manquent Wüst. *Tab.* E 18, sont enrégistrés *Gmh*[B] f. 128 *v*.

كلاب على جاريةٍ وثلاثين من الإبل فسبقت بنو نُفاثة عن فرس لربيعة بن عمرو بن نُفاثة يقال له أُهلوبٌ ويقال لربيعة بن عمرو فارسُ أُهلوبٍ فأخذوا جاريةَ بنى جعفر وكان يقال لها جُهيرةُ فولدت فى بنى الصَّموتِ وكان ممّن ولدت سَلامُ بن حُبَيْشٍ فلمّا تهاجى سلامٌ والأعورُ قال الأعور يعيّر سلامًا ه بجُهيرةَ

ما ذَنْبُنا إنْ كانَ أُهْلوبٌ جَرَى ٭ بَيْنَ وَتِيرٍ أو حَـزِيمِ المُنْتَصَى
وأُمُّكمْ جالِسةٌ عِنْدَ المَدَى

يزيد بن الطَّثْرِيَّة فرسه الكُمَيْتُ قال

لَعَمْرُكُما إنّ الكُمَيْتَ على الوَجا ٭ بتَكْميلِ خَمْسٍ بَعْدَ خَمْسٍ مُوَكَّلُ

١٠ جعدةُ بن مِرْداسٍ النُّمَيْرىّ فرسه جَنْبَرٌ قال مُعَقِّر بن حِمارٍ البارِقىّ فيه

يُقَدِّمُ جَنْبَرًا بأَقَلّ عَضْبٍ ٭ لَهُ ظَبْةٌ لِما نالَتْ قَطوفُ

ومن بنى نَصْر بن معاوية فارسُ مِحاجٍ وهو مالك بن عوف وله يقول

---

3 Les B. aṣ-Ṣamūt sont frères des B. Nufāṯa (Wüst. l. c.). 6 جَرَى s. p. ms; وَتِير et حَزِيم المُنْتَصَى noms de lieux? 8-9 cf. TA I 570_7 (manque *Mḫṣ*); le v. se trouve *Aġ* VII 116 fin avec la rédaction: لعمرى أن ابن الكميت على الوجا ٭ سيرى خمسا بعد خمس مكمل, et il s'agit d'un chameau, qui a une part remarquable dans le récit qui précède le v. A ce point *Mḫṣ* insère la notice de يافِعٌ فـرس والبه بن سِدْرة = LA X 287_{20}; TA V 565_{25} corrige, d'après le *Qāmūs*, en والبة اخى بنى سِدْرة بن عمرو بن عامر بن ربيعة (pour cette tribu *Gmh*[B] f. 143 r prescrit la vocalisation سَدَرَة, contre LA VI 20 fin qui a سِدْرَة). 10-11 cf. LA V 220_{14}, TA III 111_{10}: le v. Yāq II 24_{18}, où le nom est خَيْبَرٌ (la plupart des fausses lectures sont corrigées vol. V 121 où cependant la trad. du vers est fautive) et le v. est prononcé à la bat. de Šiʿb Ǧabala (en effet, plusieurs vers isolés de la même pièce sont cités dans les récits de cette bat.; le fragment le plus long, de trois vers, *Ḫiz* II 289—90, d'après les *Nawādir* d'IA), *Ḥalba* 14, avec deux autres vers inconnus aux autres sources: le nom y est lu حَيْبَرٌ; *Mḫṣ* جُنْبُذٌ (sic!). 12-٨٠ IK ٦٣_{2-4}.

يومَ حُنَيْنٍ

أَقْدِمْ مِجاجُ إِنَّـهُ يَوْمُ بُكَرْ • مِثْلِي على مِثْلِكَ يَحْمِي ويَكُرْ

عَبْسُ بن حُذارٍ من بنى وائل بن صعصعة بن معاوية فارِسُ قُدَيْدٍ قال لفرسه يومَ الرَّقَمِ

٥ أَقْدِمْ قُدَيْدُ لا تَكُنْ خَنوسا • لَأَطْعُنَنَّ طَعْـنَـةً قَلوسـا

ذاتَ رَشاشٍ نَزَغَ الخَميسا • مَنْ لا يُطاعِنْ لا يَكُنْ رَئيسا

قَلوسٌ تَجيشُ بالدم يقال طَعْنَةٌ قَلّاسَةٌ، وفيه يقول عامر بن الطُّفَيْلِ

وأَبو أُبَيٍّ ما سَمِعْتُ بِمِثْلِهِ • يا حَبَّذا هُوَ مُمْسِيًا ونَهارا

ومن بنى نُفَيْل بن عمرو بن كِلاب فارِسُ صِدامٍ وهو زُفَر بن الحرث قال

١٠ لفرسه

أَقْدِمْ صِدامُ إِنَّهُ ٱبْنُ جَنْدَلْ • لَنْ تُدْرِكَ الخَيْلَ وأَنْتَ تَدْأَلْ

إِلّا تَمُرُّ مِثْلَ مَرِّ الأَجْدَلِ

عوف بن الأحوص فارِسُ مَحْلُو وله العَصا، معاوية بن جُلَيْميد بن عُبادة بن البكّاء بن عامر بن ربيعة بن عامر بن صعصعة فارِسُ حَجْناء

3-8 *Mfḍ* $31_{6\text{-}14}$, avec deux autres vers après celui ٨٠٫٨ (= *Dac.* ʿĀmir frgm. 11); cf. LA IV 345_2, TA II 401_{19} où le nom du propriétaire est corrompu (d'après *Mḫṣ*). 3 حُذارٍ *sic* voy. ms et ainsi toujours l'excellent ms de *Gmh*[B]: *Mfḍ* جِذارٍ (d'après *Moschtabih* 95_{13}?), TA III 131—2 admet les deux formes. 4 أَقْدُمْ *Mfḍ*. 6 رَشاشٍ *sic* voy. ms, رِشاش *Mfḍ*; مَنْ لا يُقاتِلْ.

9-12 *Aġ* XX $122_{1\text{-}2}$, attr. à ʿUmayr b. al-Ḥubāb as-Sulamī; cf. TA VIII 365_2 (manque *Mḫṣ*). 11 لا [لَنْ] *Aġ*. 12 أَنْ لا [إِلّا] *Aġ*; تَمُرُّ s. p. ni voy. ms. 13 مَحْلُو manque *Mḫṣ* et ne se trouve pas ailleurs: le nom est presque certainement corrompu (peut-être مِجْلَز, cf. TA IV 16_5 a. f.?): العَصا cf. LA XIX 296_{18}, TA X 244_4 a. f., Ǧāḥiẓ *Bayān* II 68_{16}.

13-14 cf. TA IX 171_{29} (manque *Mḫṣ*); *Gmh*[B] f. 149r حُجَيا (*sic*).

خيل ربيعة بن نزار

قال الجُلاح بن عبد الله

حبـا مُضَرَ وأَنْمارَ أخاهم * أَبـا أَسَدٍ رَبيعــةَ بالجِيادِ

وقال يحيى بن منصور

٥ نِزارٌ كانَ أَعْلَمَ حينَ يُوصى * لِأَيِّ بَنيهِ أَوْصَى بالحِمارِ

وأَيُّهُمُ أَحَقُّ بكُلِّ طِرْفٍ * مَعوجٍ في الرِّقاقِ وفي الخَبارِ

الرِّقاقُ المكانُ الواسِعُ

بنو ضُبَيْعَةَ بن نزار

f. 9r قال كانت الصَّفْراءُ | للحرث الأَضْجَمِ وكان الرِّيحُ فرس عمرو بن عُصْمٍ وهو

١٠ فارسُ الريح وبه يُعْرَفُ قال بُرَيْدُ الغَواني وهو يفخر ويعدُّ رجالَهم

ورَبُّ الريحِ والصَّفْراءِ مِنّا * وحُكّامُ العَشيرةِ أَجْمَعونـا

مُخيل بن شِجنة فارسُ المُطَرِّ قال

تَرَدَّيْتُ السُّراطَ وذاتَ شَكٍّ * وآثَرْتُ المُطَــرَّ على العِيالِ

السُّراطُ السيف القاطِعُ الشَّكُّ السَّمُّ والمَساميرُ هي الغَلائلُ الواحد غِلالةٌ

١٥ ورؤوس المسامير الحَرابيُّ واحدها حِرْباءٌ وكذلك نُشوز الأرض الحَرابي من

---

9 cf. LA VI 135_{14}, TA III 335 pén.; sur le propriétaire cf. IDor 192_{11}, Ag XXI 186. 9-11 cf. LA IX 500_{11}, TA V 360_{8}; sur le propriétaire cf. IDor 192_{15}, sur le poète TA II 301_{5} a. f., Zaǧǧāǧī *Amālī* 86 (l'éd. يزيد).

12-13 cf. TA III 358_{11} a. f. (manque *Mḫṣ*); sur le propriétaire cf. IDor 193_{5} et note *n* (*Ǧmh*[B] f. 242r شِجْنة est son oncle, tandis que son père est وائلة بن ظَفَر بن مَعْنة بن سُبَيْع بن اوس بن زيد بن أَحْمَس بن ضبيعة cf. Wüst. *Tab.* A. 6): dans les deux endroits le nom est vocalisé المُخَيَّل. 15 حِرْباء au sens de «terrain raboteux» n'est donné que par Ṯaʿlab († 291, disciple d'IA): la

الأرض لا غيرُ

قال كان سعد بن مُشَمِّتٍ آلى أن لا يـرى أسيرًا الاّ فكّه فأُسر أخوه
الجُلَيْس بن مشمّت أسره جَيْفَرُ بن الجُلَنْدى فقال لا أُرْسِلُكَ حتى تأتِيَنى بكذا
وكذا فجعل يشترط عليه وكان فيما نشرّط عليه أن يأتِيَهُ بفَرَسَىْ أخيه سعد
٥ بن مشمّت الخَيْفَقِ والعَصا فأبطأ عليه سعدٌ فقال فيه أشعارًا وكان فيما قال

كَمْ خَيْفَقٍ وعَصًا قدْ كُنْتَ مُرْتَجِعا * ولَيْسَ مِثْلى طَوالَ الدَّهْرِ يُرْتَجَعُ

فلم يُطْلِقْهُ حتى قال فيه المُسَيَّبُ بن عَلَسٍ

إنّى آمْـرُؤٌ مُهْـدٍ بغَيْبٍ تَحِيَّةً * إلى آبْنِ جُلَنْدى فارِسِ الخَيْلِ جَيْفَرِ

وقال الأَخْنَسُ بن ...... الضُّبَعِىّ

١٠ ما زِلْتَ تَدْعو الرائعاتِ فما وَنَى * مُناديكَ حَتّى نَزَلَتْكَ الرَّوائِــعُ
طُوالَةُ والشَّقّاءُ والفَيْضُ والشَّقـا * تَفاوَتُ أحْيانـا وحِينـا تَتابَــعُ

خيل عنزة بن أسد

عُقْبَة بن سالِمٍ الهِزّانىّ فارسُ مَيّاحٍ قال فيه

داوَيْتُ مَيّاحـا لَهـا وصَنَعْتُهُ * فداوَيْتُ مِلْءَ العَيْنِ ما فيهِ مَزْعَمُ

---

forme courante est حِرْباء pl. حَرابِى (LA I 298$_6$ [cf. Lane s. v.], 300 pén.).

$_{2-8}$ cf. IDor 193$_{14}$ où il est fait mention du serment de Sa'd b. Mušammit, mais non pas du reste du récit. Ǧulays b. Mušammit b. al-Muḥayyal etc. (voir note à ٨١$_{12-13}$) est enrégistré par *GmhB* l. c. $_5$ الخَيْفَق cf. LA XI 384$_4$ a. f., TA VI 333$_{18}$; العَصا cf. TA X 244 pén. (manque *Mhṣ*). $_9$ lacune marquée dans le ms: il s'agit peut-être de الأَخْنَس بن غِياث بن عِصْمة, que TA IV 142$_{21}$ donne comme appartenant aux B. Ḍubay'a (dans la série généalogique lire بن جُلَىّ بن أَحْمَس بن ضُبَيْعة). $_{11}$ cf. TA VII 424$_{15}$, VI 387$_8$, V 72$_4$ (tous d'après aṣ-Ṣāġānī). $_{13}$-٧٣$_7$ cf. LA III 448$_4$ a. f. TA II 293$_{17}$: le poète est inconnu (*Agn* VI renferme une description du cheval qui présente

ويُرْوَى فبَرَّزْتُ بِمِلْءِ العَيْن ما فيهِ مَزْعَمُ   يقول ليس شىء من خيل العرب يطمع أن يسبقه

أمّا إذا ٱسْتَدْبَرْتَهُ فهُوَ حَشْوَرٌ * وأمّـا إذا ٱسْتَقْبَلْتَهُ فهُوَ سَلْجَمُ

الحَشْوَرُ الواسعُ الجَوْفِ   والسَّلْجَمُ طويلُ الخَدَّيْنِ طويلُ العُنُقِ

٥ وأمّا إذا ٱسْتَعْرَضْتَهُ فهُوَ جُرْشُعٌ * لَـهُ نَبَجٌ حابى الضُلوعِ ومَحْزِمُ

حابى سابغٌ طويل الضلوع

لَهُ قُصْرَيا ظَبْيٍ وساقا نَعامةٍ * وأنْساءُ سِيدٍ لَحْمُهُ مُتَخَذِّمُ

عَبايَة بن شَكْسٍ الهِزّانىّ فرسه الحِبالةُ قال فيها

نَصَبْتُ لَهُمْ صَدْرَ الحِبالةِ إنّهـا * إذا خامتِ الأبطالُ قُلْتُ لَها أقْدِمِى

١٠ كأنّ الشَراعيّاتِ حَوْلَ عِذارِهـا * خَوافِى غُدافِىٍّ مِنَ الطَيْرِ أسْحَمِ

خيل عبد القيس بن أفصى

سُوَيْد بن خَذّاقٍ الشَنّىّ فرسه الشَمُوسُ قال فيه

ألا هَلْ أتاها أنّ شِكّةَ حازِمٍ * لَدَىَّ وأنّى قَدْ رَكِبْتُ الشَموسـا

وداوَيْتُها حتّى شَتَتْ حَبَشِيّـةً * كأنّ عَلَيْهـا سُنْدُسًـا وسَدوسـا

١١ حَبَشيّة سَوْداء أى دَهْماء سُنْدُسًا اليَلَنْجَ   والسَدوسُ شىء أسود

يزيد بن خَذّاقٍ فرسه صَمْعَرُ قال فيها

أعْدَدْتُ صَمْعَرَ بَعْدَ ما قَرِحَتْ * ولَبِسْتُ شِكّةَ حازِمٍ جَـلْـدِ

---

une ressemblance très étroite avec les vers de notre texte, dont l'auteur est ʿUqba b. Sābiq, mais celui-ci est dit Mubarr 496_{10} être de la tribu tamimite des B. al-ʿAnbar). 8-10 cf. TA VII 29_8 (manque *Mḫṣ*): le poète est inconnu. 12-14 cf. IK ٢٠$_{1-2}$; aux citt. de *Mfḍ* pour le v. 2 aj *Mḫṣ* VI 187_4 16-٨٤$_1$ *Mfḍ* LXXVIII 1—2, où le nom du chev. est سَبْحَةُ (var. صَبْحَةُ): mais la leçon صَمْعَرَ se trouve ibid. 594_1, cf. TA III 341_{17}.

لَنْ تَجْمَعِى وُدِّى ومَعْتَبَتِى * أَوْ يُجْمَعَ السَّيْفانِ فى غِمْدِ

الرَّيّان بن حُوَيْصٍ من بنى عامر بن الحرث فرسه الهِراوةُ كان يعطيها عَزَّابَ
قومه فاذا استغنى الرجل أعطاها آخَرَ، ولبنى عامر بن الحرث جَلْوَى قد
f. 9a ذكرها بعضُ شعرائهم، مَزْيَدةُ المُحارِبىُّ | من عبد القيس فرسه المُنْتَلِعُ
٥ وكان صاحب خيل، ثعلبة ابن أمّ حَزْنة من بنى عامر بن الحرث فرسه
عَجْلَى قال فيها

وأَعْدَدْتُ عَجْلَى لِحُسْنِ اللِّوَا * ء لم يَتَلَمَّسْ حَشاها طَبِيبْ

عُرْوة بن سِنانٍ العَبْدىّ فرسه قَدامِ قال فيها

وعلى قَدامِ حَمَلْتُ شِكّةَ حازِمٍ * فى الرَّوْعِ لَيْسَ فُؤادُهُ بمُثَقَّلِ

١٠

خيل النَّمِر بن قاسط

قال سبَق المنذرُ بن ماء السماء فجلبت له العرب الخيلَ وخرج رجلٌ
من كلب يقال له جُرَيّةُ بن مالك بن جَحْل بن عوف بن عمرو حتى أتى
الأَعْلَمَ بن عوف النَّمَرىّ فطلب فرسه فأعطاه على أن يُجْرِيَها ابنُه فاخذها

---

1 تَجْمَعوا *Mfḍ*. 2-3 cf. IK ٢٠٥-7; sur le propriétaire cf. IDor 197 12-14. 3-4 cf. LA XVIII 166 pén., TA X 76 22. 4-5 *Mḫ*, LA IX 368 1, TA V 282 27 المنبلّع, TA V 292 24 المنلّع (d'après le *Qāmūs*); Mazyada (b. Mālik b. Hammām) est le père de Muḥārib, venu comme ambassadeur à Mahomet (cf. Wüst. *Tab.* A 22, *Reg.* 320, ISa'd V 410 [tous vocalisent fautivement مُزيدة]. IḤağar *Iṣāba* VI 46 no. 7730, 85 no. 7914 éd. du Caire); le ms a le signe d'interponction après ثعلبة. 5-7 *Mfḍ* LXI 7. 7 أمّ ms, أمّ *Mfḍ*. 8-9 cf. LA XV 371 pén., TA IX 21 13. 10-٨٥ 11 l'origine du prov. est contée beaucoup plus brèvement et sans les noms propres Maydānī I 303 éd. 1310 (Freytag I 549), 'Askarī I 323, LA VII 266 12, TA IV 74 1 (dans ces deux derniers le chev. est appelé أعوج); sur le chev. ar-Raḥḥ cf. LA XIX 28 17, TA X 146 13. 13 يجرّيها s. p. in voy. ms.

هَلْباء مُنْدَحَةَ البطن راغِبة تَسَحُّ فلمّا أُرْسِلَتْ الخيلُ أمسك الغلام عِنانها
فقال الكلبيّ أَرْسِلْها ذهبت الخيل فلم يُجِبْهُ حتى توارت الخيلُ ثم ارسلها
فطلع على المنذر سابقًا وخاف الغلام على فرسه فذهب على فرسه وأخذ المنذرُ
الكلبيَّ بالفرس فوجّه معه خيلاً فأتى الأعْلَمَ فقال الأعلمُ الفرس لابني وقد
٥ خرج يطلب من العُشب ما لا تنال الشاةُ ولا البعيرُ فإنْ انتم وجدتموه وقد
نام ونُتِجَتْ سَليلاً فأحْرِ بكم أن تأخذوه فوجدوه كما وصف فسمع الغلام وَئِيدَ
الخيل فوثب مذعورًا فألجمها وتبعته الخيلُ واذا هو بالمُهْرِ الى جانب رُكْبته
تحمله في كُرْزه فقال الكلبيُّ رُبَّ شَدٍّ في الكُرْزِ فذهبت مثلاً وكان يقال
للفرس الرَحَى فقال فيها

١٠ يا عَمْرُو هَلْ عَجِبْتَ من فِلْوِ الرَحَى * والخَيْلُ من وَرائه تَشكو الوَجَى

وكان لربيعة بن جُشَمَ فرسٌ يقال لـه وارِقٌ من ولدها ولـه بنت يقال لها
السَبوحُ قال فيها

إلّا أُمُّ عَبْدِ اللهِ تَلْجَى * ومُنْيَتُها قليلاً يُستطاعُ
على آبنةِ وارقٍ لمّا رأتْها * تُهانُ لها الروايا والرِباعُ
١٥ نَسَبْتُ لها الثَراءَ وأَعْقَبَتْها * بقِلَّةِ مالِنا إنّا شِباعُ

الرَوايا الإبل تحمل الماء

قيس بن زُهَيْر النَمَريّ فرسه الذي أُفلت عليه المنذرُ بن ماء السماء الجِرْبالُ
وقُتِل يومئذ قيسُ بن زُهَيْر النَمَريُّ قتله بكر بن وائل يومَ كاظمة

---

1 راغِبة s. p. ni voy. ms: je ne suis pas sûr de ma lecture de ce mot; نسّخ *sic* voy. ms. 6 فاحر بكم ms. 11 cf. LA X 290_5, TA V 549_6. 12-15 cf. TA II 158_{23}; les vers ne sont pas cités ailleurs. 13 تلجى s. p. ni voy. ms. 15 نسّبْتُ , مقلو ms. 17-18 cf. LA XIII 115_7, TA VII 25_{19} a. f.; la notice sur al-Mundir résulte inconnue jusqu'ici, et inconnu est de même Qays b. Zuhayr (qui ne paraît que dans une série généalogique *Gmh*[B] f. 233 r = Yāq I 631_{22} ss. où un de ses descendants au 5e degré est

خيل بني وائل

فرس جابر بن حُنَيّ التغلبي زِيَمٌ قال

هٰذا أوانُ الشدِّ فاشْتَدِّي زِيَمْ ٭ قد لَفَّها الليلُ بسوّاقٍ حُطَمْ

ليسَ براعي إبلٍ ولا غَنَمْ ٭ ولا بجزّارٍ على ظَهْرِ وَضَمْ

مُهَفْهَفُ الكَشْحَيْنِ خَفّاقُ القَدَمْ

أبْرَهةُ بن عُمَيْر بن كُلْثوم فرسه المُذْهَبُ قال فيه

لقد زانَ خَيْلَ التغلبيّين مُذْهَبٌ ٭ كما زانَهُ يومَ الكريهةِ فارِسُهْ

عبد يَغوثَ بن حَرْبٍ فرسه الصَّرِيحُ قال الأخطلُ فيه

ʿAqqa b. Qays b. al-Bišr, tué par Ḫālid b. al-Walīd à ʿAyn at-Tamr, l'an 12, cf. Caetani *Annali*, Ind. des voll. I—II). Sur les liens d'affinité entre al-Mundir III et les Banū Namir voir Rothstein, *Die Dyn. d. Lahmiden* p. 75 s.; sa fuite est peut-être celle qui eut lieu dans le combat dont Ṭab I $882_{2\text{-}3}$, $888_{8\text{-}11}$, *Mfḍ* $427_{11\text{-}14}$ (et passages parallèles, qui dépendent tous, aussi bien que Ṭab, d'IKalbī) parlent très brèvement, en la rapportant, à ce qu'il paraît, à Mundir I (cf. Nöldeke, *Tabari*, p. 147—8, 169—70), ce qui s'accorderait mieux, en réalité, avec les données de notre texte: en effet, en remontant de cinq générations depuis 12 h. (633 ap. J.-C.), on arrive précisément à la fin du Ve siècle, époque de Mundir I. Sur le yawm Kāẓima voir aussi *infra* ٩٥_{10} ss.

$_{2\text{-}5}$ cf. IK $٢٩_{1\text{-}3}$, où cependant seulement le 1er reǧez est commun à notre texte: ce dernier correspond (sauf le 5e reǧez, qu'on ne trouve qu'ici) à la citation faite par al-Ḥaǧǧāǧ dans sa fameuse ḫuṭba de Koufa (Ṭab II 864, où à la note e les passages parallèles, dans aucun desquels, cependant, on ne trouve Ǧābir b. Ḥunayy comme auteur des vers). Cf. aussi Geyer *Zwei Ged.* II 154^{7}.

$_{6\text{-}7}$ cf. TA I 258_{9}; ce neveu de ʿAmr b. Kulṯūm est inconnu (de son père ʿUmayr on sait seulement qu'il fut fait prisonnier par Ḥassān b. ʿAlhān al-Kalbī, *Ğmh*ᴱ ٤ 215r). ٨٧_{1} cf. TA II 179_{9} s. r. *Ḥalba* 28, qui en fait

وأَوْلادُ الصَّرِيحِ مُسَوَّماتٌ • عَلَيْها الأُسْدُ عُصْفًا والنِّمارُ

عمرو بن جَبَلة اليَشْكُرِيّ فرسه العَلاةُ قال فيها

عَلامَ طَرَدْتُ رُمْحَ أَبِي شُرَيْحٍ • وأَخَذْتُ الأُقَيْصِرَ بالصِقالِ

الأُقَيْصِرُ سيفه

٥ وداوَيْتُ العَلاةَ دَواءَ مَسْكٍ • ولَمْ أُظْهِرْ بِها عامَ المِحالِ

دَواءَ مَسْكٍ اى كما يُداوَى الإهابُ ولم أُظْهِرْ لها اى لم أضيّعها

لَعِجْنا لا أَبا لَكُمُ فَلَجُّوا • ولا مَرْدودةٌ أُخْرَى اللَّيالِي

f. 10 نافِع بن عبد العُزّى بن خَوّاص بن مالك بن ربيعة بن عامر| بن جُهَيْل بن ثعلبة بن غُبَرَ بن غَنْمٍ فرسه الزَّرْقاء يقال لـه فارِسُ الزَّرْقاء، المُتَفَجِّرُ

١٠ من بني عامر بن غُبَرَ فرسه النَّعامةُ أدرك بني يَشْكُرَ حين اقتسموا مَلْهَمَ من مسيرة يومَيْنِ فى ضَحْوَةٍ مَلْهَمُ ماء من اليَمامة قرية فيها قُلُبٌ مجتمعة، قُرْط بن التَّوْأَمِ العَدَوِيّ فرسه مَيّارٌ قال فيه

كأَنَّ ابْنَ شَمّاءَ يَعْشُوهُ وبَصِيحَتُهُ • من هَجْمةٍ كفَسِيلِ النَّخْلِ دُرّارِ

ما زِلْتُ أَطْعَنُهُمْ شَزْرًا وأَضْرِبُهُمْ • حَتَّى اتَّقَوْا قَلْهَمْ مِنِّي بِمَيّارِ

---

un membre des B. Nahšal (tamimites), d'après IAI Le v. ne se trouve pas dans le *Dīw.* Aḫṭal (les بنات الصَّريح *Dīw.* Ǧarīr I 148₉ = *Naq* Ǧarīr wa'l-Aḫṭal XXXIII 9); le propriétaire est inconnu; peut-être est-il à identifier avec عبد يسوع بن حرب بن معديكرب بن مُرّة بن كلثوم, qui *Ǧmh*ᴮ f. 227 r paraît comme chef des Taġlib sous le calife ʿAbdalmalik. 2-7 cf. TA X 251₁₀; je ne connais du poète que quatre reǧez qu'il composa à la bataille de Ḏū Qār, *Aġ* XX 137. 6 لها sic ms (cf. ligne préc.). 8-9 cf. LA XII 5₁₉, TA VI 308₃₀. 9-11 cf. TA IX 79₁₀ (manque *Mḫṣ*). Sur Malham, place-forte des B. Ġubar, et sur le combat qui y eut lieu, cf. Yāq II 189₁₄, 615₁₃, IV 638, Bekrī 278₇, 537, *Naq* 806₉. 11-14 cf. LA VII 39₁₈, TA III 552₂₂. 12 التوءم ms.

مهلهل بن ربيعة فرسه المُشَهَّرُ وهو فارِسُ المشهر قال فيه

قَرِّبا مَرْبِطَ المُشَهَّرِ مِنِّى • كُلُّ قِرْنٍ لِقِرْنِهِ قَتَّالُ

الصُّرَّاع بن قيس بن عَدىّ بن قيس بن المُفْتَرِقِ فرسه جَلْوَى قال فيها زُهَيْر بن زَبَّان بن عدىّ بن قيس بن المفترق

٥ وقائلةٍ يَوْمَ الحِفاظِ لِبَعْلِها • لا يَعْقِلُ الصُّرَّاعُ فى الحَدَثانِ

فَتًى رَدَّ عَنَّا الخَيْلَ تَدْمَى نُحُورُها • حِفاظًا وما زَلَّتْ بِهِ القَدَمانِ

وقَدْ عَلِمَتْ جَلْوَى بِأَنْ لَيْسَ رَبُّها • بِمُعْتَلِثٍ دونٍ ولا بَعَبانِ

أراد بِعَبامٍ فقلب الميم نونًا وهو الثقيلُ العَىُّ

وَلَوْ أَنَّ جَلْوَى لَمْ تَكُنْ لِابْنِ حُرَّةٍ • لَأَوْدَى بِجَلْوَى أَوَّلَ السَّرَعانِ

١٠ ومن بنى شيبان

الحَوْفَزانُ بن شَرِيكٍ واسمه الحرث فرسه الكامِلُ قال فيه العَنْبَرىُّ

وأَفْلَتَ مِنَّا الحَوْفَزانُ بِكامِلِ

1-2 cf. TA III 321_{20} (manque *Mḫṣ*) qui donne la var. المشهَّرة: le v. ne m'est pas connu entre ceux de Muhalhil, mais il pourrait faire part de la pièce dont à IK ٢٨_{8} (avec iqwā') ou en être une variante. 4-8 cf. TA X 76_{22}: rien ne m'est connu, du reste, ni sur les vers ni sur le propriétaire ni sur le poète. 5 يعقل s. p. ms, et avec le ع presque pareil à un ف. 6 فتى s. p. ms. 11-12 cf. TA VIII 104_{15} (manque *Mḫṣ*), Aṣm 370; un v. de Salāma b. Ǧandal *Naq* 147_{9} = *Dīw.* (Cheikho) p. 46 a le 1er hémist. très proche de notre texte (mais le nom du chev. n'y est pas mentionné): à noter que Salāma appartient aux Tamīm, mais à la fraction des B. Sa'd et non à celle des B. al-'Anbar; le ms a partout الحوفران.

قيس بن مسعود فرســه المَنيحُ ، بِسْطامُ بن قيس فرساه ذاتُ النُسوعِ والزَعْفرانُ

ومن بنى قيس بن ثعلبة

الحرث بن عُبادٍ فرسه النَعامةُ قال فيها

٥ قَرِّبــا مَرْبَطَ النَعامــةَ مِنّى ، لَقِحَتْ حَرْبُ وائلٍ عَنْ حِيالِ

خيل بنى ذُهْل بن ثعلبة

قال كانت بنو سَدوس بن شَيْبانَ بن ذُهْل وابو ربيعــة بن ذُهْل بن شيبان أكْرَمَ بَكْرِ بن وائل رِباطًا لبنى سدوس صَوْبةُ والمُتَمَطِّرُ وبَلْعاه وابنى أبى ربيعــة الحَزْماء وكان المتمطّرُ لِحَبّانَ بن مرّة بن جَنْدَلة بن جَسْر بن عمرو

---

1 cf. LA III 447_{13}, TA II 232_{31} (qui a la forme المنيحة); *Mhs* le place après le suiv.; LA X 282_{5} a. f. = TA V 324_{4} a. f. ذات الشُوع, mais TA V 528_{32} ذات النسوع (avec la var. ذات النسور), et de même *Muraṣṣaʿ* 224_{5}, *Naq* 574_{9}, ʿ*Iqd* III 85_{22}, 92_{11}; Aṣm 369—70 a. ش, mais le ms (voir les notes) س; *Mhs* ذات الرقاع (*sic!*). 2 cf. *Naq* 235_{2}, LA V 412_{9}, TA III 238_{7}: ces deux derniers le donnent à ʿUmayr b. al-Ḥubāb (voir *supra* ٧ ا $_{13}$), mais *Naq* 145_{10-13} = 327_{8-11} = ʿ*Iqd* III 87—8 الزعفران بن الزبد appartient à Qays b. ʿĀṣim, tandis que ʿUmayr est le maître d'az-Zabid, le père; TA l. c. et II 363_{1} assigne tant az-Zaʿfarān que son père (dont le nom est sous la forme الزّبد) à al-Ḥawfazān, et de même *Mfḍ* 741_{9}; enfin, un troisième maître, Sahl frère de Bisṭām, est nommé par TA l. c. et *Ḥalba* 22 (où erronément سُلَيْك), qui cite aussi un vers du même Sahl. 4-5 IK ٢٨ $_{6}$. 7-9 *Mhs*, LA II 25_{8} a. f., VII 29_{3}, IX 367 fin sans les noms des propriétaires que le texte donne plus bas: أبى om ms; (الحزماء) LA XV 63_{14}, TA VIII 271_{20}. 9 Aṣm 376, TA III 545_{27}: حَيّان ms et TA, mais plus bas حَبّان, et de même

بن سدوس وفيه يقال

ما يَجْعَلُ العَبْدَ اللَّئِيمَ كَرِيْهِ ٭ وما يَجْعَلُ البِرْذَوْنَ كالمُتَمَطِّرِ

ويروى

وما جَعَلَ العَبْدَ اللَّئِيمَ كَرِيْهِ ٭ وما جَعَلَ البِرْذَوْنَ كالمُتَمَطِّرِ

٥ وكانت له صَوْبَةُ ايضا وبقيت صوبة فى يَدَىْ عبد الله بن حَبّانَ وكان الحَسِيرُ بن المتمطّر وأمّه صوبةُ لعبد الله بن حبّان بن مُرّة فكان بين بنى عوف بن سدوس وعمرو بن سدوس لِحاءٌ فشجّ قَطَنُ بن عبد الله بن حبّان ابنًا لِخَلِيفةَ بن وائلة شَجّاتٍ فرضيت بنو عوف بن سدوس بالحَسِير بن المتمطّر من شِجاجهم ففعل ذلك عبد الله بن حبّان ثم ندم وأمكنهم من ابنه

١٠ فقال الأَسْوَدُ بن رِفاعةَ

أَبو قَطَنٍ يَخْتارُ تَشْقِيقَ رَأْسِهِ ٭ على مُهْرةٍ من آلِ صَوْبَةَ أَوْ مُهْرِ

أَراغُوهُ كَيْما يَسْلُبوا الشَّيْخَ مُهْرَهُ ٭ وكانَ كَسِيْفَنا الحَسِيرُ من الوِتْرِ

قال وكانت بَلْعاء فرس الأَسْوَد بن رِفاعةَ باع سَخْلَةً منها بعشرة آلاف من خليفة بن وائلة فعدّها ثم خرج من البصرة فى زمن عمر بن الخطّاب فاستخرجها من بطن أمّها | وكان سار من البصرة الى لَعْلَعَ وهى قَرْيَةٌ بين f. 11r الكوفة الى البصرة ليلةً فماتت فرسه تحته وقال بنوه أهلكتنا اشتريت فرسًا بعشرة آلاف قال يا بَنِيَّ انّى اشتريتُ لكم حَسَبًا

١٨ قال وحدثنى خُزانة بن السِنير أنّه كانت لبنى عمرو بن سدوس خمسةُ

Aḡān ; جَسْر s. p. ms. 2 faut-il lire تُجْعَلُ العبدُ ... تُجْعَلُ البرذونُ . et à l. 4 جُعِلَ العبدُ .... جُعِلَ البرذونُ ? 6 (الحَسِير) TA III 140_{15} (manque *Hḫ*) ; (صَوْبة) TA I 341_{13}. 11 يَخْتارُ s. p. ni voy. ms; سقيق (*sic*) ms.

13 cf. TA V 282_{18}. 13-17 cf. *Ḥalba* 8, abrégé et assez différent.

15 لعلع (*sic*) ms: Yāq IV 350, Ṭab II 288_{16} etc. ce nom est triptote, mais Bekrī 402 prescrit la déclinaison diptote. 18 ce traditionnaire est inconnu: les voyy. du patronymique sont incertaines.

أفراسٍ يومَ ذى قارٍ فسمّى أربعةً وترك واحدًا، قال وكان لأبى فَيْد بن
حَرْمَل بن عَلْقمة بن سدوس المُتَعَيِّفُ ونَدْوَةُ ولكُلْثوم بن الحرث بن كعب
بن عمرو بن سدوس مُدْرِكٌ بن الجازى وكان الجازى للحرث بن كعب بن
عمرو، قال وحدثنى أَسْوَدُ بن شَيْبانَ أنّ الحرث بن كعب أَحَدُ الفوارسِ
٥ من بنى عمرو بن سدوس الذين لحقوا سَوادًا اليَشْكُرىَّ فقتلوه وكان قتلَ
شَقيقًا الأَعْوَرَ بن عبد الله بن عمرو بن سدوس وكان شقيق صاحب آلِهَتِهم،
وكان لمُؤَرِّج فرسٌ يقال له الظَّليمُ وهو الذى طرد عليه النُّعمانَ بن زُرْعةَ
يومَ ذى قارٍ وله يقول

وأَفْلَتَنا النُّعمانُ فَوْتَ رِماحِنا ۞ وعِنْدَ قَطاةِ المُهْرِ أَسْمَرُ .....

١٠ فَوْتَ الرماحِ قُدّامَها قليلاً يقول فاتها ولم تتباعد القَطاةُ من الدابّة موضع
الرِدْفِ، وكان فرس عبد عمرو بن راشدِ بن جَزْء بن كعب يقال له هَيْذَبٌ

1-4 cf. LA XI 179_7 (المُعَيِّف, corrigé par TA VI 215_7), XX 191_9 (TA X 304_4 a. f.), XII 306_9 (TA VII 128_2). 3 الجازى ms, *Mḫṣ*. TA X 74_1, mais LA I 40_4, *Ḥalba* 9 الجازِىّ. 4 Aswad b. Šaybān (as-Sadūsī), cf. Ṭab III 2515_4 († 100), *Thḏ* I 339—40 no. 618 († 105), et voir l'Introduction p. XLIV. 7-9 مُؤَرِّج (مُؤَرَّج ms) est un ancêtre du grammairien Abū Fayd Mu'arriǧ b. ʿAmr as-Sadūsī † 195, sur lequel voir as-Zubaydī éd. Krenkow no. 26 (RSO VIII 123) et les autres sources y citées (il est l'auteur du *k. al-Amṯāl* dont il est question dans l'Introduction p. XIII[1]): *Fihr* 48 donne la généalogie et le nom (Marṯad) du Mu'arriǧ a î n é (correspondant à *Gmh*[B] f. 212*v*, où l'on ajoute que سُمّى مؤرّجًا (ببيت قاله يوم ذى قار), tandis qu'IḪall II 130-1 éd. 1310 (no. 755 Wüst.), le confondant avec le grammairien, donne à ce dernier le nom et la généalogie du premier: l'erreur a passé dans Wüst. *Tab.* O 20 (cf. aussi TA II 48_1). D'ailleurs, l'épisode auquel le texte fait allusion est inconnu, comme le sont, en général, les personnages des B. Sadūs mentionnés dans cette section. 9 Le dernier mot du vers (qui paraît commencer par أ: probablement un adjectif de la forme أَفْعَلُ) est couvert par la reliure. 11-٩٣ $_3$ cf. LA II 280_{16}, TA I 512_{11}. 11 راسد ms. راشد les autres et *Mḫṣ*.

وكانت امرأته حَذامِ بنت قيس بن صُنارة بن خُزاعىّ بن الأعْوَر بن سدوس عذلته فى إيثاره إيّاه فقال

لَحَتْ فى هَيْبٍ أصْلاً ولَوْلا ٭ عُلالةُ هَيْتَبٍ عامَتْ حَذامِ

وكان فرس خُزَزَ بن لَوْذانَ بن عوف بن سدوس يقال له الغَرّافُ وفيه يقول

٥ لا تَذْكُرى مُهْرى وما أطْعَمْتُها ٭ فيَكونَ لَوْنُكِ مِثْلَ لَوْنِ الأجْرَبِ

ويروى مِثْلَ جِلْدِ الأجْرَبِ وفيه يقول

ويَكونُ مَرْكَبُكِ القَعودَ وحِدْجَهُ ٭ وابْنُ النَعامةِ عِنْدَ ذٰلِكَ مَرْكَبى

قال وهو الغَرّافُ بن النَعامةِ وكانت النَعامةُ لخُزَزَ بن لَوْذانَ

حَسّان بن مَسْلَمة بن الخُزَز بن لَوْذان فرسه يقال لها الغَشْواء وفيها يقول

١٠ عَلامَ حَبَسْتُمُ الغَشْواءَ فيكُمْ ٭ تَلوحُ كأنّها الشِعْرَى العَبورُ

فَريقٌ مُنْعِمٌ مِنكُمْ لَدَيْها ٭ وآخَرُ عِنْدَها عَلِقٌ عَسيرُ

فرس أُبَىّ بن واثلة بن لأْى بن عوف زِيادٌ وأمّه بَلْعاء وهو الذى اشتراه

4-8 Aṣm 375 = Qālī III 188 (où les vers sont dits se rapporter au chev. الشَّيِّط, sur lequel voir *supra* ٨٥$_{13}$); la pièce entière (7 vers) Ǧāḥiẓ *Bayān* II 141, où le nom du poète est corrompu en خرز, cf. *Ḥay* IV 117 (4 vv., حرز): on la trouve, comme le fait remarquer Haffner dans ses notes à Aṣm., dans le *Dīw.* ʿAntara (Ahlw. V), et la question sur l'auteur est discutée *Aġ* IX 92-3 (où Ǧāḥiẓ est cité et l'auteur des vers, qui sont au nombre de 3, est donné sous la forme حزن), *Ḫiz* III 11-12, LA XVI 63-4 = TA IX 83, où varr. et explications variées du terme ابن النعامة (cf. aussi IDor 86$_{2-4}$, où le poète est ʿAntara, et de même *Mfḍ* 577$_{6}$, *Muraṣṣaʿ* 217$_{10}$ etc.). Ibn an-Naʿāma comme nom du chev. de ʿAntara aussi *supra* ٦٩$_{9}$. 4 cf. LA XI 173$_{11}$, TA VI 211$_{13}$. 5 الأجْرَبِ s. p. ms. 6 يروى om ms, cf. notes à Aṣm 375. 9-11 cf. LA XIX 302$_{21}$, TA X 267$_{1}$ (qui ont سَلَمة, comme *Mḫ*), mais TA X 244$_{20}$ a مَسْلَمة et, comme nom du chev., الغَشْواء; les vers ne se trouvent pas ailleurs. 12 زياد (*sic*) ms, *Mḫ* زيادة, LA IV 184$_{6-7}$ الزيادة; voir *supra* ٦١$_{13-17}$.

بعشرة آلاف ، فرس سَلامة بن نهار بن أبي الأسود بن حُمْران بن عمرو
بن الحرث بن سدوس تُسمّى الجَرادةَ ، فرس الخَمْخام بن حمَلة بن ابي
الأسود اليعزَةَ ، قال أغارت كَلْبٌ على بنى ذُهْلٍ يومَ الرَّوْضة فظفرت بهم
بنو ذهل بعد ما كانوا قد طردوا النَعَمَ فقال سَلَمة بن نهار

٥ لَوْلا الجَرادةُ واليعزُ لَما رَأَتْ ٭ جَيْداء صِرْمتَها طَوالَ المُسْنَدِ

جَيْداء بنت شَبْوة بن ابي الأسود
عَلْقمة بن شِهاب بن عوف بن الحرث بن سدوس فارِسُ الحَوّاء ويقال له
ايضا مَعْرورٌ قال مُتْعَبة بن علقمة لأضْيافه

أبي فارِسُ الحَوّاء لَيْلةَ لَمْ يَجِدْ ٭ لِأَضْيافِهِ إلّا البَطِيّـةَ فى اللِبْدِ

١٠ قال ويُنْشِدون هذا البيت أبي فارِسُ المَعْرورِ ___
سعد بن شُجاع بن الحرث بن سدوس فارِسُ رَضْوَى قال نهار بن الأسود
بن حُمْران بن عمرو بن الحرث

عُلالةُ سَعْدٍ وآبْنِ حُمْرانَ حازَها ٭ وإعْصافُ رَضْوَى خَلْفَها والخَفَيْدَدُ

f. 11 الخَفَيْدَدُ فرس ابي الأسود بن حُمْران بن عمرو بن الحرث ؛ فرس قتادة بن

---

2 cf. TA II 318_{24} (manque *Mḫṣ*). 3 cf. TA IV 56_{29}; *Mḫṣ* اليَعْنُ, d'où LA XVII 299_{2}, TA IX 348_{6}; sur le propriétaire cf. IDor 212_{6} et note *s*, IḤağar *Iṣāba* II 142 no. 2287 éd. du Caire, Bekrī 604_{13} = Ǧāḥiẓ *Bayān* II 54_{6}, Yāq IV 312_{10}, Maydānī (éd. 1310) II 269 (Freytag III 586), mais rien qui se rapporte à ce qui est dit dans notre texte. 4 سَلَمة : à lin. 12 سَلامة. 5 جيداء ms. mais à la ligne suiv. حيداء (Gratzl *Altar. Frauennamen* 38 حيداء, mais la forme avec ج donne un sens meilleur). 7 الحَوّاء LA XVIII 227_{6}, TA X 103_{10} (et cf. *supra* ٧٥_{1}), *Halba* 14, où le v. du texte et un autre sont donnés comme étant du fils de ʿUyayna b. Mirdās (as-Sulamī). 9 تَجِدْ s. p. ms, البطيّة ms (?), المَيْحَبَة *Halba* (recte?). 11 LA XIX 40_{9}, TA X 151_{32}; الأسود: ٩٣_{13}, ٩٢_{1-2} ابي الاسود (TA, à l'endroit cité note suiv., connait les deux formes).

حَرِيز بن أساف بن ثعلبة بن سدوس الطائرُ، فرس لاحق بن النجّار بن
حِمْيَرِىٍّ بن ثعلبة بن سدوس النَّهّاتُ قيل فيهما
ما كانَ نهّاتٌ يَفوتُ الطائرا
وإنّما سُمّى النهّاتَ لأنّه يَنْهَتُ فى صَوْتِهِ وهو دون الصَّهيل
٥ فرس مِرْداس بن جَعْوَنة بن سامة بن صخـــر بن ثعلبة بن سدوس العُقابُ
وهى التى أدرك عليهـا مُجّاعةَ بن مُرارة الحَنَفىّ فقتله وكان مُجّاعةُ طعنه قبل
ذلك طعنةً نَجَفَةً منها، حَبّان بن قتادة يقال لفرسه الكَفيتُ قال فيه
ايثارى الكَفيتَ ابا سعدا * واذا والفَوارِسُ تَدَّرِيني
فرس جابر بن عُقَيْل هُذْلولٌ قال فيه
١٠ ألا مَنْ لهُذْلولٍ فتًى مِثْلُ جابرٍ * يُعَوِّدُ هُذْلولًا كما كانَ يَفْعَلُ

1-2 LA IV 143_1, TA II 344_{25}. 1 حريز (*sic*) ms (avec صح), *Mḫs*, LA VI 186_{19}, TA III 365_5 a. f. جرير, IDor 212_2 قتادة بن جُرَيْر, mais *Ǧmh*[B] f. 212 r: خَرير (*sic*) بن الحرث بن يساف (أساف *Ǧmh*[E]) بن ثعلبة بن سدوس; la généalogie du fils de ce dernier, al-Hayṯam, est donnée *Aġ* XX 133_{19} avec حرير et un الحرث (comme notre texte): dans la biographie de son petit-fils 'Ilbā' († 36 à la bataille du Chameau) جرير IḤaǧar *Iṣāba* V 111 no. 6443, mais حرير dans l'éd. de Calcutta (III 216 no. 568); cf. aussi *Moschtabih* 105. 2 (cf. 3-3) النّهاب, نهّاب et ينهب ms, *Mḫs*, LA XX 221 fin, TA X 382_{13} النّهاة, mais TA I 493 pén النهّات, et cf. la glose lexicale l. 4. 5-7 cf. LA II 112_{14}. TA I 503_4; le récit est inconnu, bien que Muǧǧā'a b. Murāra al-Ḥanafī soit bien connu comme adepte du faux prophète Musaylima pendant la Ridda.
6 مُجاعة (sans šadda) ms. 7 *Mḫs* حَبان, LA II 385_{19} حسّان, TA I 577_3 a. f. ss. connaît ces deux formes, mais aussi (d'après la *Takmila* d'aṣ-Ṣaġānī) celle du texte, et donne la vocalisation الكُفَيْت à côté de celle الكَفيت.
8 Le texte du v. est corrompu (ms صح): peut-être faut-il lire أبا سَعيدٍ et إذًا (et naturellement وإيثارى au début du v.), mais ces deux noms propres restent inexpliqués. 9-10 cf. LA XIV 218_{14}, TA VIII 165_4 a. f., *Ḥalba* 38 (seulement = فرس ثعلبة بن بكر).

المُحَرِّش بن عمرو من بنى عبد الله بن سدوس كان يقال لفرسه المَأْلوقُ
قال فيه

تَضَمَّنَ مَأْلوقٌ لَنـا كُلَّ غَيْمَةٍ • إذا شَوَّلْنا لم يُوْتَ مِنْها بِحَلَبِ

فرس عمرو بن شَيْبانَ بن ذُهْل بن ثعلبة يُسمَّى الطائىَ وناقتهُ العَلكَدُ وفرسه
٥ حمل عليه يومَ قِضةَ الأَزْوَرَ بن الحرث بن عمرو بن شيبان وهو الذى أسر
عليه بُرَّةَ القُنْفُذِ التَغْلِبىّ، فرس مالك بن عَبْدَةَ بن ربيعــة بن عمرو بن
شيبان بن ذهل تُسمَّى رُغْوةَ قال فيها

أَرْسَلْتُ رُغْوةَ والفُرْسانُ جائلةٌ • ولم يَكُنْ رَبُّها وَغْلاً ولا غُمُرا

قال الوَغْلُ الذى يدخل على القوم وهم يشربون فيشرب معهم
١٠ فرس القَعْقاع بن شَوْرٍ كان يُسمَّى المَطاميرَ وكان مشهورًا قال ابو عبد
الله قال المُنْذِرُ بن ماء السماء يومَ هرب من بكر بن وائل يومَ كاظمةَ
إنّى قد جرّبتُ خيلَ بكر بن وائل انّ لهم اربعةَ افراس فامّا فرس رُوَيْمِ بن
ربيعة فمحر وامّا فرس ثُمامةَ بن القَريم فبالحَرَى أَنْ تَأْتَمَ تَأْتَمُ تَقْصُرُ عن
المَدَى وامّا السِيدُ فإنّ طَعْنَتَهُ يومَ أُوارةَ تَقْعُدُ به وامّا الجَمّازةُ فرس أُمَيّةَ
١٥ بن حَنْتَمٍ بن عَدىّ بن الحرث بن تيم الله فهو أوّلُ لاحِقٍ السِيدُ فرس

---

1 المحرّس ms, *Mḫṣ*, LA XI 288_8, TA VI 281_1 المحرِّش (ce dernier donne la var. المحرق). 2-6 cf. LA XIX 234_3, TA X 226_{13}; l'épisode conté ici en relation avec le yawm Qiḍa (le dernier combat de la guerre d'al-Basūs) est inconnu par ailleurs. 6-7 cf. LA XIX 46_3 a. f., TA X 153_{35}. 10 cf. LA VI 175_{13}, TA III 360_{32}; al-Qaʿqāʿ b. Šawr (cf. IDor 211_6, Ǧāḥiẓ *Bayān* I 22_{29}, II 147_4 etc.), acolyte de Muʿāwiya, vécu jusqu' après 65 (Ṭab II 525_{12}).

10-15 cette anecdote se rapportant au yawm Kāẓima est aussi peu connue que la précédente (*supra* ٨٥$_{18}$): le yawm Uwāra auquel il est fait allusion l. 14 paraît être différent de tous ceux qui sont connus sous ce nom; les personnages cités sont pour la plupart inconnus. 13 فمحر *sic* ms: le sens du mot m'échappe.

14-15 cf. TA IV 17 fin (عبد الله [*sic*] بن حنتم); manque *Mḫṣ*: أميّة بن حَنْتَم dans

مُجالِد بن يَثْرِبيّ بن الزّبّان

فرس الحرث بن وَعْلة المُتَفَجِّر قال يحيى بن منصور

مِنّا ابْنُ كَوْمَةَ حينَ أَخْطَرَ نَفْسَهُ * والشَعْشَانِ وفارِسُ المُتَفَجِّـرِ

حُوَيْصُ بن بُجَيْر بن مُرّة فارِسُ الناصِبِ قال رجلٌ من بني عبد شمس يمَنّ

٥ على قومه

نَقَضْتُ لَكُمْ وِتْرًا بفارِسِ ناصِبٍ * وغادَرْتُ أَقْوامًا تُداوَى كُلومُهـا

فارس خَصافِ حَمَل بن بَدْر بن عوف بن عامر بن ذهل قال الشاعر

تاللهِ لَوْ أَلْقى خَصافِ عَشِيّةً * لَكُنْتُ على الأَمْلاكِ فارِسَ أَشْأَمِ

فرس الكَلْح الدَخيلُ قال يومَ كَلْب

١٠ أَبْلِغْكُمْ مِنْـهُ الدَخيـ...لَ يكوسُ فاحْتَلُوا حِبالَهْ

يكوسُ يمشي على ثَلاثٍ وكان قتل فضالةَ وعقروا فرسه وفضالةُ ابو بيحية الكَلْبيّ

---

une série généalogique *Gmh*[B] f. 209r, TA VIII 265_{16} (sur la famille خَثْعَم cf. TA l. c., *Naq* 425_{16} note, 918_{13} note). 1 مُجالِد بن يَثْرِبيّ dans une série généalogique *Gmh*[B] f. 213r (grand-père de الحرث بن وعلة l. 2, cf. IDor 211_{4-5}); dans IDor 211_1 il faut peut-être lire يثربيّ بن زبّان au lieu de زبّان بن يثربيّ.

2-3 cf. LA VI 351_{14}, TA III 465_{13}; sur le poète al-Ḥāriṯ b. Waʿla voir *Ḥam.* 96-7, *Mfḍ* 105_8, 328_3 et note *s* (on le confond souvent avec son homonyme, plus connu, des B. Ǧarm) : il est le grand-père du célèbre al-Ḥuḍayn b. al-Mundir. 3 ابن كَوْمة inconnu; الشَعْشان cf. IDor 210_6, Wüst. *Reg.* 418, ʿ*Iqd* III 95_6 a. f., TA VIII 858_{30} (= *Gmh*[B] f. 214 r-v). 4-6 cf. TA I 487_{15} (manque *Mḫṣ*); الناصـ ـحويص بن نَجيف ms (sic); حُوَيْص بن بُجَيْر (s. voy ms) *Gmh*[B] f. 213r; IDor 210_{10}. 6 وعاذَرْتُ ms. 7-8 cf. IK ٢٦$_6$, à la fin de la note; le v. LA X 421_{15}, TA VI 88_9 a. f., *Ḥalba* 15; *Mḫṣ* فرس قيس بن ساع (sic! avec lacune, voir ٩٧$_1$); le ms a خَصافَ, tous les autres خَصافِ. 8 أَشْأَما LA, TA, أَشْأَما *Ḥalba*.

9-11 cf. TA VII 320_{27} (manque *Mḫṣ*) où le nom du propriétaire est الكَلْج الكَلْج الضَبّيّ (et de même II 91_{24} = LA III 176_{15}), mais *Gmh*[B] f. 214r: الكلج بن الحرث بن ربيعة بن زيد بن عوف بن عامر بن ذهل الشاعر الرئيس; l'épisode est inconnu

فرس قيس بن سباع شُعْلَةُ قال جِلْزة بن عبّادٍ

وَلَوْلا شَأْوُ شُعْلَةَ لَمْ تَؤُوبوا * بقَوْزَةِ غانِمٍ يَوْمَ العُنابِ

فرس وَعْلَةَ بن شَراحيلَ بن زيد العَمَرّدُ قال المُضاربُ بن نُعَيْمٍ

إنّ العَمَرّدَ يَوْمَ الحَوْعِ جادَ بِهِ * من آلِ أَعْنَقَ عِرْقٌ غَيْرُ مَوْصومِ

f.11 أَعْنَقُ فرس عمرو بن ابى ربيعة بن ذهل | بن شيبان بن ثعلبة

عِجْل بن لُجَيْمٍ

الحرث بن دُلَفَ يقال لفرسه المُرَيْخُ وهو فارسُ المُرَيْخِ ، حنظلة بن سَيّارٍ العِجْلىُّ فارِسُ عُمَيْرٍ وهو اسم فرسه قال يومَ ذى قارٍ وهو على مَيْسَرة بَكْرِ بن وائلٍ يحضّهم

(Faḍāla, selon toutes les sources, est le bisaïeul, et non point le père, du fameux Diḥya b. Ḫalīfa al-Kalbī). $_{1\text{-}2}$ LA XIII 376 fin, TA VII 380_{25} (*Mḫṣ* donne à Qays b. Sibāʿ la jument Ḥaṣāfi, voir *supra* ٦٦$_{7\text{-}8}$ note); sur le propriétaire cf. Yāq IV 970_{15}, TA III 619_{16}. $_{2}$ شأوُ, عانم ms; le yawm al-ʿUnāb dont il est question ici n'est pas celui relaté *Naq* 482_{2} ss. etc. entre les B. Qušayr et les B. Tamīm; Qays b. as-Sibāʿ prit part à un yawm al-Ḥārīr selon Yāq, TA ll. cc. $_{3\text{-}4}$ cf. TA II 433_{31} (manque *Mḫṣ*); sur le yawm al-Ḥawʿ cf. Yāq II 499_{6}, *Dīw.* Ḏu'r-Rumma XXVII 23 avec citations (aj. IDor 214_{1}). $_{5}$ cf. LA XII 150_{8}, TA VII 26_{6} a. f. (l'un et l'autre sans le nom du propriétaire: ils citent, d'après IA, un v. différent de celui du texte); عُمَير ms, mais cf. *Ḥam* 422_{25}, *Naq* 810_{4} etc. $_{7}$ cf. TA II 279_{8}; al-Ḥāriṯ b. Dulaf est un ancêtre d'Abū Dulaf et d'Ibn Mākūlā, cf. Wüst. *Tab.* B 30 etc.

$_{7}$-٩٨$_{6}$ Ṭab I 1033, *Naq* 642 (cf. IDor 208_{15}) qui lui donnent le nom de حنظلة بن ثعلبة بن سيّار, mais *Gmh*[B] f. 219v ثعلبة بن حنظلة بن سيّار, et la même forme a été lue par IḤaǧar *Iṣāba* II 44 no. 1857 éd. du Caire (qui cite aussi l'autre forme, d'après al-Marzubānī: le texte est corrompu tant dans l'éd. du

قَـدْ جَدَّ أَشْياعُكُمْ فَجِدُّوا * مـا عِلَّتِى وأَنا مُؤْدٍ جَلْدْ
والقَوْسُ فِيهـا وَتَـرٌ عُرُدٌّ * مِثْلُ ذِراعِ البَكْرِ أَو أَشَـدُّ
هٰذا عُمَيْرٌ فَوْقَـهُ الأَلَـدُّ * يَقْدُمُـهُ لَيْسَ لَـهُ مَـرَدُّ
قَدْ جَعَلَتْ أَخْبارُ قَوْمٍ تَبْدو * إِنَّ الـمَنايا لَيْسَ مِنْهـا بُدُّ
٥ هٰذا عُمَيْرٌ فَوْقَـهُ الأَلَدُّ * حَتَّى يَعودَ كالكُمَيْتِ الوَرْدُ
خَلُّوا بَنِى شَيْبانَ واسْتَبِدُّوا * نَفْسِى فَدَتْكُمْ وأَبِى والجَدُّ

وقال

صَبْرًا عُمَيْرُ إِنَّهـا الأَساوِرَةْ * صَبْرًا ولا تُفْزِعْكَ رِجْلٌ نادِرَةْ
فإِنَّ نَفْسِى لِلْمَنايا صابِرَةْ

١٠ حنيفة بن لُجَيْم

عبد الله بن عبد فارِسُ مَرْحَبٍ

إِياد بن نزار

ابو دُؤادٍ فرسه العَرادةُ قال فيها

Caire que dans celle de Calcutta I 740) et par TA III 424_1 a. f. (manque *Mfy*) qui assignent le chev. à Ḥanẓala b. Sayyār et rapportent l'épisode de Ḏū Qār à son fils Ṯaʿlaba. 1 شاع Ṭab, جَدَّ *Naq.* 2 مثل جِرانِ الفيل LA IV 278_3 a. f. 3 le 1er reǧez aj. mg 1re main, avec signe de renvoi dans le texte, TA, *Naq* le placent, avec le suiv., après l. 9; عُمَيْرٌ حَيَّهْ Ṭab, عُبَيْدٌ نَحْنُهْ *Naq*; يَقْدُمه *sic* voy ms (et Ṭab), يُقْدِمُهُ *Naq*; au-dessous de مَرَدٌّ 1re main يقدمه (s. p.). 4 قَوْمِى Ṭab, *Naq.* 5 le 1er reǧez om Ṭab. *Naq.* 6 فِداكُمْ Ṭab (mais cf. note a), فَدَتْكُمْ *Naq.* 8-9 cf. *supra* ٩٨_{7-8}. 11 cf. LA I 400_{21}, TA I 260_6. 13-٩٩_1 IK ٣٥_{6-7}.

قَرِّبا مَرْبَطَ العَرادةِ إنّ الـ... حَرْبَ فيهـا بَلابِلٌ وهُمومُ

وقال

إنّ الغَمامةَ والصَّريحَ ولاحقًا ٭ وبَناتِ أَعْوَجَ نَسْلُ كُلِّ جَوادِ

ويروى فيه الغَمامةُ والصَّبوحُ ولاحقٌ

اليَمَن

الأَسْعَرُ بن مالك الجُعْفيُّ فرسه المُعَلَّى قال فيه

أُريـدُ دِماءَ بَني مازِنٍ ٭ وراقَ المُعَلَّى بَياضُ اللَّبَنْ

وله ايضا الصَّبيحُ قال فيه

إنّ الصَّبيحَ طَحا بِمَتْـ...ـنَيْـهِ الأَياصِـرُ والنُّصُـ...

١٠ وقال سَلَمة بن يزيد الجُعْفيّ في فَحلٍ لهم يقال له زَعْشَنٌ

وخَيلٍ قَدْ شَهِدْتُ بِزَعْشَنيٍّ ٭ شَديدِ الأَسْرِ يَسْبِقُ في الجِراءِ

وقال الأَعْرَجُ الطائيُّ وهو عَديٌّ بن عمرو في فرسه الوَرْدِ

تَلومُ على أَنْ أَمْنَحَ الوَرْدَ لِقْحةً ٭ ومـا تَسْتَوي والوَرْدَ ساعةَ نَفْزَعُ

هَمْدان

١٥ الأَجْدَعُ بن مالك اسم فرسه سَكابِ قال فيه

---

3 IK ٤١₇ (avec varr.). 6-7 IK ٢٩₈ ss. 8-9 cf. TA II 186₂₈ qui prescrit, comme *supra* ٦٤₁₂, la voy. *a*, comme la porte le ms, et distingue cette lecture de celle الصُّبَيْح d'IK ٢٤₁₁. 10-11 IK ٤١₁₃; يزيد s. v., زَعْشَنٌ s. voy. ms. 12-13 *Ḥam* 171 (avec 3 autres vers), IHd̲ 58 (id.), Muḥ P 20₁ (id.), Rāġib *Muḥāḍarāt* (éd. 1326) II 283 (anon.). 12 عمر ms (avec صح). 13 تَفْزَعُ tous les autres. 15 ١٠٠₁ cf. TA I 301₉ qui prescrit la vocalisation

تؤنّبنى فيما رأتْ من صِيانتى • سَكابِ ومن خَيْرِ الجيادِ مَصونها

تمّ الكتاب والحمد لله ربّ العالمين وصلواته على سيّدنا
محمّد النبىّ وعلى آله الطاهرين

سَكابُ en réservant سَكابِ pour les autres juments du même nom; cependant le ms a kesra ici aussi. 1 on ne lit sur le ms que les deux premières lettres du dernier mot, le reste étant couvert par la reliure: la restitution est conjecturale.

INDEX

I

فهرست اسماء الافراس

II

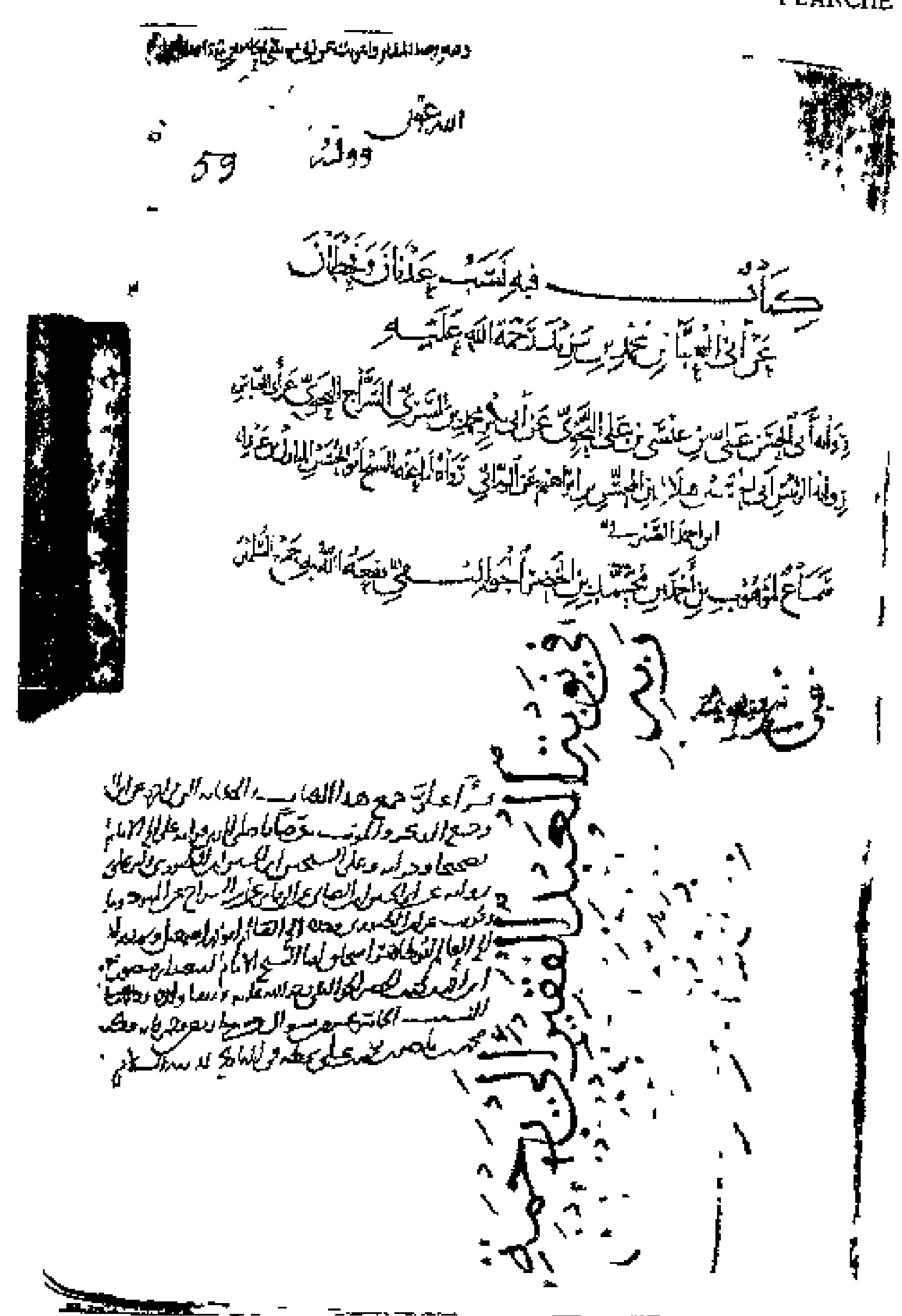
فهرست اسماء الرجال والقبائل والشعراء والرُواة وغير هذه من الاعلام [1]

(1) [symbol not legible] signifie que le personnage paraît dans le texte comme auteur de vers, [symbol not legible] qu'il y paraît comme traditionnaire.

فهرست اسماء المواضع والأيّام

كتاب أسماء خيل العرب وفرسانها
عن أبي عبد الله محمد بن زياد الأعرابي رحمه الله

الموهوب بن أحمد بن محمد بن الخضر الجواليقي

كتاب فيه نسب عدنان وقحطان
عن أبي العباس محمد بن يزيد رحمة الله عليه

مالك بن عمرو بن زيد بن مالك بن حمير وآل عمرو رجالهم

قضاعة بن مالك بن حمير النسب [illegible] المذكر

ومن قبائل قضاعة كلب بن وبرة ومن [illegible] بن جناب

وبنو عليم بن جناب ذكرهم زهير وبنو [illegible] بن عليم

ذكرهم زهير وبطن يقال لهم بنو العبيد قال الأعشى

بنو الشهر الحرام فلست منهم ولست من الكرام بني العبيد

وهم رهط منصور بن جمهور [illegible]

ومن قبائل قضاعة بنو القين وبنو سليح [illegible]

ونهد وبلي وبهرا وعذرة وسعد بن هذيم [illegible] بن سعد بن

هذيم وضنة بن سعد بن هذيم وسلامان بن سعد هؤلاء كلهم

في عذرة ومنهم الحوتكية وجهينة [illegible] ومن قبائل حمير غير قضاعة

السابعة منهم ذو الكلاع وذو [illegible] وذو أصبح اليه ينسب السياط

الأصبحية وذو جدن وذو [illegible] وذو رعين وذو يزن [illegible]

والسحول بطن منهم وبطون كثيرة أمسكنا عنها [illegible]

تم الكتاب

والحمد لله رب العالمين وصلواته على سيدنا محمد النبي وعلى آله الطيبين الطاهرين

وكتب [illegible] في جمادى الأولى سنة [illegible]

contient (pp. ٢٦٢—٢٦٥) l'entière qaṣīda de Muhalhil dont notre texte cite un vers p. ٨٨$_{2}$. L'authenticité de cette pièce, qui compte quarante-six vers, me paraît d'ailleurs plus que douteuse.

P. ٨٦$_{2-5}$ notes: voir aussi Ḥarīrī *Durra*, Introd. pp. 49—50 (notes à p. ١٩٦$_{10}$).

ADDITIONS ET CORRECTIONS.

P. XLI note 2: dans son *Bulūġ al-arab fī maʿrifat aḥwāl al-ʿArab* (II 104—123 de l'édition du Caire, typ. ar-Raḥmāniyya, 1343), Maḥmūd al-Alūsī (voir Brock. II 498) donne de longs extraits du *Kitāb al-Ḫayl* d'Abū Muḥammad al-Aʿrābī. On y remarque notamment la citation de quelques vers qui se trouvent également dans notre texte (p. ex. aux pp. ١٩$_{6}$, ٣٢$_{2-5}$ et notes) et qui ne paraissent pas ailleurs.

P. XLIV (et texte, p. ٩٠$_{18}$): le nom du père du traditionnaire doit être lu sans doute sous la forme الشخّير (cf. TA III 293$_{3}$ a. f., IḤaǧar *Iṣāba* IV 84 n. 4734 éd. du Caire, *Thḏ* V 251 note, ISaʿd VIII 1. 22, Ṭab. *Index* s.v. ابن الشخّير). Quant au nom du traditionnaire lui-même, le ms. porte clairement حزَانة (dans l'Introduction on a imprimé fautivement Ḫuzāna), bien que cette forme soit rare en comparaison de la forme حزَابة (cf. *Moschtabih* 160).

P. XLVIII note 2: la bibliothèque de la Reale Società Geografica Italiana de Rome a reçu dernièrement un exemplaire de l'ouvrage de Muḥammad Pāšā al-Ǧazāʾirī, que j'ai pu par conséquent consulter, quoique trop tard pour l'utiliser dans les notes au texte. Du reste, la plupart des notices et des vers cités dans cet ouvrage se retrouvent aussi dans la *Nuḫba* qui, plutôt qu'un résumé de l'*ʿIqd al-aǧyād,* en est une seconde édition dans laquelle, à la place de quelques passages qui ont été supprimés ou abrégés, d'autres ont été ajoutés qui sont entièrement nouveaux. Je rappellerai seulement que l'*ʿIqd*

Mfḍ *Fāḫir* = *The Fākhir of* al-Mufaḍḍal ibn Salama, *edited by* C. A. Storey (Leiden 1915).

Mḫṣ = *Kitāb al-Muḫaṣṣaṣ* de Abu'l-Ḥasan ʿAlī b. Ismāʿīl Ibn Sīda (Boulaq 1321).

Muḫ P = *Nuḫbat ʿiqd al-aǧyād fī'ṣ-ṣāfināt al-ǧiyād* de Muḥammad Bāšā (Beyrout 1326, voir plus haut p. XLVIII).

Thḏ = *Tahḏīb at-tahḏīb* de Ibn Ḥaǧar al-ʿAsqalānī (Haiderabad 1325—27).

Les passages précédés d'une étoile (*) renferment une citation du texte d'IA ou IK.

Rome, mai 1926.

Cet ouvrage, dont l'introduction et les notes étaient rédigées à l'origine dans ma langue maternelle, était prêt depuis plus d'un an pour paraître dans un des volumes de la *Rivista degli Studi Orientali*. Des circonstances tout-à-fait imprévues ayant rendu impossible, pour le moment, l'exécution de ce projet, le Conseil d'administration de la Fondation De Goeje a bien voulu accepter de comprendre les opuscules d'Ibn al-Kalbī et Ibn al-Aʿrābī dans la série de textes orientaux dont la publication se fait par ses soins. J'accomplis le plus agréable des devoirs en adressant mes remerciements les plus vifs au membres du Conseil, et en premier lieu à leur président, Monsieur le Professeur SNOUCK HURGRONJE (qui a eu aussi l'extrême obligeance de réviser la dernière épreuve de cet ouvrage), pour la bienveillance dont ils ont fait preuve à mon égard. Monsieur le Professeur WENSINCK, qui s'est chargé de transmettre ma demande au Conseil de la Fondation, et Mesdemoiselles VIEILLIARD et ODIER, membres de l'École Française de Rome, qui ont consenti à lire les épreuves de l'Introduction et en ont amélioré le style français, ont droit également à toute ma reconnaissance.

Rome, octobre 1927.

pourrait-on espérer trouver quelques traces de sources d'autre nature dans les commentaires aux divans poétiques, dont la moindre partie seulement est parvenue jusqu'à nous et dont une encore moindre est publiée.

Dans la liste ci-dessous sont réunies les abréviations les moins communes employées dans les notes des deux textes: celles qui ont déjà droit de cité chez les arabisants n'y figurent naturellement pas. Les textes imprimés en Orient sont cités selon leur première édition, à moins que le contraire ne soit indiqué particulièrement.

Aṣm = *Das Kitâb al-chail von al-ʾAṣmaʿī. Herausgegeben von* Dr. August Haffner (Sitzungsber. Akad. Wien, phil.-hist. Classe, CXXXII. 10, 1895).

Aṣm = *Sammlungen alter arabischen Dichter*. I. *Elaçmaʾijjāt. Herausgegeben von* W. Ahlwardt (Berlin 1902).

Ǧamhara = *Ǧamhara ašʿār al-ʿArab* de Abū Zayd Muḥammad b. Abi'l-Ḫaṭṭāb al-Qurašī (Boulaq 1308, 2e éd. LeCaire 1330).

*Gmh*B = *Ǧamharat al-ansāb* de Hišam Ibn al-Kalbī, dans le texte du ms. British Museum Add. 23,297.

*Gmh*E = le même ouvrage, dans le texte du ms. Escorial Ar. 1698.

Ḥalba = *Kitāb al-Ḥalba fī maʿrifat asmāʾ al-ḫayl* de Muḥammad b. ʿAlī b. Kāmil (Calcutta 1902, voir plus haut p. XLI–XLII).

IA = Ibn al-Aʿrābi (suivi de l'indication de la page et de la ligne, se rapporte au *k. Asmāʾ al-ḫayl* dans cette édition).

IHḏ = Ibn Huḏayl al-Andalusī, *Ḥilyat al-fursān wa-šiʿār aš-šugʿān*, éd. L. Mercier (Paris 1922).

IK = Ibn al-Kalbī (suivi de l'indication de la page et de la ligne, se rapporte au *Nasab al-ḫayl* dans cette édition).

Mfḍ = *The Mufaḍḍaliyāt ... edited ... by* C. J. Lyall. Vol. I (Oxford 1921).

Mfḍ *Amṯāl* = *Amṯāl al-ʿArab* de al-Mufaḍḍal aḍ-Ḍabbī (Constantinople 1300).

Cependant Ǧawālīqi, malgré toute son érudition et tout le soin qu'il a apporté dans son travail, est tombé parfois dans l'erreur, et a même eu le tort, une fois, d'introduire dans son texte une émendation fautive! Tous ces points sont indiqués dans les notes de mon édition. En général, l'état du texte d'Ibn al-Kalbī est meilleur que celui d'Ibn al-Aʿrābī, pour les motifs qui ont été exposés plus haut. Dans ce dernier (où les notes marginales manquent presque tout-à-fait, et se réduisent à quelques signes صح), Ǵawālīqī a dû parfois se trouver embarassé sur le sens de ce qu'il transcrivait, et a omis points diacritiques et points-voyelles. J'ai eu quelquefois le bonheur de rencontrer la bonne leçon: pour les endroits où mes forces sont restées au-dessous de la tâche qui leur était imposée, puisse l'exemple de mon illustre devancier me valoir l'indulgence de Dieu et des arabisants!

J'ai tâché d'indiquer dans mes notes non seulement les passages d'ouvrages plus récents qui dépendent de nos textes, mais aussi les endroits parallèles relatifs aux vers cités et aux personnages nommés. Il est probable, ou même certain, que des recherches plus étendues que celles que j'ai su et pu faire conduiraient à découvrir d'autres correspondances et à éclaircir maint passage qui m'est resté obscur: je pense cependant que certaines données fournies par nos textes sont réellement isolées, surtout en ce qui concerne les *ayyām al-ʿArab*, dont plusieurs, avec les personnages qui y ont pris part, paraissent tout-a-fait inconnus. Fait, celui-ci, dont il n'y a pas lieu de s'étonner, si l'on pense que nous ne possédons, sur les luttes entre les tribus arabes avant l'Islam, d'autres renseignements que ceux qui dépendent de la tradition d'Abū ʿUbayda, comme l'a très bien montré Mittwoch dans sa thèse de 1899 *Proelia Arabum paganorum quomodo litteris tradita sint*. Tout au plus

de la copie de 522 que l'auteur du *Tāǧ* possédait. Le ms. de Gotha n'est pas autre chose qu'une copie du précédent, dont il reproduit les erreurs et les lacunes, Quelques fautes qui lui sont particulières se révèlent, à la comparaison, de fausses lectures du texte du Caire.

En préparant la présente édition, j'ai observé naturellement le plus grand respect vis-à-vis du manuscrit: on ne saurait être trop prudent avant de modifier un texte sorti de la plume d'un Ǧawālīqī! D'autant plus que ce texte, en ce qui concerne le livre d'Ibn al-Kalbī, a été revu avec le plus grand soin par son copiste, qui y a ajouté nombre de notes marginales (je les ai signalées par l'indication: 1re main), dont quelques-unes reproduisent la leçon de l'original que Ǧawālīqī a cru devoir modifier, et dont d'autres signalent, au moyen du sigle خ, les leçons fautives. J'ai respecté également la vocalisation (qui est presque complète: j'en ai supprimé une partie pour ne pas surcharger de signes le texte imprimé), même dans quelques mots où elle s'éloigne de l'usage commun (p. ex. ٥$_8$, ٨$_1$, ٢٣$_6$), mais je n'ai pas poussé mon scrupule jusqu'au point d'abandonner certaines formes que les textes imprimés ont désormais adoptées tant en Europe qu'en Orient, particulièrement en ce qui concerne l'emploi de l'alif maqṣūra (le ms. a souvent ا là où nous avons coutume d'employer ى), celui de la mădda (qui est souvent marquée par اا) et d'autres menus détails de graphie, que je n'ai pas même cru devoir toujours signaler. J'ai eu soin, cependant, d'indiquer tous les endroits où j'ai introduit un point diacritique ou un point-voyelle manquant dans l'original, à l'exception des cas où ces additions s'imposent si naturellement, qu'elles ne laissent pas subsister le moindre doute sur leur exactitude [1]).

---

[1]) J'ai consulté aussi les deux autres manuscrits existant du *Nasab al-ḫayl* d'Ibn al-Kalbī: celui du Caire (Cat. VI 206—7) dans une excellente photographie qui m'a été fournie par la maison J. E. Sarkis et fils, celui de Gotha (arab. 785, Cat. Pertsch IV 105 no. 2078) dans la copie de Thorbecke (Ms. Th. A 68) que la Deutsche Morgenländische Gesellschaft a mis à ma disposition avec sa largesse accoutumée. Aucun des deux ne représente une tradition indépendante, car le premier (que Becker ZDMG LVI 799 jugeait „très mauvais" et qui n'est que médiocre) dépend du ms. de l'Escorial, dont il reproduit toutes les leçons (les altérant souvent et sautant parfois quelques mots): bien qu'il ne porte aucune date, il me paraît assez récent, et l'indication du catalogue qui le déclare écrit بقلم عادى est tout-à-fait erronée. Peut-être est-il dérivé, plus ou moins directement,

noms sont tirés des ouvrages lexicographiques d'aṣ-Ṣaġānī [1]), l'*al-ʿUbāb* et l'*at-Takmila*; aṣ-Ṣāġānī a donc dû faire usage du texte d'Ibn al-Aʿrābī sans l'intermédiaire du *Muḫaṣṣaṣ*. L'exemplaire dont Ibn Sīda s'est servi devait être beaucoup moins correct que celui de Ǧawālīqī, car, même en tenant compte des erreurs qui doivent être mises à la charge de l'édition du *Muḫaṣṣaṣ* ou bien des manuscrits sur lesquels celle-ci a été faite, sa liste renferme de nombreuses fautes et omissions: les unes et les autres reviennent presque constamment dans le *Lisān*. D'autre part, le *Muḫaṣṣas* porte au moins deux noms que notre texte n'a pas (٦٤$_{11}$, ٧٩$_{8-9}$): il doit donc remonter à une récension différente de celle de Ǧawālīqī.

On trouve aussi plusieurs concordances avec notre texte dans la *Ḥilya* d'Ibn Huḏayl (chap. XIII) et dans l'ouvrage de Muḥammad Pāšā al-Ǧazāʾirī (le fils du fameux émir algérien ʿAbdalqādir) dont le titre est *Nuḫbat ʿiqd al-aǧyād fīʾṣ-ṣāfināt al-ǧiyād* [2]), qui contient de l'excellent matériel ancien, mais qui omet malheureusement presque toujours de citer ses sources.

---

[1]) Ou bien aṣ-Ṣaġānī, comme il paraît que lui-même écrivait sa nisba (sur la différence entre les deux endroits Ṣāġān et Ṣaġāniyān, l'un et l'autre en Transoxiane, cf. Samʿānī 347 *a*, 352 *b*, Yāq. III 362, 393). Sur ce célèbre traditionnaire, grammairien et lexicographe, né à Lahore dans l'Inde, voir Yāq. *Iršād* III 211—2 (écrit quand il était encore en vie), Muḥ. ʿAbdalḥayy al-Laknawī, *al-Fawāʾid al-bahiyya fī tarāǧim al-Ḥanafiyya* (Le Caire 1324) 63—4, *Buġya* 227, TA IX 259—60. Aux deux derniers endroits on trouvera l'énumération de ses oeuvres qui sont nombreuses autant que vastes et dont il semble que la *Takmila* seulement soit parvenue jusqu'à nous (cf. Brock. I 129). La forme complète de son nom est: al-Ḥasan b. Muḥ. b. al-Ḥasan b. Ḥaydar b. ʿAlī al-Qurašī al-ʿAdawī al-ʿUmarī (c. à d. descendant du calife Omar) al-Ḥanafī Raḍī ad-dīn Abū'l-Faḍāʾil; sa naissance est placée en 555 ou (mieux) en 577, sa mort en 650 (les dates 655 et 660 citées par Lane dans l'introduction à son dictionnaire p. XV d'après le *Tāǧ* et le *Muzhir* de Suyūṭī [II 234] n'ont pas de correspondant dans les éditions de ces deux ouvrages).

[2]) Imprimé à Beyrout (impr. al-Ahliyya) en 1326, in-16° de 304 pp. (j'ignore pourquoi Mercier, *La Parure* p. 457 le donne comme imprimé à Stamboul en 1907, tandis que ses citations correspondent exactement aux pages de l'édition de Beyrout). Mon éminent ami, le père Anastās al-Karmalī de Baghdad, a eu la bonté de m'informer qu'aussi l'*opus maius*, dont celui-ci est un extrait, a été imprimé à Beyrout en 1293, in-8° de 410 pp. [cf. Ellis, *Arab Books in the British Museum* II 130 *b*]: mais je n'ai pas réussi à m'en procurer un exemplaire.

assez nombreuses, où se fait jour son goût pour ce genre de recherches qu'Ibn al-Kalbī, au contraire, n'a jamais poursuivies systématiquement.

On a vu plus haut que le livre d'Ibn al-Aʿrābī n'a point été transmis à travers l'enseignement régulier de Ǧawālīqī: sa divulgation n'a pas dû être très large non plus par le canal d'autres maîtres de la philologie arabe. C'est à peine si on trouve quelques traces de son usage dans la *ʿUmda* d'Ibn Rašīq († 456 ou 463), dans laquelle (éd. du Caire 1325, II 181—3), à côté de plusieurs noms de chevaux tirés du *k. al-Maʿārif* d'Ibn Qutayba et des ouvrages perdus d'Ibn Durayd sur les chevaux (voir ci-dessus p. XLII), on a une liste assez longue, citée d'après Aḥmad b. Saʿd al-Kātib [1]), dont le texte d'Ibn al-Aʿrābī paraît avoir été la source principale, sinon la seule. Le même texte a dû être mis à contribution pour quelques notices et quelques vers qui se trouvent dans la *Ḥalba fī maʿrifat asmāʾ al-ḫayl* (voir plus haut p. XLI—XLII), mais la forme plutôt vague des citations ne permet pas d'établir si l'auteur de la *Ḥalba* a connu Ibn al-Aʿrābī directement ou bien seulement par l'intermédiaire de quelque autre ouvrage.

Ce qui, au contraire, ne fait pas de doute, c'est son usage direct de la part d'Ibn Sīda (398—458) qui, dans la section de son dictionnaire *al-Muḫaṣṣaṣ* relative au cheval, au chapitre intitulé مشاهير فحول الخيل في الجاهلية والإسلام (VI 193—8) résume en entier le livre d'Ibn al-Aʿrābī, en se bornant toutefois à reproduire la liste des chevaux et de leurs maîtres et en omettant les vers et les détails historiques. Les données du *Muḫaṣṣaṣ* ont passé dans le *Lisān al-ʿArab*, qui n'a pas connu directement le texte d'Ibn al-Aʿrābī, et le *Tāǧ al-ʿarūs* a transcrit à son tour le *Lisān*. Cependant le *Tāǧ* renferme aussi une douzaine de noms de chevaux qu'on trouve chez Ibn al-Aʿrābī et qui manquent aussi bien dans le *Muḫaṣṣaṣ* que dans le *Lisān*: ces

---

[1]) Aḥmad b. Saʿd al-Kātib al-Iṣbahānī Abu'l-Ḥusayn, de la première moitié du IVe siècle (cf. Yāq. *Iršād* I 129—33). Il est impossible de conjecturer lequel des nombreux ouvrages d'adab qu'il a composés a pu servir de source à Ibn Rašīq.

muṭṭalib, proches parents du Prophète, ensuite celles des Qoreïchites et des Anṣār. Jusqu'ici l'auteur s'est tenu à un principe strictement islamique, mais il ne tarde pas à l'abandonner pour en adopter un autre, „païen" et arabe, celui de la division par tribus, et il s'y maintient fidèle jusqu'au bout. La série s'ouvre par les coursiers des Asad, suivent ceux des Ḍabba et des Tamīm, avec lesquels se terminent les descendants de Muḍar. Au groupe des Qays ᶜAylān appartiennent les tribus des Bāhila, Ġanī, Ġaṭafān (ᶜAbs et Ḏubyān), Sulaym, Hawāzin, dont les chevaux et les cavaliers sont détaillés. Le troisième des grands groupes nizarites, celui des Rabīᶜa, est représenté, avec ses chevaux, par les tribus des Ḍubayᶜa (qui sont dits „fils de Nizār", contre la tradition courante qui les dit „fils de Rabīᶜa b. Nizār"), des ᶜAnaza, des ᶜAbdalqays, des an-Namir, des deux fils de Wā'il, Taġlib et Bakr: à ces derniers est dédié un espace beaucoup plus étendu, en proportion, qu'à toutes les autres tribus, particulièrement pour ce qui se rapporte aux sous-groupes Šaybān et Ḏuhl. Peu de lignes sont dédiées à la dernière des grandes tribus nizarites, les Iyād. La richesse des notices relatives aux tribus du Nord contraste avec la pauvreté (on pourrait dire l'absence, puisque les chevaux cités sont à peine au nombre de cinq) de celles relatives aux tribus du Sud. Il n'est pas vraisemblable qu'Ibn al-Aᶜrabī ait manqué d'informations sur ce sujet: plus probablement, cette dernière partie de son ouvrage n'aura jamais eu sa rédaction définitive de la part de son auteur.

Ibn al-Aᶜrābī aime à citer des vers comme Ibn al-Kalbī et même plus que lui: les leçons textuelles qu'il adopte se rapprochent du texte courant beaucoup plus que celles de ce dernier, dont l'autorité dans la tradition purement philologique n'a jamais été très grande. On constate au contraire chez Ibn al-Aᶜrābī un intérêt moindre pour les anecdotes historiques; celles qui lui sont communes avec Ibn al-Kalbī paraissent sous une forme écourtée. Il présente d'autre part un élément qui est presque absent de l'ouvrage de son devancier: les remarques lexicales

citations d'après Ibn Ḥabīb (huit, si j'ai bien compté) dont cinq correspondent, avec de très légères variantes, au texte d'Ibn al-Aᶜrabī, tandis que les trois autres ne s'y trouvent pas [1]). De cette circonstance on pourrait induire qu'Ibn Ḥabīb, après avoir publié le *k. Asmāʾ al-ḫayl* sous le nom de son véritable auteur, en a donné sous son propre nom une édition augmentée.

De même qu'Ibn al-Kalbī, Ibn al-Aᶜrābī débute par la préhistoire du cheval arabe et rappelle lui aussi la tradition qui en rattache l'origine au haras de Salomon; mais il s'en tire en peu de mots, et commence tout de suite l'énumération des chevaux historiques, entre lesquels la première place est occupée, comme de droit, par les montures du Prophète; suivent celles des deux martyrs Ǧaᶜfar b. Abī Ṭālib et Ḥamza b. ʿAbdal-

---

ont appartenu au Prophète (il est fait mention aussi de la mule al-Burāq, avec une longue dissertation sur l'isrāʾ ff. 161 r—193 r), aux Compagnons, aux Muḥaḍramūn, aux Califes; d'autres coursiers il n'est question qu'au cas où leurs noms sont semblables à ceux des premiers. — Le manuscrit Caetani dont je me suis servi (à ceux de Paris et d'Oxford mentionnés dans Brock. II 74 il faut ajouter aussi celui de la bibliothèque ʿAbdallāh Pacha de Damas no. 60 [p. 87 du catalogue]) n'est pas compris, par pur hasard, dans la liste des manuscrits de la Fondation Caetani qui a été rédigée tout récemment par Gabrieli (*La fondazione Caetani per gli studi musulmani. Notizia della sua istituzione e catalogo dei suoi mss. orientali*. Rome, 1926), ce qui m'invite à en donner une courte notice. Il est marqué: Caet. 19 et compte 220 feuillets de mm. 335 × 250, dont la surface écrite mesure mm. 157 × 108; papier européen blanc, lisse, épais, sans marques; beau nesḫī moderne gros, régulier, pauvrement vocalisé; 10 lignes à la page, notes aux marges de la même main que le reste, en caractères plus menus. La copie, ainsi qu'il appert du colophon f. 220 v, a été exécutée à Rome en 1892 par un chrétien d'Alep, George Rizqallāh Ballīṭ, pour Don Leone Caetani. Le manuscrit dont cette copie a été tirée et sur lequel je ne possède pas de renseignements devait présenter un texte assez correct, que le copiste a en général respecté, sauf pour plusieurs noms propres qu'il a estropiés, n'étant pas évidemment très familiarisé avec la tradition islamique religieuse et littéraire.

[1]) Deux de ces dernières, ayant trait aux étalons aḏ-Ḏāʾid et al-Ḥarūn (ff. 218 v—219 r), paraissent empruntées au livre d'Ibn al-Kalbī; la troisième, qui décrit la couleur de la robe d'as-Sakb, cheval du Prophète, est dite avoir été tirée du *k. al-Munammaq fī aḫbār Qurayš* (c'est le seul endroit où ad-Dimyāṭī nomme, à côté du nom d'Ibn Ḥabīb, le titre de l'ouvrage auquel il a puisé); mais ce livre ne paraît pas dans la liste des ouvrages d'Ibn Ḥabīb donnée dans *Fihr.* 106—7; Yāq. *Iršād* VI 475 fin, qui d'ailleurs transcrit le *Fihrist*, donne le nom d'*al-Munammaq* au *k. al-Amṯāl ʿalā afᶜal* (*Fihr.* 106_{24}) qui évidemment est toute autre chose.

par lui), d'autant plus que là même où les deux textes se correspondent quant à la substance, les différences de forme sont très sensibles. Ibn al-Aʿrābī ne cite que rarement ses sources: au commencement de son livre il relate des ḥadīṯs de caractère religieux d'après Abu'l-Baḫtarī († 83: il n'est donc pas cité directement), Ibrāhīm b. Ǧaʿfar († 191), Yaʿqūb az-Zuhrī († 213); au cours même de l'ouvrage, deux seules autorités sont mentionnées: un certain Ḫuzāna b. as-Saḫīr (? la vocalisation est douteuse) dont je n'ai rien pu savoir (٩٠$_{18}$), et al-Aswad b. Šayban (٩١$_{4}$) qui, étant mort en 160 ou 165, a pu difficilement être l'informateur immédiat d'Ibn al-Aʿrābī dont la naissance se place en 150.

Comme rédacteur et premier transmetteur du *k. Asmāʾ ḫayl al-ʿArab* on doit peut-être considérer Muḥammad b. Ḥabīb Abū Ǧaʿfar († ḏu'l-ḥiǧǧa 245) à qui l'on doit la propagation d'une si grande partie des produits littéraires arabes de la période la plus ancienne. Sa qualité d'éditeur de notre texte n'est jamais affirmée, mais elle paraît résulter des quatre citations de son nom qu'on y rencontre (٥٠$_{8}$, ٥١$_{6}$, ٥٢$_{12}$, ٦٩$_{6}$), où il est introduit pour compléter ou rectifier des données d'Ibn al-Aʿrabī. D'autre part, nous savons par *Fihr* 106_{23} = Yaq. *Iršād* VI 474_{8} (cf. ibid. 473_{11} = *Buǵya* 29 fin) que Muḥ. b. Ḥabīb a transmis des ouvrages d'Ibn al-Aʿrābī (dont les titres ne nous sont malheureusement pas connus), et puisque entre ses propres ouvrages on cite un *kitāb al-Ḫayl* (*Fihr*. 106 fin-107_{1}), on pourrait soupçonner dans celui-ci notre texte-même, dont l'éditeur se serait attribué la paternité, selon un mauvaise habitude littéraire qui n'était pas inconnue aux auteurs arabes et que Muḥ. b. Habīb a été précisément accusé d'avoir pratiquée [1]. En outre, le *Faḍl al-Ḫayl* d'ad-Dimyāṭī [2]) renferme plusieurs

---

[1]) Yāq. *Iršād* VI 474_{4}, cf. Flugel, *Gramm. Sch.* p. 67 fin.

[2]) Voir plus haut p. XI[1]. Cet ouvrage, divisé en huit chapitres, consiste essentiellement en un vaste recueil de ḥadīṯs prophétiques relatifs au cheval dont la plupart sont tirés de sources connues. Seulement le dernier chapitre, très long (ff. 128v—220r du ms. Caetani), renferme les noms de plusieurs chevaux célèbres et des anecdotes sur leur compte, mais ces chevaux sont uniquement ceux qui

par ses ouvrages authentiques tels que le *Muʿarrab* et le *Ḫaṭaʾ al-ʿawāmm*, n'aurait pas manqué de se déclarer auteur aussi de cet autre ouvrage. La différence qu'on remarque, en comparaison avec le *Nasab* d'Ibn al-Kalbī, dans l'indication du rapport de dépendance entre l'auteur (عن ابن الأعرابيّ) et le transmetteur (الموهوب ... الجواليقيّ) est sans doute due à la circonstance que Ǧawālīqī, n'ayant point reçu le texte d'Ibn al-Aʿrābī par une transmission régulière, n'était pas à même d'indiquer la chaîne des rāwīs qui l'aurait relié à l'auteur, dont il s'était probablement borné à copier l'ouvrage d'après un manuscrit quelconque, sans en avoir appris le contenu à travers l'enseignement de ses maîtres. C'est cette circonstance aussi qui explique pourquoi Ǧawālīqī n'a jamais employé ce texte dans son enseignement: au contraire du *Nasab al-ḫayl* d'Ibn al-Kalbī et des autres ouvrages dont se compose le manuscrit de l'Escorial, le texte d'Ibn al-Aʿrābī est tout-à-fait dépourvu d'iǧāzāt et de samāʿ et est resté pour ainsi dire un livre clos. C'est encore à la même circonstance qu'est dû le défaut de précision et de correction de la copie (voir l'apparatus critique au texte) dont la correspondance avec l'original n'était point garantie par la vive voix de transmetteurs autorisés.

Ibn al-Aʿrābī, ayant à traiter la même matière que son illustre devancier, plus ancien que lui d'une génération à peine [1]), ne pouvait pas manquer de coïncider avec lui sur de nombreux points. Il ne semble pourtant pas qu'il soit allé puiser directement au *Nasab al-ḫayl* (dont un seul passage a été peut-être utilisé

---

[1]) L'année de naissance d'Ibn al-Kalbī n'est pas connue, mais il devait avoir un certain âge à la mort de son père, en 146, car il avait eu le temps de recevoir de lui l'énorme masse de matériaux historiques qu'il élabora plus tard. Comme d'autre part il est mort en 204 ou 206 et qu'il n'est pas vraisemblable qu'il ait dépassé de beaucoup les quatre-vingts ans (bien que la longévité soit plutôt la règle que l'exception chez les savants musulmans, il est probable que, si Ibn al-Kalbī était mort beaucoup plus qu'octogénaire, la tradition biographique en aurait gardé mémoire, ainsi qu'elle a coutume de le faire en de pareils cas), nous avons chance de ne pas trop nous éloigner du vrai en plaçant sa naissance en 120 environ, donc une trentaine d'années avant celle d'Ibn al-Aʿrābī.

al-ḫayl qu'il finit d'écrire, d'après son propre témoignage autographe placé à la fin de l'ouvrage, le premier jour de 677. Ce répertoire alphabétique de 237 noms de chevaux a été imprimé en 1902 à Calcutta sur l'initiative du Professeur Denison Ross [1]); je ne connais d'ailleurs rien ni sur la personnalité de son auteur ni sur le manuscrit sur lequel l'édition est faite. Malgré l'âge très tardif de sa rédaction, l'ouvrage de Muḥ. b. ʿAlī contient d'excellents matériaux anciens: il cite, outre Ibn al-Aʿrābī (voir plus loin) et al-Aṣmaʿī, Ibn Durayd et al-Qālī (sans doute d'après leurs ouvrages sur les chevaux mentionnés *Fihr* 61_{28-29}, Yāq. *Iršād* II 352_{10}).

Le *Fihrist* 69_{20-22} assigne à Muḥammad Ibn al-Aʿrābī deux ouvrages sur les chevaux: un *k. al-Ḫayl* et un *k. Nasab al-ḫayl*. Ni l'un ni l'autre de ces titres ne trouve sa correspondance parfaite dans le titre de l'écrit publié ci-dessous, *k. Asmāʾ ḫayl al-ʿArab wa-fursānihā*. Il est pourtant probable qu'on doive identifier notre texte avec le *Nasab al-ḫayl* du *Fihrist*, dont le titre différent serait dû soit à une réminiscence de l'ouvrage analogue d'Ibn al-Kalbī soit à l'emploi du principe généalogique dans la distribution des chevaux selon la tribu des maîtres respectifs. Le *k. al-Ḫayl* représenterait, au contraire, un ouvrage lexicographique sur le type de celui d'Aṣmaʿī portant le même titre, d'autant plus que nos dictionnaires donnent sous le nom d'Ibn al-Aʿrābī nombre de gloses lexicales relatives au cheval. Quoi qu'il en soit, notre texte reproduit sans aucun doute, au moins dans sa partie essentielle, un ouvrage organique d'Ibn al-Aʿrabī et n'est point, comme on l'a cru (voir plus haut p. XIV [1]), une compilation rédigée par Ǧawālīqī sur la base de simples données remontant à Ibn al-Aʿrābī. S'il en était ainsi, Ǧawālīqī, dont nous connaissons le caractère littéraire

---

[1]) C'est ce que j'apprends par une note inscrite par M. Krenkow sur son exemplaire, qu'il a eu la bonté de me prêter. L'édition, qui laisse assez à désirer au point de vue de la correction, compte 41 pages in-8° et est entièrement dépourvue de notes typographiques.

dix ans plus tard, ʿAlī b. ʿAbdarraḥīm as-Sulamī y introduisit le texte de la *Maqṣūra* d'Ibn Durayd (voir plus haut, p. XXII[3]). Quelques fautes ont été commises, cela s'entend, dans la transcription du texte d'Ibn al-Kalbī, soit par l'auteur du *Tāǧ* soit par les éditeurs de cet ouvrage, mais l'origine de ces fautes, qui consistent presque constamment dans l'échange de lettres similaires ou dans le déplacement de points diacritiques, est toujours reconnaissable.

L'usage direct du livre d'Ibn al-Kalbī n'est d'ailleurs pas le seul canal par lequel le texte du *Nasab* a pénétré dans les recueils lexicographiques d'un âge plus récent. Souvent Ibn al-Kalbī est cité dans le *Lisān al-ʿArab*, à propos de noms de chevaux, selon l'autorité d'Ibn Barrī [1]), et ces citations ont passé intégralement dans le *Tāǧ* (voir p. ex. ١٢$_{4}$, ١٢$_{12}$, ١٣$_{13}$, ١٧$_{6}$). Mais l'auteur de ce dernier s'est souvent servi, ainsi qu'il l'affirme d'une manière explicite, du *kitāb al-Ḫayl* d'Abū Muḥammad al-Aʿrabī [2]), lequel à son tour avait fait usage du livre d'Ibn al-Kalbī, dont il avait plus d'une fois rectifié les données (voir à ١١$_{2}$, ١٩$_{6}$, ٢٩$_{9}$, ٣٠$_{3}$, ٤٥$_{4}$).

Il est enfin vraisemblable que l'ouvrage d'Ibn al-Kalbī ait été connu, bien qu'il ne soit jamais nommé, par Muḥammad b. ʿAlī b. Kāmil, l'auteur de la *Ḥalba fī maʿrifat asmāʾ*

---

1) Voir Brock. I 301—2, Mohammed Ben Cheneb dans *Enc. Isl.* II 390 (né en 499, † 582). Les citations dans le *Lisān* sont tirées des gloses d'Ibn Barrī au *Ṣaḥāḥ* d'al-Ǧawharī.

2) Abū Muḥ. al-Ḥasan b. Aḥmad al-Aʿrābī al-Aswad al-Ġundiǧānī (ainsi porte Yāq. III 820; Samʿānī 411 *b* vocalise Ġandaǧānī), vivant dans le premier quart du Ve siècle, auteur d'un *k. al-Ḫayl* disposé par ordre alphabétique (Yāq. *Iršād* III 24$_{8}$) et de nombreux autres ouvrages littéraires où il critiquait et prétendait corriger les affirmations des plus vénérables d'entre les anciens philologues, sans se réclamer d'aucun maître à l'exception de son compatriote Abuʾl-Nadá Muḥammad b. Aḥmad al-Ġundiǧānī, qui n'eut à son tour d'autre disciple que lui. Abu'l-Nadá prétendait tenir toute sa science des Arabes du désert, et sur aucun point des antiquités historiques, géographiques, poétiques arabes il ne citait, au grand scandale des savants ses contemporains, d'autre autorité que celle de ses maîtres bédouins (Yāq. *Iršād* III 22—24, VI 294—7). Toutes les citations qu'on a d'Abuʾl-Nadá (nombreuses dans les lexiques et dans le *Muʿǧam al-buldān* de Yāqūt) sont faites par le canal d'Abū Muḥ al-Aʿrābī.

elles pourrait remonter au texte primitif d'Ibn al-Kalbī (٢٥$_5$): les autres sont presque certainement des amplifications qu'Ibn Huḏayl a tirées d'autres sources. La tradition textuelle d'Ibn Huḏayl est celle de Ǧawālīqī: il serait difficile de dire si les fautes dont son texte abonde remontent à l'auteur lui-même ou doivent être mises à la charge des copistes de son ouvrage: l'état assez mauvais du texte entier de la *Ḥilya* nous fait pencher vers la dernière hypothèse.

Le grand lexique *Tāǧ al-ʿarūs* a fait un très large usage du *Nasab*: presque un tiers de celui-ci y est reproduit à la lettre, et les citations sont données soit sous le simple nom de l'auteur soit sous les titres d'*Ansāb al-ḫayl*, *k. al-Ḫayl al-mansūb* (deux fois seulement, VI 213$_{25}$, IX 63$_6$ a. f.), *k. al-Ḫayl*[1]). Que ces citations soient tirées directement du texte du *Nasab* c'est ce que l'auteur du *Tāǧ* affirme catégoriquement: il a même eu soin d'indiquer les deux exemplaires dont il s'est servi et dont l'un était un manuscrit très ancien, pourvu de voyelles, portant la date de 310 (X 252$_{13}$: il y est fait peut-être allusion VI 213$_{25}$ par les mots: „un exemplaire ancien, digne de foi"), l'autre un manuscrit copié au Caire en 522 (III 211 fin-212$_3$). Et, en fait, on découvre les traces de l'emploi de l'un comme de l'autre exemplaire: dans quelques cas, d'ailleurs assez rares, le texte du *Tāǧ* est meilleur ou plus complet que le notre (voir à ١٨$_{6-7}$, ١٩$_{3-4}$, ٤٥$_7$) et ne peut remonter qu'au manuscrit le plus ancien; ailleurs, au contraire, certaines fautes ou omissions typiques du manuscrit de l'Escorial sont reproduites par le *Tāǧ* (voir à ٩$_{15}$, ١٤$_3$, ٣٦$_6$). Le manuscrit de 310 (si cette date est authentique) devrait avoir renfermé la recension d'al-Asadī et aurait été par conséquent séparé par un seul intermédiaire (Ibn an-Naṭṭāḥ) du texte original d'Ibn al-Kalbī; celui de 522 procèderait d'une copie de l'autographe de Ǧawālīqī (ou d'un autre exemplaire parallèle à ce dernier), copie faite à Baghdad par quelque savant de l'entourage de Ǧawālīqī et introduite par lui en Égypte, comme, quelque

[1]) Tel est le titre sous lequel le *Nasab al-ḫayl* est enregistré dans le *Fihrist* 96$_{23}$

noms des chevaux se suivent pêle-mêle. C'est seulement vers la fin que la mention de la descendance du célébre étalon al-Ḥarūn (voir plus haut, p. XII) provoque un retour au principe généalogique.

Les observations qui vont suivre ne prétendent point de retracer dans tous ses détails la fortune de l'ouvrage d'Ibn al-Kalbī dans la littérature postérieure: elles ne font qu'entamer ce sujet, surtout dans l'intention de passer en revue les ouvrages qui m'ont aidé à constituer mon texte.

La partie du *Nasab al-ḫayl* qui a été exploitée le plus largement par la tradition postérieure est naturellement la première, ayant trait à l'origine de la race chevaline arabe. On la retrouve en effet dans une quantité d'ouvrages plus récents, sous une forme plus ou moins proche du texte d'Ibn al-Kalbī, dont la citation est tantôt explicite, tantôt tacite: tels le dictionnaire zoologique d'ad-Damīrī, l'encyclopédie d'histoire naturelle d'al-Qazwīnī, l'*al-ʿIqd al-farīd* d'Ibn ʿAbdrabbihi, les *Muḥāḍarāt al-udabāʾ* d'ar-Rāġib al-Iṣbahānī. On remarque une étroite analogie entre le récit d'Ibn al-Kalbī et celui des *Qiṣaṣ al-anbiyāʾ* d'aṯ-Taʿlabī (rien ne se trouve, au contraire, dans celles d'al-Kisāʾī), sans qu'il soit d'ailleurs possible d'établir si Ṯaʿlabī a puisé ses renseignements au livre d'Ibn al-Kalbī ou au commentaire de son père ou bien à une autre source dépendant de ce dernier. Mais c'est seulement dans la *Ḥilyat al-fursān* d'Ibn Huḏayl al-Andalusī (voir plus haut, p. XII[2]) qu'on constate un emploi direct et suivi de notre texte: non seulement la première partie de celui-ci est largement utilisée, mais de la p. 48_{16} à la p. 53 la seconde partie est fidèlement suivie, tantôt reproduite à la lettre, tantôt écourtée et avec suppression presque entière des passages poétiques. Quelques noms de chevaux sont omis; ailleurs des lacunes se sont produites, qui ont été cause d'erreur dans l'attribution de tel cheval à tel maître. Quelquefois aussi l'ordre primitif a été troublé. Les additions au texte du *Nasab* tel que nous le possédons sont très rares, et une seule d'entre

noms de la liste sur lesquels il n'avait réussi à trouver ni renseignements historiques ni citations poétiques ; d'autre part, il n'a pas renoncé à introduire dans son ouvrage la mention des chevaux et les vers relatifs à ceux-ci dont il avait eu connaissance, même si leurs noms ne figuraient pas sur la liste paternelle.

Dans la récolte et dans l'élaboration de ses matériaux, Ibn al-Kalbī n'a pas toujours procédé avec une rigueur systématique, ce dont nous pouvons l'absoudre, eu égard à l'énorme quantité de renseignements de toute espèce qu'il a amassés dans ses innombrables ouvrages. Nous constatons, par exemple, qu'il a omis d'insérer dans son *Nasab al-ḫayl* plusieurs chevaux qu'il a mentionnés dans sa *Ǧamharat al-ansāb* [1]); que dans quelques renseignements généalogiques ces deux ouvrages se contredisent [2]); qu'il lui est même échappé une grosse bévue, la confusion entre les rois Kisrá Anūširwān et Kisrá Aparwēz (٦٣ $_{4-9}$), erreur d'autant plus singulière qu'il avait, dans un ouvrage spécial, traité l'histoire des Arabes à l'époque sasanide ! Même son recueil de chevaux, bien qu'il soit abondant (si j'ai bien compté, il n'a pas enregistré moins de 174 noms), n'est pas définitif, ainsi qu'il résulte d'une comparaison avec l'ouvrage d'Ibn al-Aʿrābī et avec d'autres sources analogues [3]).

Le schéma généalogique sur lequel l'ouvrage d'Ibn al-Kalbī est fondé et dont dépend son titre, est bientôt abandonné, sans doute à cause de son caractère factice, puisque le pedigree de la plus grande partie des chevaux mentionnés était tout-à-fait inconnu ; il est remplacé par la distribution des chevaux selon la tribu de leurs maîtres, mais ce principe, dont on ne trouve du reste que l'embryon, n'est pas suivi régulièrement (au contraire de ce que fera plus tard Ibn al-Aʿrābī) et les

[1]) Ils ne sont pas moins de treize, sur une trentaine qu'en cite la *Ǧamhara*.

[2]) Voir ٣٤ $_{2-4}$, ٣٠ $_{3-4}$, ٣٣ $_{1-5}$, ٣٣ $_{8}$-٣٤ $_{4}$.

[3]) D'autre part, Ibn al-Kalbī paraît avoir considéré comme des noms propres de chevaux ce qui n'était, dans les vers qui ont été sa source, que de simples épithètes ; tels شَوْهاء (١٣ $_{13}$) et وَرْهاء (٣٤ $_{11}$).

coraniques (8. 62, 38. 29—32), permettent de supposer que le noyau de l'ouvrage entier n'est autre chose qu'un hors d'oeuvre ayant fait part du commentaire au Coran par al-Kalbī, probablement enrichi de quelques additions puisées aux deux autres commentaires [1]).

Ibn al-Kalbī ajoute néanmoins „d'avoir trouvé dans la poésie arabe la confirmation de ce qu'ils (c. à d. les sources citées plus haut) ont dit". En effet, presque tous les noms de chevaux cités au cours de l'ouvrage sont accompagnés de citations poétiques. Nous pouvons donc nous représenter la genèse du livre d'Ibn al-Kalbī de la façon suivante. En prenant pour base une liste de noms de chevaux célèbres rédigée principalement par Muḥammad al-Kalbī, son fils Hišām a recueilli un grand nombre de données historiques et de citations poétiques servant à illustrer les simples noms dont était constituée cette liste. Celle-ci même a été peut-être conservée sous sa forme originale: il est au moins possible qu'elle soit représentée par la liste qu'on trouve à la fin du texte et qui comprend 148 noms (dans le texte le chiffre indiqué est 157). Elle devrait reproduire, à ce que nous dit l'auteur, les noms dont il a été question au cours de l'ouvrage; mais en réalité beaucoup de ces derniers n'y paraissent point et, vice-versa, la liste en comprend plusieurs que le texte ne porte pas [2]). Si l'on admet que la liste finale est précisément celle que donnait le commentaire au Coran de Muḥ. al-Kalbī, la contradiction s'explique aisément: Ibn al-Kalbī n'a pas pu insérer dans son texte les

---

[1]) Le rapport entre le commentaire d'al-Kalbī et celui d'Abān b. Taġlib devait être assez étroit, si un certain ʿAbdarraḥmān b. Muḥammad al-Azdī al-Kūfī a pu les résumer en un livre unique, en compagnie d'un troisième commentaire, celui d'Abū Rawq ʿAṭiyya b. al-Ḥāriṯ (al-Hamdanī, cf. *Fihr.* 33_{28}, ISaʿd VI 256, IḤağar *Tahḏīb* VII 224 no. 412), contemporain des deux premiers, et si ces trois ouvrages „s'accordaient sur certains points et différaient par d'autres" (Yāq. *Iršād* I 35).

[2]) Le texte et la liste présentent aussi des différences remarquables même dans la forme de quelques-uns des noms qui leur sont communs (voir ٤٧ $_{13, 14, 18}$, ٤٨ $_{2, 4}$), et ces différences ne doivent probablement pas être mises en entier à la charge des copistes.

seulement. On peut supposer que la transmission du texte, quoi qu'en dise l'isnād placé au début, n'a pas été sans solution de continuité, et que ʿAlī b. al-Muġīra n'a point reçu directement l'enseignement oral d'al-Asadī, mais s'est borné à en transcrire la copie.

Phénomène habituel dans toute ancienne production littéraire arabe, le texte du *Nasab al-ḫayl* tel que nous le possédons ne reproduit pas avec une fidélité absolue celui qui sortit de l'enseignement et de la plume de son auteur. Ibn an-Naṭṭāḥ qui en fut l'éditeur (s'il fut le premier et le seul, c'est ce que nous ne sommes pas à même de connaître) y a inséré d'autres données outre celles qu'il avait reçues d'Ibn al-Kalbī, données qui sont enregistrées dans notre texte comme puisées à d'autres sources et notamment à al-Wāqidī, dont Ibn an-Naṭṭāḥ, ainsi qu'on l'a vu, était le disciple (٣_{1}, ٥ ٦, ٤_{4} ٧_{10} [1]). Ces quelques additions se bornent d'ailleurs aux premières pages et ont peut-être été introduites pour augmenter et renforcer les témoignages ayant un caractère de ḥadīṯ religieux dont le texte original était médiocrément fourni. Tout le reste remonte à Ibn al-Kalbī, qui à son tour, dans celle-ci comme dans toutes ses productions littéraires, dépend presque complètement de son père, le célèbre al-Kalbi Muḥammad b. as-Sāʾib († 146): dans deux passages seulement il se réclame d'autorités différentes (٢_{13}, ٣_{10-11}). Ailleurs (٧_{13-1} ، ٨_{9-10}), il cite à côté de son père, pour des données qu'il affirme s'accorder avec celles fournies par ce dernier, deux commentateurs du Coran: Abū Ḥamza aṯ-Ṯumālī († 150) et Abān b. Taġlib († 141).

C'est de ces trois sources, et d'autres qu'il ne nomme pas, qu'Ibn al-Kalbī affirme avoir tiré les noms des chevaux contenus dans son livre: cette circonstance, et le fait que le récit qui fait descendre la race chevaline arabe d'un des coursiers ayant appartenu au roi Salomon se rattache à deux passages

---

[1]) Il est très probable que c'est à lui que remonte la citation d'après Abū ʿUbayda dont il a été question plus haut p. x.

des tribus (*k. Afḫāḏ al-ʿarab*), une généalogie des Azd ʿUmān, un récit de la mort de l'imām Zayd b. ʿAlī (cf. Griffini, *Il „Corpus iuris" di Zaid ibn ʿAlī* p. CVII), enfin une critique du *Dībāǧ* d'Abū ʿUbayda. Sa généalogie exacte est: Muḥ. b. Ṣ. b. Mihrān b. an-Naṭṭāḥ (cf. aussi *Moschtabih* 531 fin, TA II 240 pén.). Bien qu'Ibn al-Kalbī ne paraisse pas au nombre des maîtres d'Ibn an-Naṭṭāḥ mentionnés par le *Tahḏīb* (ce qui s'explique par le but essentiellement religieux de cet ouvrage), des rapports personnels entre ces deux personnages sont très possibles au point de vue de la chronologie.

2. *Aḥmad b. Muḥammad b. ʿAbdallāh b. Šayḫ b. ʿAmīra al-Asadī Abu 'l-Ḥasan*, nommé aussi *Abu 'l-Ḥasan al-Asadī* ou simplement *al-Asadī*, † 320 selon Yāq. *Iršād* II 61—2, qui fait toutefois remarquer que cette date paraît se rapporter à quelqu'un d'autre[1]); l'article que Yāqūt lui a dédié ne renferme que très peu de données biographiques, dont la plus intéressante est qu'il était l'élève du célèbre grammairien Ṯaʿlab († 291). Il est cité dans le *Fāḫir* d'al-Mufaḍḍal b. Salama (éd. Storey 157$_9$) comme source d'un épisode qu'on trouve précisément dans notre texte (٢١$_{11}$—٢٢$_3$).

3. *ʿAlī b. ʿAbdallāh b. al-ʿAbbās b. al-ʿAbbās b. al-Muġīra Abū Muḥammad aš-Šaybānī al-Ǧawharī*, nommé aussi *ʿAlī b. al-Muġīra al-Ǧawharī*. Je n'ai pu trouver aucun renseignement sur son compte.

4. *Muḥammad b. ʿAbdalwāḥid b. Rizma al-Bazzāz Abu 'l-Ḥusayn*, nommé aussi *Ibn Rizma*. Ce personnage, qui sert de source directe à Ǧawālīqī, m'est aussi peu connu que celui qui le précède; on le trouve encore parmi les transmetteurs du *k. al-Ḫayl* d'al-Aṣmaʿī (l. 12—14).

L'intervalle entre la mort d'Abu 'l-Ḥasan al-Asadī (320, ou peut-être plus tôt) et l'époque où vécut Ǧawālīqī (né en 466) paraît trop grand pour être rempli par deux intermédiaires

---

[1]) Il est peu probable, en effet, qu'elle soit exacte, à cause de la distance de 68 années qui la sépare de la mort d'Ibn an-Naṭṭāḥ, dont al-Asadī aurait reçu directement le texte du livre d'Ibn al-Kalbī.

devrait donc supposer que l'administration chérifienne se trompait sur la parenté de son maître! Je laisse aux spécialistes de l'histoire magrébine la solution de cette énigme, dont j'avoue être assez intrigué.

Le *kitāb Nasab al-ḫayl fi'l-ǧāhiliyya wa 'l-islām wa-aḫbārihā* [1]) est venu de son auteur Ibn al-Kalbī jusqu'à al-Ǧawālīqī à travers la série suivante de transmetteurs:

1. *Muḥammad b. Ṣāliḥ b. an-Naṭṭāḥ Abū ʿAbdallāh*, mawlá de Sulayman b. ʿAlī b. ʿAbdallah b. al-ʿAbbās b. ʿAbdalmuṭṭalib [2]), nommé aussi simplement *Ibn an-Naṭṭāḥ*, † 252 selon IḤağar *Tahḏīb at-tahḏīb* IX 227 no. 357 qui relate son activité de savant et le définit plutôt historien et généalogiste que vrai traditionnaire. Il fut l'élève des plus grands historiens de la fin du IIe et du commencement du IIIe siècle: Abū ʿUbayda, al-Wāqidī, al-Madā'inī. L'indication, qu'il fut „le premier à composer un livre sur l'histoire des Abbasides" sous le titre de *kitāb ad-Dawla* (cf. aussi Masʿūdī I 12_1), devra être corrigée, selon *Fihr.* 107_{18-19}, 108 fin, dans le sens qu' on doit considérer comme auteur de cette histoire, plutôt qu'Ibn an-Naṭṭāḥ lui-même, son maître al-Ḥasan b. Maymūn an-Naṣrī (c'est ainsi qu'il faut lire, au lieu d'al-Baṣrī, *Fihr.* 108_{25}: Yāq. *Iršād* 215, qui transcrit le *Fihrist*, a la forme correcte), et qu' Ibn an-Naṭṭāḥ l'a seulement éditée et transmise [3]). Le *Fihrist* donne à Ibn an-Naṭṭāḥ la paternité d'autres ouvrages historiques et généalogiques d'un caractère plus spécial: un livre sur les familles qui eurent la suprématie dans leurs tribus (*k. al-Buyūtāt*), un autre sur les subdivisions

---

[1]) J'étudie en premier lieu l'ouvrage d'Ibn al-Kalbī, eu égard à sa priorité chronologique: le ms. de l'Escorial place en premier lieu l'ouvrage d'Ibn al-Aʿrābī.

[2]) Voir sur cet Abbaside, né en 82, † 142, Ṭabarī III *passim*, Kutubī I 227.

[3]) C'est probablement de cet ouvrage qu'est tiré le récit Ṭabarī III 276, bien qu'al-Ḥasan an-Naṣrī n'y soit point nommé. On devra aussi identifier avec Ibn an-Naṭṭāḥ ce Muḥ. b. Ṣāliḥ qui chez Ṭabarī III 551, 552, 556, 560 est cité comme source pour des évènements de l'an 169, et qui, dans le dernier de ces passages, relate d'après un membre de la famille abbaside: l'*Index* le confond avec Muḥ. b. Ṣāliḥ b. Dīnār al-Madanī († 168).

Muḥammad. Celui-ci intervint pour sauver Damas, mais il contraignit son faible neveu à lui céder la ville, qu'il donna ensuite à son propre frère al-Ašraf Mūsá, le sultan de Mésopotamie. an-Nāṣir Dāʾūd, eloigné de la politique dès sa prime jeunesse, se plongea dans les plaisirs et dans les cruautés (on raconte que, quand il s'enivrait, son plus grand amusement était de martyriser ses esclaves de la manière la plus atroce), ce qui ne l'empêcha pas, d'ailleurs, de cultiver les lettres avec passion, ainsi que l'ont fait tant d'autres princes islamiques qui ne valaient pas mieux que lui. Non seulement il protégea les poètes et les lettrés, mais il composa lui-même des vers et se signala comme collectionneur de livres[1]). Il n'y a donc point lieu de s'étonner que le précieux manuscrit de Ǧawālīqī soit entré dans sa bibliothèque.

Quand et comment il en est sorti, c'est ce que nous ne savons pas; mais, après environ quatre siècles, nous le trouvons encore dans des mains royales, bien qu'à l'autre extrémité du monde arabe. Notre manuscrit faisait partie en effet de la riche bibliothèque du sultan saʿdien du Maroc Zaydān (de 1012/1603—4 à 1038/1628/9) laquelle, comme on le sait, se trouvait à bord de deux navires qui furent pris par les Espagnols en 1611 et dont la précieuse cargaison entra dans la bibliothèque de l'Escorial, où elle constitue aujourd'hui la partie la plus importante du fonds arabe[2]). La marque de propriétaire se trouve f. 3 r, à côté du titre du *k. Asmāʾ al-ḫayl* d'Ibn al-Aʿrābī (planche 3), où on lit, en caractères magrébins très menus: أَلحمد لله (*sic*) لِلّه فى يد عبْدِه زيدان امير المؤمنين بن محمد الشيخ امير المؤمنين بن امير المؤمنين خار الله له. Cette formule présente un point obscur: Zaydān n'était point le fils, mais le propre frère (et le rival) de Muḥammad aš-Šayḫ (leur père était Aḥmad al-Manṣūr): on

---

[1]) كان معتنياً بتحصيل الكتب النفيسة Kutubī l. c. Son père al-Muʿaẓẓam ʿĪsá cultivait et protégeait pareillement les études littéraires (IḪall. I 396).

[2]) Casiri, *Bibl. Ar.-Hisp.* I IV—V.

Après 590 le manuscrit ne porte aucune autre note de lecteurs, mais d'autres indices nous informent sur ses destinées ultérieures, qui ne sont point dépourvues d'intérêt. En tête de chaque ouvrage qu'il renferme (mes données se bornent naturellement à la partie dont je possède la reproduction), l'angle supérieur gauche du feuillet portant le titre (ff. 3 r, 12 r, 27 r, 59 r) était marqué du nom d'un possesseur qui a été soigneusement raturé en ne laissant subsister que la formule ٱللهُ عون .... وولِيُّهُ dont il était accompagné. Cette formule est écrite en un magnifique neshī dont le type est le même que celui des manuscrits calligraphiques et des inscriptions de l'époque ayyoubide. De la même écriture, et probablement de la même main, est une note en caractères plus grands (planche 2) qui se trouve f. 59 r, au dessous du titre du *Nasab ʿAdnān wa-Qaḥṭān,* dans l'espace laissé en blanc par l'iǧāza de Muḥammad b. Nāṣir de 540 (voir plus haut, p. XXI), et dont la direction est de haut en bas (on avait commencé par l'écrire horizontalement, mais on s'est aperçu que l'espace était insuffisant, si l'on voulait respecter la note d'Ibn Nāṣir: cette dernière a donc été écrite antérieurement). Seule la formule initiale est restée intacte: فِى نَوْبَةِ ٱلْعَبْدِ ٱلْفَقِيرِ إِلَىٰ رَحْمَةِ رَبِّهِ....: le nom du possesseur a été raturé, mais les traces qui en restent sont suffisantes pour qu'on puisse lire sans hésiter: داوود بن عيسى بن ابى [بكر] بن ايّوب. Il s'agit donc du suzerain ayyoubide de Damas an-Nāṣir Dāʾūd b. ʿIsá Ṣalāḥ ad-dīn [1]), qui, après deux années d'un règne sans gloire (624/1227—626/1229), menacé par l'avance des Croisés, eut recours à l'aide de son puissant oncle, le sultan d'Égypte al-Kāmil

---

[1]) Voir sa généalogie et ses rapports de parenté avec les autres Ayyoubides dans Lane-Poole, *Muhamm. Dyn.*, à la table faisant face à la p. 76. L'histoire de son règne IAṯīr XII 308, 311—16, Sibṭ Ibn al-Ǧawzī, *Mirʾāt az-zamān* (éd. Jewett) 431—4. Données biographiques dans Kutubī I 200—2, Ṣafadī XII pp. 99—108 (biographie très étendue, avec nombreuses citations de vers, mais qui ne donne pas beaucoup plus, en substance, que celle de Kutubī).

ابو محمد بن كامل الخفّاف

محمد بن محمد بن عبد العزيز ابن المَهْدىّ ابو على [1] † 515

محمد بن محمد بن على بن مكّىّ ابو الفرج

محمد بن ناصر بن محمد بن على [السلامى] ابو الفضل (voir ci-dessus, p. XVI)

محمود بن الفضل بن محمود [بن عبد الواحد] الاحمدى الاصبهانى ابو نصر الصبّاغ [2] † ǵumādā I 512

مسعود بن خطلج الكاى (s. p.) الذهبى

المؤتمن بن احمد [بن الحسن بن عبيد] الساجى [الرَبَعى الدَيْرعاقولى] ابو الفضل [3] né ṣafar 445, † ṣafar 507

ابن ناصر هو محمد بن ناصر

ابو نصر البَيّع هو المبارك بن احمد

نصر الله بن سلامة بن سالم الهمى (الهيتى ?) ابو المعالى

هبة الله بن صدقة بن هبة الله بن ثابت الصائغ ابو البقاء [4] † 591

هبة الله بن محمد الدخيل ابو البركات

هَزارَسْب بن عَوَض بن الحسن الهَرَوى ابو الخير [5] † 515

هلال بن الحسن الصابى ابو الحسين (voir ci-dessus, p. XVII[1])

هلال بن الهيثم

يحيى بن العا... (?) كامل بن على الشيبانى ابو محمد

يوسف بن احمد بن الفرج الدقّاق ابو الفتح ابن اخت محمد بن ناصر

يوسف التّاش بن عبد الله العزّى

---

1) Ṣafadī I f. 60 r. 2) Ḏahabī *Taḏk. Ḥuff.* IV 49, *Ṭab. Ḥuff.* XV 26, Ṣafadī XXII f. 132 r: كتب بخطّه السريع كثيرًا لنفسه من الكتب الكبار. Cf. *K. al-Ibil* $47_{12\text{-}13}$. 3) IAṯīr X 350, Ḏahabī *Taḏk. Ḥuff.* IV 43—5, *Ṭab. Ḥuff.* XV 23 (texte très fautif), Subkī *Ṭab. Šāf.* IV 313—4. 4) Ṣafadī XXV f. 12 r: ......الحنبلى المعروف بابن عصفور البغدادى طلب الحديث بنفسه (? لنفسه l.) وكتب بخطّه ... توفّى سنة احدى وتسعين وخمسمائة. 5) Ṣafadī XXV f. 24 v: ... نزيل بغداد احد من عنى بالحديث حصل أصولاً كثيرة وخطّه دقيق مليح ....

محمد بن طَرْخان بن بلتكين بن بجكم (?) ابو بكر [1] né en 446 (?), † 18 ṣafar 413

محمد بن ظفر بن الحسين بن يزداد ابو طالب [2]

محمد بن العبّاس بن محمد بن زكرياء بن حَيُّوَيْه ابو عمر [3] né en 295 † 382

محمد بن عبد الجبّار (?) بن عبد السلام البردغولى

محمد بن عبد الواحد بن محمد بن جعفر الحريرى ابو الحسن المعروف بابن زوج الحُرّة [4]

محمد بن على بن الحسين بن يوسف الهمذانى [5]

محمد بن على بن ابى طالب العَقيلى

محمد بن على بن ميمون بن النَّرْسى الكوفى ابو الغنائم [6] né en šawwāl 424, † 16 šaʿbān 510

---

1) Subkī *Ṭab. Šāf.* IV 70, qui correspond à Ṣafadī III f. 4 v: celui-ci ajoute: كتب بخطّه كثيرًا من الفقه والاصول والادب وغير ذلك لنفسه وللناس وكان خطّه مليحًا ونقله صحيحًا ..... L'indication de sa mort «avant sa vieillesse» (فى الكهولة) est contredite par les dates de sa naissance et de sa mort. Peut-être le chiffre 446 est-il corrompu. Cf. aussi Yāq. II 930_{14}, IV 800.

2) Ṣafadī III f. 9 r: محمد بن ظفر بن الحسين بن يزداد المائطى ابو طالب من اهل الكرخ اخو الحسين بن ظفر سمع الكثير من أبوَى الحسين احمد بن النقور والمبارك بن عبد الجبّار بن احمد الصيرفى قال ابن النجّار وما أظنّه روى شيئًا. Cf. aussi *k. aš-Šiʿ* p. 21_9.

3) Ṣafadī III f. 17 r—v: محمد بن العبّاس بن محمد بن زكريّاء بن يحيى بن معاذ ابو عمر الخزّاز المعروف بابن حَيُّوَيْه مات سنة اثنتين وثمانين وثلاثمائة ومولده سنة خمس وستين (ستين l.) ومائتين سمع عبد الله بن اسحاق المدائنى ومحمد بن محمد بن سليمان الباغَنْدى ومحمد بن خلف بن المرزبان وخلقًا كثيرين وكان ثقة سمع الكثير وكتب طول عمره وروى المصنّفات الكبار مثل طبقات ابن سعد (cf. ISaʿd I 1. 1_9 etc.) ومغازى الواقدى ومصنّفات ابن الانبارى ومغازى سعيد بن يحيى الأُمَوى وتأريخ ابن ابى خيثمة وغير ذلك وحدّث عنه ابو بكر الباقلانى والقاضى التنوخى وغيرهما. Cf. IAṯīr IX 67 (*sic leg.*), Yāq. *passim*. Un des rāwīs du *Mā yudakkar wa-yuʾannaṯ*.

4) Cf. IAṯīr XI 35_3 a. f.

5) Cf. *k. aš-Šiʿ* I. 259.

6) Ḏahabī *Taḏk. Ḥuff.* IV 57—9, *Ṭab. Ḥuff.* XV 38, Samʿānī 558a, Yāq. *passim*, Ṣafadī III f. 146 r, qui donne les dates de naissance et de mort.

ابن الفُرات (voir ci-dessus, p. xvii[3])

ابو الفضل الحرّى هو ابراهيم بن احمد

ابو الفضل بن ناصر هو محمد بن ناصر

ابن كُلَيْب الحرّانى هو عبد المنعم بن عبد الوهّاب

المبارك بن احمد بن عبد العزيز الانصارى الشريف ابو المعمّر

المبارك بن احمد بن على البَيّع ابو نصر

المبارك بن عبد الجبّار الصيرفى ابو الحسين ابن الطيّورى[1] né en 411, † 500

المبارك بن كامل [بن ابى غالب] الخفّاف ابو بكر[2] né en 490, † 543

محمد بن احمد بن على بن حمّاد الانبارى (؟) ابو جعفر

محمد بن احمد بن الفرج الدقّاق ابو المعالى ابن اخت محمد بن ناصر

محمد بن احمد بن محمد بن على الخير بن سبط ال.... الشريف ابو الغنائم

محمد بن ابى البركات بن عبد الملك الإسكافى ابو المعالى[3]

محمد بن بلتكين بن احار(؟) التُرْكى

محمد بن الحسين بن محمد الإسكاف[4]

محمد بن السرىّ السرّاج ابو بكر[5] † 315 ou 316

محمد بن سعد الغسّال ابو البركات

محمد بن سعد الله بن نصر بن سعيد الدجّاجى ابو نصر

محمد بن سعدون بن المرجّى العَبْدَرى ابو عامر [الاندلسى القُرْطبى نزيل بغداد][6] † rabī' II 534

محمد بن سعيد بن نَبْهان ابو على الرئيس

---

1) IAṯīr X 305—6, Yāq. *passim*; cf. *k. aš-Šiʿr* I. 243, 254. Un des rāwīs du *Nasab ʿAdnān wa-Qaḥṭān*. 2) IAṯīr XI 90, Ḏahabī *Taḏk. Ḥuff.* IV 93_{1-2}. 3) *Sic leg. k. al-Ibil* 47_{23-24}, *k. aš-Šiʿr* I. 249. 4) Cf. IKalbī *Aṣnām* 64. 5) Brock. I 112 no. 26, IAṯīr VIII 132, 147, *k. aš-Šiʿr* p. 20_5. Un des rāwīs du *Nasab ʿAdnān wa-Qaḥṭān*. 6) Ḏahabī *Taḏk. Ḥuff.* IV 68—71, *Ṭab. Ḥuff.* XV 40, IBaškuwāl *Ṣila* 506 no. 1122, Yāq. *passim*, Catal. Berlin no. 1573.

علي بن عبد الرحيم بن الحسن بن عبد الملك السُّلَميّ الرَّقّي ابو الحسن ابن العصّار (voir ci-dessus, p. XXII)

علي بن عبد العزيز بن سماك ابو الحسن [1]

علي بن عساكر بن المرحّب البَطائحي ابو الحسن (voir ci-dessus, p. XXII)

علي بن عيسى بن علي الرُّمّاني ابو الحسن [2] (né en 296, † 11 ǧumādā I 384 ou 382)

علي بن ابي غالب الخفّاف المعروف بابن البزّاز

علي بن المبارك المكشوط (?) [3]

علي بن المرتضى بن علي ابو الحسن العَلَوي عزّ الدين [4] (né en 521, † raǧab 588)

علي بن معالي البكري (s. p.)

ابو علي بن المهدي هو محمد بن محمد بن عبد العزيز

ابو علي بن النَّبْهان هو محمد بن سعيد

علي بن يعيش بن سعد بن الحسن بن القواريري [5]

عمر بن ابي غالب البغدادي

ابو الغنائم هو محمد بن علي بن ميمون بن النَّرْسي

ابو الغنائم المؤدّب هو احمد بن محمد

---

1) Yāq. II 342_{19} il est fait mention d'un de ses disciples † 612; Ṣafadī XIX f. 99*r* il est le transmetteur d'une pièce en vers à ʿAlī b. ʿAbdarraḥīm as-Sulamī.

2) IḪall. I 331—2, IAṯīr IX 74, *Buġya* 344, Yāq. *passim* etc. Il est un des rāwīs du *Nasab ʿAdnān wa-Qaḥṭān*. 3) Cf. *k. aš-Šāʾ* 1. 258.

4) Ṣafadī XIX f. 201 v—202 r: علي بن المرتضى بن علي بن محمد الداعي بن زيد ينتهي الى الحسن بن علي بن ابي طالب الامير السيد ابو الحسن بن ابي الحسين بن ابي الحسن نشأ باصبهان واللّه وقدم بغداد فوُلد له عليّ هذا وقرأ الفقه لأبي حنيفة وبرع فيه وفي الخلاف وقرأ الأدب وحصل منه طرفًا وسمع الحديث وولي التدريس بجامع السلطان وانتهت اليه رئاسة الحنفيّة وكان متديّنًا زاهدًا في الولايات كريم النفس داره مجمع الفضلاء وكان يكتب خطًّا مليحًا وله كتب كثيرة اصول بخطوط المشائخ حدّث باليسير ولد سنة احدى وعشرين وخمسمائة وتوفّي سنة ثمانين وخمسمائة ...... Cf. IAṯīr XII 61, *k. aš-Šāʾ* 1. 202. 5) Cf. *k. al-Ibil* 47_{23}, *k. aš-Šāʾ* 1. 248.

ابن الطيوريّ هو المبارك بن عبد الجبّار

ابو عامر العَبْدَريّ هو محمد بن سعدون

عبد الله بن احمد بن الفرج الدقّاق ابو القاسم ابن اخت محمد بن ناصر

عبد الله بن محمد بن سَعْدون العبدرى ابو الفتح

عبد الله بن محمد [بن احمد] بن عبد الباقى الدقّاق ابو الفضائل [1] † 526

عبد الله بن محمد بن عبد الله بن على بن الصلح ابو محمد

عبد الرحمن بن احمد بن الاخوة البيّع [2]

عبد الرحمن بن احمد بن ىنار(?) الزعفرانى ابو القاسم

عبد السلام بن عبد الوهّاب بن عبد القادر الجيلى ابو منصور [3] † raǵab 611

عبد الملك بن روح بن احمد بن محمد الحديثى ابو المعالى [4]

عبد الملك بن على بن عبد الملك بن يوسف ابو الفضل

عبد الملك بن محمد بن دويل البعقوبى ابو الكرم

عبد الملك بن يوسف ابو الفضل

عبد المُنْعِم بن عبد الوهّاب بن سعد بن كُلَيْب الحرّانى ابو الفرج [5]
né en ṣafar 505, † 27 rabīʿ I 597

عبد الواحد بن تمّام الصائغ ابو على

على بن احمد بن الحسين بن مَحْمُوَيْه اليزدى ابو الحسن [6] † 551

على بن احمد بن على بن الإخوة البيّع ابو الحسن

على بن الحسين بن يوسف الهمدانى ابو الحسن [7]

على بن سعد الخبّاز ابو الحسن

---

1) Ṣafadī XV f. 104r: ..... له معرفة بالحديث والأدب وكلامه على الحديث مليح وخطّه مليح وحدّث باليسير وتوفى سنة ستّ وعشرين وخمسائة ويقال انّ سيرته غير محمودة. Sur son père, cf. Yāq. *Iršād* VI 336—8. 2) Cf. Kutubī I 341—2 († 548)? 3) Kutubī I 360—1, IAṯīr XII 199. 4) Ṣafadī XVIII f. 263r—v († 590), cf. Yāq. II 225₉. 5) IḪall. I 306—7, IAṯīr XII 105, Yāq. II 272, IV 40, 51. 6) Subkī *Ṭab. Šāf.* IV 271, Samʿānī 509*a—b*. 7) *Sic leg. k. aš-Šiʿr* I, 250.

جعفر بن محمد ابى جعفر المرتضى ابو موسى

ابو الحسن بن الإخْوة البَيّع هو على بن احمد

ابو الحسن زوج الحُرّة هو محمد بن عبد الواحد بن محمد

الحسن بن على السقّاق (؟) ابو على

الحسن بن محمد بن الحسن بن محمد بن حمدون (voir ci-dessus, p. XXIII)

حسين بن حسن بن السَوّاد بن الطحان (؟)

ابو الحسين ابن الصابى هو هلال بن المحسّن

ابو الحسين ابن الطيورى هو المبارك بن عبد الجبّار

ابو حكيم الديمّى [1] (؟)

ابو الخير الهَرَوى هو هزارسب

دارم (؟)

ابن رِزْمة هو محمد بن عبد الواحد بن على

الرُمّانى هو على بن عيسى

ريحان بن عبد الله الحَبَشى عتيق ابى المعالى المكّى التاجر [2] 563 †

ريحان (؟) بن عبد الله بن عيسى المكّى

سالم بن محمد بن احمد بن على الموصلى ابو المرجى [3] 560 du'l-higge †

ابن السرّاج هو محمد بن السرىّ

سعيد بن سعيد بن قيس الانصارىّ

سيّدة بنت المرتضى بن على العَلَويّة اخت على بن المرتضى

ابن ابى الشَمَلّيْن الكوفى

---

1) Cf. Sam'ānī 229a—b, Yāq. II 600.

2) Ṣafadī XII 212 v: ريحان بن عبد الله ابو روح الحبشى الخصىّ عتيق ابى المعالى المكّى البغدادى كان احد عُبّاد الله الصالحين الزُهّاد الصابرين على الفقر وكان ملازمًا للعبادة وسماع الحديث سمع القاضى ابا بكر (؟) محمد بن عبد الباقى الانصارى واسماعيل بن احمد بن عمر السمرقندى وعلى بن هبة الله بن عبد السلام وغيرهم وحدّث باليسير وتوفّى سنة ثلاث وستّين وخمسمائة.

3) Subkī *Ṭab. Šāf.* IV 220.

du manuscrit de l'Escorial. Il suffira de remarquer, comme trait caractéristique de la société savante de ce temps, la présence, dans le même cercle, d'un membre de la famille des ʿAlides, celle d'une femme (soeur du précédent), d'un affranchi abyssin, de plusieurs Turcs.

ابراهيم بن احمد بن عبد الله الحرّى

احمد بن الحسن بن ابى البقاء البغدادى

احمد بن صالح بن شافع بن صالح الجيلى ابو الفضل † šaʿbān 565 (voir ci-dessus, p. XXIII)

احمد بن عبد الله بن ابى العار(?) الارجى ابو بكر

احمد بن عبد العزيز الانصارى ابو المعمّر

احمد بن على بن عساكر بن المرحّب البطائحى ابو العبّاس

احمد بن محمد بن احمد المؤدّب ابو الغنائم [1]

احمد بن محمد بن خميس بن عثمان الحضرى ابو العبّاس [2]

احمد بن محمد بن سلفة الاصبهانى ابو طاهر [3] † 576 ou 578

احمد بن يحيى بن مرزوق بن عبد الرزّاق الزعفرانى ابو محمد [4]

اسحاق بن موهوب بن الجواليقى ابو طاهر [5] né en rabīʿ I 517, † raǵab 575

اسماعيل بن موهوب بن الجواليقى ابو محمد [6] né en šaʿbān 512, † šawwāl 575

بدر بن سعد بن على العريف

ابو بكر بن طرخان هو محمد

بلتكين بن احار(?) التُّركىّ

---

1) *Sic leg. b. al-Ibil* 47_{15}. 2) Ṣafadī VI (Excerp. 19b): من أهل ميورقه (ميورقة) من بلاد الاناس (الاندلس) دخل بغداد وتفقّه بها ولازم على بن الحسين الغزوى الواعظ وسمع الحديث من جماعة .... كتب عنه ابو عامر العبْدَرىّ. 3) IAṯīr XI 310, Ḏahabī *Taḏk. Ḥuff.* IV 93—9, *Ṭab. Ḥuff.* XVI. 4. 4) Cf. Subkī *Ṭab. Šāf.* IV 185 (biographie de son oncle Muḥ. b. Marzūq). 5) Yāq. *Iršād* II 239, IKalbī *Aṣnām* 94. 6) Yāq. *Iršād* II 358, *Buġya* 199—200, IKalbī *Aṣnām* 93.

الفرج عبد المنعم بن عبد الوهّاب بن سعــد بن كليب الحرّانى بحقّ اجازته من ابى على بن المهدى عن ابن رزمة اجازةً فسمعه ابو الحسن على بن الحسين بن يوسف الهمذانى وابنه محمد وعلى بن المبارك بن المكسوط (s. p.) فى جمادى الآخرة من سنة سبع وثمانين وخمسمائة وكتبه الحسن بن محمد بن الحسن بن محمد بن حمدون

(f. 68 r) بلغتُ قراءتى من اوّلــه على ابى الفرج عبد المنعم بن عبــد الوهّاب بن كليب الحرّانى باجازته من ابى على بن نبهان سماعه من جدّه ابى الحسن (الحسين lire) هلال بن الحسن (المحسّن lire) الصابى فسمعــه ابو منصور عبد السلم (sic) بن عبد الوهّاب بن عبد القادر الجيلى وابو جعفــر محمد بن احمد بن على بن حمّاد الانبارى (؟) وآخرون اسماؤهم فى نسختى الأخرى فى جمدى (sic) الاولى من سنة تسعين وخمسمائة كتبه الحسن بن محمد بن حمدون صح

J'ai cru qu'il ne serait pas dépourvu de quelque intérêt de donner une liste alphabétique des noms de personnes renfermés dans les documents qui précèdent, y compris les deux de 546 qui n'ont pas été transcrits (p. XXII). Cette liste pourra contribuer, j'ose l'espérer, à la connaissance de la vie et de l'enseignement littéraires à Baghdad pendant la première partie du VIe siècle (pendant la seconde aussi, pour les noms cités dans les samā' d' al-Ḥasan Ibn Ḥamdūn). La liste comprend aussi les noms de quelques autorités plus anciennes, dont se réclament les écrivains de nos documents; elle ne comprend pas, cependant, ceux des rāwīs du *Nasab al-ḫayl* d'Ibn al-Kalbī, qui seront étudiés plus bas. J'ai marqué, à côté de chaque nom, la date de mort (quelque fois aussi celle de naissance) lorsque j'ai pu en avoir connaissance; j'ai ajouté quelques références bibliographiques. Je suis persuadé que ce milieu littéraire, l'activité des maîtres et des élèves, la formation d'écoles et de tendances différentes, mériteraient une étude approfondie, qui naturellement ne rentre pas dans le cadre de la description

سمعه على بن عبد الرحيم بن الحسن السلمي على الشيخ ابى الفضل بن ناصر بقراءة على القواريرى (s. p.) فى سنة احدى واربعين خمس (sic) مائة ونقله (sic) اجمع. F. 26 v un samā^c d'Aḥmad b. Ṣāliḥ b. Šāfi^c al-Ǧīlī[1], de l'an 545: سمع جميعه على الشيخ الامام العالم الحافظ الاوحد المعد (؟) ابى الفضل محمد بن ناصر بن محمد بن على ايّده الله بحقّ سماعه فيه من ابن المهدى رحمه الله بقراءة الشيخ العالم ابى الحسن على بن عبد الرحيم بن الحسن السلمى الرقّى وعارض بكتابه الشيخ ابو الحسن على بن عبد العزيز السماك واحمد بن صالح بن [شافع] بن صالح الجيلى وهذا خطّه فى يوم السبت سابع المحرم من سنة خمس واربعين وخمسمائة.

Pendant plus de quarante ans les témoignages sur l'usage de notre manuscrit manquent tout-à-fait: en 587 et 590 on le trouve aux mains du type étrange de lettré que fut Tağ ad-dīn al-Ḥasan b. Muḥ. b. al-Ḥasan b. Muḥ. b. Ḥamdūn Abū Sa^cd (né en ṣafar 547, † muḥarram 608), dont Yāqūt, qui fut son ami, nous a laissé une intéressante biographie[2]. Voilà les deux annotations qu'il a inscrites:

(f. 26 r) قرأتُ جميع كتاب نسب الخيل لابن الكلبى هذا على الشيخ ابى

---

[1]) † en ša^cbān 565 encore jeune. Cf. IAtīr XI 236_{12}, TA VII 269_{8}. Biographie étendue dans Ṣafadī VI f. 11 r—v (pour le numérotage des volumes d'aṣ-Ṣafadī voir le mémoire de Gabrieli cité plus haut p. XVI note) avec mention de ses rapports avec Ibn Nāṣir et de son activité comme copiste.

[2]) *Iršād* III 209—11. Il prétendait descendre de Ḥamdān b. Ḥamdūn at-Taġlibī, le fondateur de la dynastie ḥamdanide. Son père est célèbre comme auteur de la grande compilation *Taḏkirat Ibn Ḥamdūn* (Brock. I 280—1), qui fut recensée et publiée par son fils-même (voir Catal. Berlin nos. 8359—60). Notre al-Ḥasan mena une existence agitée et souffrit de revers de fortune qui l'obligèrent de vendre, les larmes aux yeux, la riche bibliothèque qu'il avait amassée avec un zèle passionné. Infatigable à se faire remettre des attestations par les nombreux maîtres qu'il fréquenta (entre lesquels Yāqūt rappelle aussi cet Ibn Kulayb al-Ḥarrānī qui paraît dans les deux notes de notre manuscrit), il ne manquait pas d'en inscrire le souvenir à la fin des ouvrages qu'il avait étudiés avec eux, et c'est précisément ce que nous pouvons constater à présent de nos yeux. Le nom d'al-Ḥasan b. Muḥ. Ibn Ḥamdūn paraît aussi, sous une forme très corrompue, dans le samā^c du *K. aš-Šā'* I. 254—5, mais la date 550 qu'on y lit doit sans doute être fautive.

ويؤنّث عن ابن الطيّورى وحدّهُ الشيخ العالم ابو محمد اسمعيل وسمعه [اخوه] الشيخ العالم ابو طاهر اسحاق ابنا الشيخ الامام السعيد ابى منصور [موهوب] بن احمد بن محمد بن الخضر الجواليقى رحمة الله عليه وابقا ولده وذلك فى [يوم] السبت الخامس عشر من شوّال من سنة اربعين وخمسمائة[1] وكتب محمد بن ناصر بن محمد بن على بخطّه فى التأريخ بمدينة السلام

Deux autres iǧāzāt de la main d'Ibn Nāṣir, se rapportant aux proverbes d'Abū ʿIkrima, sont inscrites à la f. 58 *v* à la date du 1er et 7 Rabīʿ I 546. Mais déjà avant cette année le manuscrit avait passé par d'autres mains. A la f. 26 *r* (*Nasab al-ḫayl*) on lit deux lignes de ʿAlī b. ʿAsākir b. al-Muraḥḥab al-Baṭā'iḥī Abu 'l-Ḥasan[2]: سمع جميعه على الشيخ الامام الحافظ الاوحد ابى الفضل محمد بن ناصر بن محمد بن على بحق سماعه فيه من الشريف ابى على المهدى الشيخ الامام ابو الحسن على [بن] عساكر بن المرحّب (*sic*) البطائحى وابنه ابو العبّاس احمد بقراءة على بن يعيش بن سعد بن الحسن بن القواريرى وذلك فى ثالث رمضان من سنة احدى واربعين وخمسمائة] وعارض. A la f. 70 *r* un samāʿ de ʿAlī b. ʿAbdarraḥīm b. al-Ḥasan b. ʿAbdalmalik as-Sulamī ar-Raqqī Abu 'l-Ḥasan, dit Ibn al-ʿAṣṣār[3]), de l'an 541:

---

[1]) Il est curieux de remarquer qu'Ibn Nāṣir s'est trompé dans l'indication du jour de la semaine, et a fait coincider avec le samedi aussi bien le 15 que le 19 šawwāl! C'est seulement la première date qui est exacte (à la vérité, les tables chronologiques font correspondre le 15 šawwāl 540 au 31 mars 1146, qui est tombé le dimanche, mais la différence dépend probablement de l'observation anticipée de la nouvelle lune à la fin du ramaḍān).

[2]) Né en 490, † 12 ou 18 šaʿbān 572. Cf. Yāq *Iršād* V 273—4, *Buǵya* 343, IAṯīr XI 288 († 571), Yāq. II 567₁. Bien qu'il ait été surtout un traditionnaire, les sources biographiques rappellent son intérêt pour les études philologiques.

[3]) Né en 508, † 3 muḥarram 576. Cf. Yāq. *Iršād* V 247, *Buǵya* 341. Il fut disciple de Ǧawālīqī, et il unissait à l'érudition une magnifique écriture (ce qui est confirmé par le spécimen que nous en avons ici). La notice du Catal. Berlin no. 7547 qui lui fait transmettre en Égypte en 557 le texte de la *Maqṣūra* d'Ibn Durayd confirme celle de Yāqūt sur un voyage qu'il fit en ce pays. En 554 il était encore à Baghdad, comme il résulte de l'inscription de son nom dans un samāʿ de cette année dans le *A. aš-Šāʿ* p. 20_{8-11}. Un autre samāʿ de sa main, f. 68 *r* de notre ms., est trop mutilé pour pouvoir être lu en entier.

ابو محمد اسماعيل بن الشيخ الامام السعيد ابى منصور ابى منصور (*sic*) المقدّم
ذكره رحمه الله فسمعه اخوه الشيخ الاجلّ العالم ابو طاهر اسحاق ابقاها الله
وذلك فى مجلسَيْن آخرها فى يوم السبت تاسع عشر من شوّال من سنة اربعين
وخمسمائة وكتب محمد بن ناصر بن محمد بن على بخطّه فى التأريخ

(f. 58*v*, *k. al-Amṯāl* d'Abū ʿIkrima) قرأ علىّ (*sic*) جميع هاذا
الكتاب الشيخ الامام العالم ابو محمد اسماعيل فسمعه اخوه الشيخ الامام العالم
ابو طاهر اسحق ابنا الشيخ الاجلّ الامام السعيد ابى منصور موهوب بن
احمد بن محمد بن الخضر رحمة الله عليه وابقا ولديه ونفعهما بالعلم وسمعه
ايضًا الشيخ ابو المعالى محمد بن ابى البركات بن عبد الملك الاسكافى وابو
البقاء هبة الله بن صدقة بن هبة الله بن ثابت الصائغ والرئيس ابو الفرج
محمد بن محمد بن على بن مكّى وريحان بن عبد الله الحبشى عتيق ابى المعالى
المكّى التاجر وسمع من اوّله الى البلاغ فى الكرّاسة الاولى الشيخ ابو الحسن
على بن يعيش بن سعد القواريرى ومحمد بن عبد الجبّار(؟) بن عبد السلام
البردغولى وذلك بحقّ سماعى فيه من الشيخ الحافظ ابى الغنائم ابن النرسى
عن دارم عن ابى حكيم(؟) الدمى(؟) عن ابيه عن موا....وكتب محمد بن
ناصر بن محمد بن على فى شعبان من سنة اربعين وخمسمائة والسماع فى مجلسَيْن
والحمد الله وصلواته على خير خلقه محمد النبى وعلى آله وسلم م

[1]) (f. 59*r*, *Nasab ʿAdnān wa-Qaḥṭān*) قــرأ علىّ (*sic*) جميــع هذا
الكتاب والحكاية التى فى آخره عن ابى اا[سراج] وجميع المذكّر والمؤنّث
عرضًا باصلى الذى قرأته على الشيخ الامام [ابى منصور] تصحيحًا ودرايةً وعلى
الشيخين ابى الحسين ابن الطيّورى وابى على [ابن نبهان] روايــةً عن ابى
الحسين ابن الصابى عن الرمّانى عن ابن السرّاج عن المبرّد ومــا [يذكّر]

---

1) Le texte est mutilé à la fin de chaque ligne, à la suite de la coupure de la marge gauche de la page. Une autre *iǧāza*, identique quant à la substance, mais beaucoup plus courte, a été écrite par Ibn Nāṣir à la même date à la fin du *k. Mā yuḏakkar wa-yuʾannaṯ* (f. 70 r).

الحسن علی بن سعد الخبّاز وسمع من اوّله اربع قوائم وصفحة من الخامسة
ومن قولهم رِضفت (sic) به ذرعًا الى آخر الكتاب ابو بكر احمد بن عبد الله
بن ابی العمار (؟) الارجی وسمع القوائم الاربع المذكورة والصفحة الخامسة ومن
قولهم اجر الله رِحبالهُ (sic) الى آخــر الكتاب ابو محمد احمد بن يحيى
بن مرزوق بن عبد الرزّاق الزعفرانی (s. p.) وسمع الاوراق الاربع من اوّل
الكتاب والصفح الخامس ومن قولهم عَمِل (sic) به عَمِل (sic) سَبْعَةٍ (sic)
الى آخر الكتاب حسين بن الحسن بن السواد بن الطحّان (؟) وبدر (s. p.)
بن سعد بن علی العريف الاسعر وذلك فی يوم الاربعاء الحادی والعشرين
من شوّال من سنة تسع وخمسمائة

Depuis cette dernière date jusqu'à la mort de Ǧawālīqī, les témoignages sur l'usage du manuscrit font défaut, au moins dans la partie que j'ai à ma disposition: mais dès l'année qui suivit la mort de leur père, les deux fils de Ǧawālīqī, Ismā'īl Abū Muḥammad et Isḥaq Abū Ṭāhir, qui ne devaient pas encore avoir abordé sous la direction paternelle l'étude des ouvrages contenus dans notre manuscrit (tandis qu'il reste la trace de l'étude qu'ils firent du *k. al-Aṣnām* pendant l'année 529 dans la copie d'une note autographe de Ǧawālīqī à p. 64 de l'édition Zéki), s'empressèrent d'en commencer l'étude par devant Muḥammad b. Nāṣir. Celui-ci inscrivit à la fin de chacun des ouvrages étudiés l'attestation de la lecture qu'ils en avaient faite à sa présence, en la confirmant par la tradition d'autres autorités dont il était le dépositaire [1]:

(f. 26 *v*, *Nasab al-ḫayl*) قرأ علیّ جميع هذا الكتاب بحقّ سماعی فيه من
الشريف الخطيب ابی علی ابن المهدی عن ابن رزمة الشيخ الاجلّ العالم

---

[1]) A la même époque remontent les deux attestations, analogues en tout à celles qui sont publiées ici-même, qu'on trouve à la fin du *k. al-Ibil* (Haffner, *Texte z. arab. Lexikogr.* 47) et du *k. aš-Šā'* (éd. Haffner ll. 242—50). Leur texte est cependant très corrompu, ayant été publié d'après la copie de Copenhague, et doit être corrigé suivant les textes parallèles (Haffner s'est servi aussi d'un ms. de Constantinople, qui paraît dépendre de même du ms. de l'Escorial).

(f. 26 *v*) سمع جميع هاذا الكتاب وهو كتاب الخيل لابن الكلبيّ بقراءة صاحبه الشيخ الجليل العالم الاديب ابى منصور موهوب بن احمد بن محمد بن الخضر (*sic*) الجواليقى احسن الله معونتــه وجزاءه على الشيخ الجليل الشريف ابى على محمد بن محمد بن عبد العزيز بن المهدى العدل الخطيب رضى الله عنــه باجازتــه عن ابى الحسين محمد بن عبد الواحد بن على بن رزمة (*sic*) البزّاز وهو سماع من على بن المغيرة الجوهرى عن ابى الحسن الاسدى عن ابن النطّاح عن هشام عن ابيه مصنّفه وسماع ابن رزمة كان فى نسخة بخطّ ابن ابى الشهَلين (*sic*) الكوفى ومنها نُقلت (*sic*) هذه النسخــة وعورض بها الشيوخ ابو الفضل عبد الملك بن على بن عبد الملك بن يوسف وابو الخير هزاريسب بن عوض بن الحسن الهروى وابو الغنائم احمد بن محمد بن احمد المؤدّب ومحمد بن ناصر بن محمد بن على وذلك فى يوم الاربعاء الثامن عشر من ذى القعدة من سنة ثلاث وخمسمائة فى دار الشريف ابى على بالحريم (s. p.) الطاهرى فى الجانب الغربى [1] من مدينة السلام حماهـا الله تعالى والحمد لله وصلواته على سيد ولد آدم محمد النبى وعلى آله وسلّم تسليمًا وحسبنا الله ونعم الوكيل

(f. 58 *v*) سمع جميع ما فى هذا الكتاب وما فى آخره على الشيخ العدل ابى الغنائم ايّده الله بقراءة محمد بن ناصر بن محمد بن على اولاد اختــه ابو القاسم عبــد الله وابو المعالى محمد وابو الفتح يوسف بنو احمد بن الفــرج الدقّاق والشيخ ابو عامر محمد بن سعدون العبدرى وابنه ابو الفتح عبد الله وابو على الحسن بن على السفاف (?) وابو على عبد الواحد بن تمّام الصائغ وابو محمد عبد الله بن ابى عبد الله محمد بن على بن الصلح وابو محمد يحيى بن الماما (?) كامل بن على الشيبانى وبلتكين (s. p.) بن احار (?) التركى (s. p.) وحضر معه ابنه محمد وابو بكر المبارك بن كامل الخفّاف (s. p.) واخوه ابو محمد وابو عبــد الله مسعود بن خطلخ الكاى (?) الذهبى وابو

[1]) Yāq. II 519_{16} (cf. IV 587_{3}).

محمد بن يوسف وابو البركات محمد بن سعد الغسّال وابو بكر محمد بن طرخان بن [بلـ]كين بن بجكم (sic?) وابو الحسن على بن احمد بن على بن الاخوة البيّع (s. p.) والشريف ابو المعمّر المبارك بن احمد بن عبد العزيز الانصارى وهلال بن الهيثم وابو الفضل ابراهيم بن احمد بن عبد الله المحرّمى وابو الخير هزارسب (s. p.) بن عوَض (sic) الهَروى (sic) وابو الغنائم احمد بن محمد بن احمد المؤدّب وابو عامر محمد بن سعدون ابن المرجّا العبدرى والشريف ابو الغنائم محمد بن احمد بن محمد بن على بن الخير (?) بن سبط (s. p.) عبد الـ..... وابو نصر المبارك بن احمد بن على البيّع (sic) ومحمد بن ناصر بن محمد بن على ومحمد بن على بن ابى طالب العَقيلى (sic) وذلك فى يوم الاحد الخامس والعشرين من شهر ربيع الآخر من سنة خمس مئة والحمد لله حمد الشاكرين وصلواته على يخيَرته (s. p.) من خلقه محمد النبى والسلام

(ibid.) وسمع جميعه بقراءة محمد بن ناصر بن محمد على الشيخ العدل ابى الغنائم ايّده الله الشيخ الحافظ ابو نصر المؤتمن (s. p.) بن احمد الساجى والشيخ ابو بكر بن طرخان وابو الحسن بن الاخوة البيّع (s. p.) وابو عامر العبدرى وابو الفضل المحرّمى وابو الخير الهَروى (sic) وابو الغنائم المؤدّب وابو نصر البيّع وابو العبّاس احمد بن محمد بن خميص بن عثمان الحضرمى وابو القاسم عبد الرحمن بن احمد بن منار (s. p.) الزعفرانى وابو الفرج على بن ابى غالب الخفّاف (s. p.) المعروف بابن البزّاز (s. p.) وسمع من اوّله الى قوله ضاقت به بلادى وقد سمعه قبل ذلك الشيخ ابو الفضل عبد الملك بن يوسف وذلك بالتاريخ المقدّم والحمد لله حر.... (وحده ?)

(ibid.) سمع جميع الكتاب وما فى آخره على الشيخ الحافظ العدل ابى الغنائم محمد بن على بن ميمون النرسى الكوفى حفظه الله الشيخان ابو الحسن على بن احمد بن الحسين بن محمويـه اليزدى وابو الفضائل عبد الله بن محمد بن احمد بن عبد الباقى الدقّاق (s. p.) بقراءة محمود بن الفضل بن محمود الاحمدى وذلك فى جمادى الاولى من سنة احدى وخمسمائة

deux notes de la main-même de Ǧawālīqī, qui montrent comment celui-ci, fidèle à la coutume littéraire arabe, ne cessait de se procurer de nouveaux certificats propres à garantir de leur autorité l'authenticité de la transmission des ouvrages qu'il avait copiés et étudiés: f. 59 v (au dessus de l'en-tête du *Nasab ʿAdnān wa-Qaḥṭān*): قرأته على الرئيس ابى على محمد بن سعيد بن نبهان فى صفر من سنة اربع وخمسمائة قال اخبرنى جدّى الرئيس ابو الحسين[1]; f. 68 *v* (à la fin du même ouvrage): بلغتُ عرضًا بالأصل الذى نقلتُ منه والحمد لله حقّ حمده بلغتُ قراءتى من اوله على الرئيس ابى على محمد بن سعيد بن نبهان بالكرخ والحمد لله كثيرًا فى صفر من سنة اربع وخمسمائة،

La renommée du manuscrit dont nous nous occupons était déjà largement répandue très peu de temps après sa composition, et les ouvrages qu'il renferme étaient lus et étudiés avec l'approbation de Ǧawālīqī et d'autres savants, comme le témoignent les samāʿ qui suivent, des années 500, 501, 503 et 509: (f. 58 *v*, doit se rapporter au *k. al-Amṯāl* d'Abū ʿIkrima aḍ-Ḍabbī) سمع جميع هذا الكتاب على الشيخ العدل ابى الغنائم محمد بن على بن ميمون بن النرسىّ الكوفىّ ايّده الله عرضًا باصله ومنه كُتبَ (*sic*) بقراءة صاحبه الشيخ الاديب ابى منصور موهوب بن احمد بن محمد بن الخضر الجواليقى ايّده الله الشيخ ابو الفضل عبد الملك بن على بن عبد الملك بن

يطلب اللغة فقال لها ابو زكرياء سيقع الامر بالعكس فتصير انت يا ابن ناصر محدّثًا وتصير انت يا أبا منصور لغويًّا فكان الامر على ما ذكر). L'écriture d'Ibn Nāṣir, facilement reconnaissable à cause de ses traits caractéristiques, est louée par Ṣafadī comme فى غاية الإتقان والصحّة, mais elle n'est certainement pas un modèle de calligraphie!

[1]) C'est (comme il résulte d'autres notes qui citent son nom en entier, et de l'isnād au commencement du *Nasab ʿAdnān wa-Qaḥṭān*) le fameux Hilāl aṣ-Ṣābī (Abu'l-Ḥusayn b. al-Muḥassin b. Ibrāhīm, né en šawwāl 359, † 17 ramaḍān 448, cf. Brock. I 323, où sa kunya et son patronymique sont fautifs). Je n'ai pu trouver aucun renseignement à propos de ʿAlī b. Muḥ. b. Saʿīd b. Nabhān.

بن عوض الهَرَوىّ ومحمد بن ناصر بن محمد بن ناصر ثانيًا (s. p.) وجماعة
مثبتون (s. p.) فى الاصل وذلك فى رجب من سنة اربع وتسعين واربع مائة
وقرأه محمد بن ناصر بن محمد بن على قبل هذا التأريخ على الشيخ ابى
الحسين رحمه الله فسمعه الشيخان ابو طالب محمد بن ظفر بن الحسين بن يزداد
ومحمد بن الحسين بن محمد الاسكاف وذلك فى يوم الاثنين رابع عشر ذى
القعدة من سنة اثنين وتسعين واربع مائة ؛

Au-dessous de la dernière ligne, la même main a ajouté:

نقله ابن ناصر من كتابه بخطّه فى شوّال من سنة اربعين وخمسمائة ؛

Ce deuxième samā' a donc pour auteur, comme le premier, Muḥammad b. Nāṣir, auquel remontent aussi, comme on peut le constater d'après sa signature ou son écriture caractéristique, de nombreux samā' et iǧāzāt dont tout le volume est parsemé. Ils sont tous postérieurs à la mort de Ǧawālīqī, dont Muḥ. b. Nāṣir était non seulement l'ami, mais aussi le condisciple (ils avaient eu Tibrīzī comme maître commun): les noms des deux savants se trouvent réunis aussi dans la transmission du *k. al-Aṣnām* d'Ibn al-Kalbī [1]). De l'an 504 sont

[1]) p. 64, et cf. Intr. p. 35. Sur Muḥammad b. Nāṣir (b. Muḥ. b. 'Alī as-Salāmī [la nisba est dérivée de Dār as-salām, c. à d. Baghdad] Abu'l-Faḍl, né le 15 ša'bān 467, † 18 ša'bān 550) on peut voir, outre la courte biographie *k. al-Aṣnām* 92, tirée de l'*Inbāh ar-ruwāh* d'Ibn al-Qifṭī, IḪall. no. 635 (éd. 1310 I 488), Ḏahabī *Taḏk. ḥuff.* IV 84—8 [= *Ṭab. ḥuff.* XVI 1], Sam'ānī *Ansāb* 320, IAṯīr XI 133, Yāq. *Iršād* VI 338₃. Une biographie étendue et intéressante est donnée par aṣ-Ṣafadī dans son *al-Wāfī bi'l-wafayāt*, ms. Lincei (Caetani 21) p. 221—3 = ms. Brit. Mus. 5320 f. 88 r (cf. Gabrieli, *Rend. Lincei* XXI, 1913, 710), où l'on trouve d'abondants renseignements sur son passage du rite chaféïte au hanbalite, sur son activité de collectionneur et transmetteur de hadīṯs, sur les études qu'il accomplit sous Tibrīzī en compagnie de Ǧawālīqī (صاحَبَ ابا منصور الجواليقىّ فى قراءة الأدب وسماع الحديث) à ce propos une gracieuse anecdote est contée, d'après laquelle Ǧawālīqī montrait, à l'école de Tibrīzī, plus de zèle pour l'étude de la tradition que pour celle de la philologie, tandis qu'Ibn Nāṣir préférait celle-ci à l'autre: le maître prédit que l'avenir aurait révélé chez ses deux disciples des tendances tout-à-fait contraires à celles de leur jeunesse, ce qui arriva en effet (كان هو والشيخ ابو منصور موهوب بن
الجواليقى يقرآن على ابى زكرياء التبريزى وكان ابو منصور يطلب الحديث وابن ناصر

f. 68 v et 70 r, c. à d. à la fin du *Nasab ʿAdnān wa-Qaḥṭān* de Mubarrad et du *Mā yudakkar wa-yuʾannaṯ* d'al-Ḥāmid:

[1] بلغ من اوّل الكتاب الى آخره والحكايـة التى فى آخره[2] سماعًا على الشيخ ابى الحسن المبارك بن عبد الجبّار (s. p.) الصيرفى بروايتـه عن ابى الحسين بن الصابى عن ا[الرّمّانى] صاحبه الشيخ الامام ابو منصور موهوب بن احمد بن محمد بن الجواليقى بقراءة محمد بن ناصر بن محمد بن على من اصل الشيخ ابى الحسن (الحسين ؟) [ابن الفرات ؟] .... من سنـة احدى وتسعين واربعمائة .... وكتب محمد بن ناصر ...... بلغ من اوّل ما يُذكر ويُونث (*sic*) سماعًا من الشيخ ابى الحسن المبارك بن عبد الجبّار بن احمد الصيرفى بروايته عن ابى الحسن زوج الحُرّة عن ابن حَيُّوَيْه صاحبه الشيخ الامام ابو منصور موهوب بن احمد بن محمد بن الخضر الجواليقى والشيخ الاجلّ ابو الفضل عبد الملك بن يوسف والشيخ ابو نصر محمود بن الفضل بن محمود الاصبهانى بقراءته عن الاصل بخطّ ابن الفرات[3] وهزارسب

---

[1]) Cette note et les suivantes sont presque totalement dépourvues de points diacritiques, et j'ai cru inutile de signaler ceux qu'on trouve çà et là. J'ai au contraire marqué d'un (*sic*) les voyelles de l'écriture originale toutes les fois qu'elles ont quelque importance pour la correction de la lecture. L'écriture, comme il arrive souvent dans ce genre de documents, est en général très négligée; en outre, l'action de l'humidité et la reliure du volume ont emporté ou rendu illisibles (au moins sur la photographie) plusieurs mots.

[2]) Il s'agit d'une anecdote se rapportant à deux vers du poète al-Ḥusayn al-Ḫalīʿ (al-Ḥusayn b. aḍ-Ḍaḥḥāk al-Bāhilī al-Ašqar, seconde moitié du IIe siècle): je n'ai pu trouver d'autres citations de ces vers (wāfir en *fī*) ni dans la longue notice *Aġ.* VI 170—212 ni ailleurs.

[3]) Muḥ. b. al-ʿAbbās b. Aḥmad b. Muḥ b. al-Furāt al-Baġdādī Abu'l-Ḥasan († šawwāl 384 après sa soixantième année), célèbre par l'exactitude scrupuleuse de ses copies d'anciens ouvrages (voir *k. al-Aṣnām* 80, d'après Ḏahabī *Taḏkirat al-ḥuffāẓ* III 219 [= *Ṭabaqāt al-ḥuffāẓ* éd. Wüstenfeld XIII 16]). Yāqūt se réclame très souvent de l'autorité de ses copies (l'index VI 575 le confond avec le fameux vizir Ibn al-Furāt ʿAlī b. Muḥ. b. Mūsá, qui n'est cité par Yāqūt que III 387 [*sic*, au lieu de 378]; *ibid.* VI 669 il est cité deux fois sous son vrai nom) pour fixer la forme exacte des noms de lieux (I 879_7 mention d'une copie de Ǧawālīqī d'après lui). Comme on l'a dit ci-dessus (p. XIV[2]), Yāqūt a vu aussi la copie que Ǧawālīqī avait tirée d'une copie du *k. al-Aṣnām* exécutée par Ibn al-Furāt, et qui a constitué à son tour le modèle du ms. édité par Zéki.

d' al-Ǧawālīqī[1]). Mais, ce qu'on ignorait jusqu'ici et qui donne au manuscrit de l'Escorial un prix inestimable, ce n'est pas seulement la **tradition** de Ǧawalīqi que nous avons devant nous, mais aussi bien son **autographe**. C'est ce qui ressort de la souscription du volume f. 68 v, écrite de la même main que le reste (planche 1): bien qu'elle soit complètement dépourvue de points diacritiques et d'autres signes d'ortographe, la lecture en est absolument sûre, même en ce qui concerne la date. تم الكتاب والحمد لله رب العالمين وصلواته على سيدنا محمد النبي وعلى آله الطيبين الطاهرين وكتب موهوب بن احمد بن محمد بن الخضر الجواليقي في جمادى الاولى من سنة تسع وتسعين واربع مائة[2])

Il s'agit donc d'une copie exécutée par Ǧawālīqī pendant sa 34e année, avant de commencer son professorat à la Niẓāmiyya de Baghdad, où il fut appelé à succéder à son maître at-Tibrīzī, mort en 502. Mais une partie au moins des textes contenus dans le volume avait déjà été étudiée par lui avant 499, ainsi que le témoignent deux notes écrites respectivement

---

[1]) Je continue à écrire de cette manière, en me conformant à l'usage qui a prévalu chez les arabisants européens, mais en réalité le célèbre philologue de Baghdad (né en 466, † 15 muḥarram 539) Abū Manṣūr Mawhūb b. Aḥmad b. Muḥ. b. al-Ḫaḍir (et non al-Ḫiḍr, comme a Brock. I 280 = *Enc. Isl.* I 1070) est cité dans les sources arabes sous la šuhra Ibn al-Ǧawālīqī. Brockelmann, induit en erreur par le fait que Ǧawālīqī est le dernier transmetteur du *k. Asmā' al-ḫayl* d'Ibn al-A'rābī, lui en attribue la paternité: d'autre part, tandis qu'il a négligé l'indication de Casiri qui lui aurait fourni le nom du véritable auteur, il renvoie au catalogue des manuscrits de Munich no. 103.2 et au catalogue de l'Escorial par Derenbourg no. 270.5, où il n'y a absolument rien qui se rapporte à l'ouvrage dont il est question. L'origine de cette équivoque m'échappe entièrement.

[2]) L'authenticité de la souscription est d'ailleurs confirmée par les nombreux samā' presque contemporains qu'on trouve épars dans le volume (voir plus loin). L'habileté de Ǧawālīqī comme calligraphe était très prisée (وخطّه مرغوب فيه يتنافس الناس الى تحصيله والمغالاة فيه IḪall. éd. 1310 II 142 fin) et l'écriture fine et élégante de notre manuscrit n'est pas indigne de cette renommée. Il est déjà connu que Ǧawālīqī avait aussi copié le *k. al-Aṣnām* d'Ibn al-Kalbī d'après une copie qu'en avait faite Ibn al-Furāt (voir ci-dessous) et que de cette copie, que Yāqūt a eue sous les yeux (III 911_{19}), est tirée celle dont Zéki s'est servi pour son édition (p. 63—4 et Intr. pp. 27, 31—2).

Les textes d'Ibn al-Kalbī et d'Ibn al-Aʿrābī sont tirés l'un et l'autre du manuscrit de l'Escorial Ar. 1705 [1]) et portent dans leurs titres l'indication, qui paraît aussi en tête des autres pièces du même volume, d'être transmis selon la riwaya

---

[1]) No. 1700 de Casiri (*Bibl. Ar.-Hisp.* II 157). Casiri, comme d'habitude, manque de précision dans les noms des auteurs et, fidèle à sa manie pas tout-à-fait innocente de trouver partout des écrivains arabes d'Espagne, fait d'Ibn al-Aʿrābī un Cordouan et d'Ibn al-Kalbī un Valentin! Une autre de ses affirmations se trouve également dépourvue de toute base: c'est que le livre d'Ibn al-Kalbī aurait été copié en 450 de l'hég. A vrai dire, on trouve à la fin de cet ouvrage (f. 26 r), entre la dernière ligne du texte et l'eulogie finale, la note: كتب عام ٤٥٠ (*sic*, avec la date en chiffres): mais la tournure insolite de la formule, l'endroit, insolite aussi, où elle est placée, enfin le type de l'écriture, au ductus maghrébin assez grossier (tandis que le texte lui-même est en nesḫī), ne laissent aucun doute qu'il s'agisse d'une addition postérieure (je ne serais même pas surpris qu'elle remontât à Casiri lui-même) qu'on aurait introduite afin de rehausser le mérite du manuscrit (si l'auteur de la supercherie avait connu la véritable souscription, il n'aurait sans doute pas eu recours à un truc pour mettre en valeur ce document!). Le même volume de l'Escorial renferme, outre les deux ouvrages sur les chevaux (celui d'Ibn al-Aʿrābī ff. 3r—11v, celui d'Ibn al-Kalbī ff. 12r—26v), le *k. al-Ibil* d'al-Aṣmaʿī, le *k. al-Amṯāl* d'Abū ʿIkrima b. ʿImrān aḍ-Ḍabbī (disciple d'Ibn al-Aʿrābī, cf. Suyūṭī *Buġya* 274; il manque dans la liste de livres sur les proverbes dressée par Nallino RSO VII 896), le *k. Nasab ʿAdnān wa-Qaḥṭān* d'al-Mubarrad (ff. 59r—68v; manque chez Brock.), le *k. al-Amṯāl* d'Abū Fayd Muʾarriǧ (chez Casiri: ibn al-M.: cf. Nallino l.c. et ci-dessous ٩ | 7-9 note: manque chez Brock.). On devrait croire que le ms. contient aussi le *k. aš-Šāʾ* d'al-Aṣmaʿī, qui aurait été copié en 1819, avec le *k. al-Ibil*, par le Dr. P. Lemming, dont la copie est conservée parmi les manuscrits arabes de la Bibliothèque Royale de Copenhague (Ar. CVII, cf. *Codd. Orr. Biblioth. Regiae Hafniensis* II 78: voir Haffner, *Das kitâb eš-šâ'*, *Sitzungsber. Ak. Wien* CXXXIII. 6, 1896, p. 1—2; du même, *Texte zur arab. Lexikographie*, p. V). S'agit-il d'un oubli de Casiri, qui aurait omis d'enregistrer le *k. aš-Šāʾ* parmi les ouvrages contenus dans le volume, ou bien le Dr. Lemming (ce qui me semble d'ailleurs peu probable) aurait-il fait confusion entre deux volumes? C'est ce que je ne saurais décider en ce moment, n'ayant à ma disposition que les photographies des seules parties du volume qui contiennent les „Livres des chevaux" et le petit traité d'al-Mubarrad (à la suite de celui-ci se trouve — ce que Casiri a omis d'indiquer — un très court opuscule grammatical qui occupe à peine un feuillet et demi, le ما يذكّر ويؤنّث من الإنسان واللباس d'Abū Mūsá Sulaymān b. Maḥ. [b. Aḥmad al-Ḥāmid, † 305, voir az-Zubaydī éd. Krenkow, RSO VIII 138 no. 80, Flügel *Gramm. Sch.* 195—6]).

L'importance du ms. de l'Escorial a été d'abord signalée par Becker, ZDMG LVI 799, qui a aussi le mérite d'avoir rectifié l'attribution erronée du *k. Asmāʾ al-ḫayl* à al-Ǧawālīqī (voir la note suivante).

ailleurs beaucoup de noms de chevaux cités d'après lui dont on ne trouve pas les correspondants dans le texte du *k. al-Ḫayl* tel que nous le possédons.

Il n'est pas improbable qu'une puissante impulsion à la composition des recueils dont il a été fait mention ci-dessus ait été donnée par l'intérêt aux courses et à l'élevage des chevaux, qui fut très vif chez les Arabes, surtout à partir de la fin du premier siècle de l'hégire [1]); c'est sans doute à cet intérêt que sont dus les récits placés à la fin de l'ouvrage d'Ibn al-Kalbī, qui se rapportent presque tous au célèbre étalon al-Ḥarūn et à sa descendance (dans laquelle, à l'époque oméyyade, les Arabes ont reconnu le pedigree de leurs pur sang) et dont on a les analogues dans les „Sportgeschichten" d'al-Aṣmaʿī. Mais le but des ouvrages d'Ibn al-Kalbī et d'Ibn al-Aʿrābī est essentiellement celui de rassembler des notices historiques et des pièces poétiques: c'est par là qu'ils se distinguent nettement aussi bien des opuscules lexicographiques que des traités hippologiques et hippiatriques d'une époque plus avancée [2]).

---

[1]) Dès les temps les plus reculés l'Arabie a connu les courses de chevaux et a eu des races chevalines particulièrement appréciées; mais la régularisation et l'intensification de ce sport semble avoir commencé seulement au temps du calife ʿAbdalmalik et de ses fils. On connaît le développement extraordinaire que l'hippique prit sous les premiers Abbasides: c'est à cette époque, paraît-il, que s'est introduite dans le monde islamique la plus grande partie des coutumes sportives et cynégétiques de la Perse, entre lesquelles l'équitation a joué un des premiers rôles. La terminologie hippique persane a influencé profondément la terminologie arabe des temps plus récents.

[2]) Cette matière a été étudiée naguère avec beaucoup d'ampleur et d'érudition par L. Mercier, *La parure des cavaliers et l'enseigne des preux. Traduction française* . . . (Paris 1924); le texte arabe a été publié en 1922 (ʿAlī b. ʿAbdarraḥmān al-Andalusī, *Ḥilyat al-fursān wa-šiʿār aš-šuǧʿān*). M. Mercier a ajouté à sa traduction, outre un grand nombre de notes, appendices et dissertations très importantes, une liste à peu près complète (pp. 431—39) des sources hippologiques arabes, qui élargit et corrige la liste dressée par Hammer-Purgstall dans son fameux mémoire *Das Pferd bei den Arabern* (*Denkschr. Ak. Wien* VI—VII, 1856). Toutefois, M. Mercier n'a pas éliminé toutes les erreurs de Hammer et a parfois laissé se glisser quelques inexactitudes dans les données qu'il fournit de son propre crû. Je compte revenir ailleurs sur ce sujet.

quelconque à l'égard de l'étendue et de la disposition du livre [1]). Une série de noms de chevaux accompagnés de quelques citations poétiques se trouve, comme on sait, à la fin du *k. al-Ḫayl* d' al-Aṣmaʿī (ll. 363—84), et cette liste est suivie par des anecdotes sur l'élevage et la manière de courir des chevaux pur sang (ce sont les „Sportgeschichten" dont Haffner parle à p. 3); il ne s'agit d'ailleurs que de notes très courtes et pas mal désordonnées: on pourrait même penser, d'après la mention que le *Fihr.* 55_{21-22} fait de deux ouvrages différents d' al-Aṣmaʿī sur les chevaux (le *k. Ḫalq al-faras* et le *k. al-Ḫayl*), que le premier de ces deux ouvrages, purement lexicographique, est précisément celui qui remplit la plus grande partie du texte de Haffner, tandis que la dernière partie de celui-ci renfermerait des fragments tirés du second ouvrage, au contenu historique et anecdotique [2]). Quoi qu'il en soit, la liste de chevaux rédigée par al-Aṣmaʿī paraît avoir été assez courte, car on ne rencontre ni dans les lexiques ni

---

1) Un certain nombre de citations (sept, si j'ai bien compté) se trouve dans l'ouvrage d'ad-Dimyāṭī (613—705, Brock. II 73—4) *Faḍl al-ḫayl*, que j'ai pu consulter dans le manuscrit de la Fondation Caetani à Rome (voir plus loin p. XLIV[2]) Ces citations se rapportent sans exception à des dires du Prophète sur le cheval, ce qui s'explique par le caractère particulier de l'ouvrage d'ad-Dimyāṭī, dont le contenu est essentiellement religieux, et n'implique pas que ce caractère ait été aussi celui du livre d'Abū ʿUbayda: on peut même supposer, d'après les citations d'ad-Dimyāṭī, que la disposition de ce livre devait être semblable à celle de nos deux textes, c'est-à-dire qu'il débutait par une série de ḥadīṯs du Prophète et continuait par l'énumération des coursiers célèbres de l'antiquité arabe.

2) C'est ce qui expliquerait le désordre dans lequel cette section du *k. al-Ḫayl* est transmise par les manuscrits (le vers l. 384 est déplacé, comme l'a déjà remarqué Haffner, mais il est à sa place dans la longue citation des ll 406—26 et 363—84 chez Qālī III 187—8; les ll. 385—6 reprennent le thème lexicographique, qui revient à l. 461 et se poursuit jusqu'à la fin du texte). D'ailleurs, aussi un autre opuscule historico-littéraire d'al-Aṣmaʿī, le *k. Fuḥūl al-šuʿarāʾ* (éd. Torrey ZDMG LXV 487—516, cf. mes observations RSO VIII 612, 614[2]) se fait remarquer par son manque absolu d'ordre et de suite: il est vraisemblable que ces ouvrages non-lexicographiques d'al-Aṣmaʿī n'ont jamais été rédigés d'une manière définitive par l'auteur lui-même ni transmis régulièrement dans son école, mais ont dû être compilés par ses disciples d'après des notes où étaient consignées les explications et les observations occasionelles du maître.

le seul des écrits du savant philologue qui soit parvenu directement jusqu'à nous.

Le contenu des deux „livres des chevaux" d' Ibn al-Kalbī et Ibn al-Aʿrabī est sensiblement différent de celui des „livres du cheval" ou „de la constitution physique du cheval" (*ḫalq al-faras*) qui abondent dans la littérature arabe et dont le plus ancien exemple qui nous soit parvenu est le *k. al-Ḫayl* d'al-Aṣmaʿī († 213) édité par Haffner (*Sitzungsber. Ak. Wien* CXXXII. 10, 1895). Tandis que le but de ces derniers est principalement, ou exclusivement, lexicographique, celui des premiers est archéologique et historico-littéraire: leurs auteurs se sont appliqués à recueillir et à dresser la liste des noms des coursiers ayant appartenu aux chefs et aux guerriers de la Ǧāhiliyya [1]: ils citent les vers que ces mêmes personnages, ou d'autres à leur place, ont composé en l'honneur de leurs nobles montures, et même ceux où celles-ci sont seulement mentionnées. Le premier produit de ce genre de littérature semble avoir été le *k. Asmāʾ al-ḫayl* d' Abū ʿUbayda († 208 ou 209 ou 210 ou 211, presque centenaire), dont la composition est probablement antérieure, quoique de peu, à celle de l'opuscule d' Ibn al-Kalbī (*Fihr.* 54_7). L'ouvrage d' Abū ʿUbayda nous est d'ailleurs très peu connu: on relève, dans les lexiques, un certain nombre de notices sur des noms de chevaux et sur leurs possesseurs remontant à Abū ʿUbayda, et son commentaire aux *Naqāʾiḍ* de Ǧarīr et Farazdaq en renferme aussi quelques-unes; une au moins est citée par Ibn al-Kalbī lui-même ou par un de ses rāwīs (p. ٤٤$_8$ de cette édition). Mais c'est trop peu pour en tirer une conclusion

[1]) Les possesseurs de chevaux de l'âge islamique dont il est fait mention sont peu nombreux et (à l'exception de quelques-uns dont la mention est due à des exploits d'une hardiesse singulière accomplis par eux pendant les guerres de conquête) il paraît qu'ils doivent leur insertion au fait d'appartenir à des familles déjà célèbres à l'époque antéislamique. De toute autre nature sont les listes des chevaux du Prophète et de ses compagnons: dans ce cas, l'élément religieux s'est greffé (de la manière qui est restée typique dans presque tous les genres littéraires arabes) sur le vieux fonds de traditions et de récits païens et profanes, sans que le caractère de ces derniers en ait été sensiblement modifié.

La publication des deux ouvrages reproduits dans les pages qui suivent paraît suffisamment justifiée, toute autre considération à part, par l'ancienneté et la renommée de leurs auteurs. De Hišām b. Muḥammad Ibn al-Kalbī († 204 ou 206), le célèbre collectionneur des généalogies et des traditions historiques de l'Arabie antéislamique, on possède depuis 1914 le „Livre des idoles" (*kitāb al-Aṣnām* ou *kitāb Tankīs al-aṣnām*) dans l'excellente édition due au savant et infatigable Ahmed Zéki Pacha [1]). Son oeuvre capitale, la grande *Ǧamharat al-ansāb*, dont j'annonçais l'édition dès 1913 (RSO VI 438[3]), devra attendre encore quelque temps avant que j'aie le loisir de lui dédier tous les soins qu'elle exige. Il n'est pas impossible que de l'Orient, où tant de précieux manuscrits attendent encore d'être connus et exploités, nous vienne un jour ou l'autre quelque ouvrage d'Ibn al-Kalbī que jusqu'ici on croyait perdu. Quant à Muḥammad b. Ziyād Ibn al-Aʿrābī (né en 150, † 13 šaʿbān 231, Ṭabarī III 1357$_9$), bien que son nom se rencontre à tout venant dans nombre de textes grammaticaux et lexicographiques et de commentaires d'anciennes poésies, on continue à affirmer que „rien n'est resté de ses ouvrages" (Brock. I 117). On verra plus loin que cette assertion repose sur un malentendu, mais, de toute manière, l'opuscule dont le texte paraît dans ce volume est

---

[1]) Celui-ci annonçait comme très proche la publication du *Nasab al-ḫayl* (*k. al-Aṣnām*, Intr. 25), mais, treize ans ayant passé, rien n'a encore paru, et même j'ai été informé par des amis qui, sur ma demande, se sont renseignés au Caire, que le docte Pacha, occupé par d'autres entreprises littéraires de la plus grande importance (il suffira de rappeler l'édition de la *Nihāyat al-arab* d'an-Nuwayrī et celle des *Masālik al-anṣār* d'Ibn Faḍlallāh al-ʿOmarī), paraît avoir renoncé à mener à bien cet ouvrage infiniment plus modeste.

A MONSIEUR FRITZ KRENKOW

en témoignage d'une profonde admiration
et d'une amitié reconnaissante.

LES „LIVRES DES CHEVAUX”

DE

HIŠĀM IBN AL-KALBĪ

ET

MUḤAMMAD IBN AL-A'RĀBĪ

PUBLIÉS D'APRÈS LE MANUSCRIT DE L'ESCORIAL AR. 1705

PAR

G. LEVI DELLA VIDA

PUBLICATIONS DE LA FONDATION „DE GOEJE”
Nᵒ VIII

LIBRAIRIE ET IMPRIMERIE
CI-DEVANT E. J. BRILL — LEYDE
1928

LES „LIVRES DES CHEVAUX"

LES „LIVRES DES CHEVAUX"

DE

HIŠĀM IBN AL-KALBĪ

ET

MUḤAMMAD IBN AL-A'RĀBĪ

PUBLIÉS D'APRÈS LE MANUSCRIT DE L'ESCORIAL AR. 1705

PAR

G. LEVI DELLA VIDA

PUBLICATIONS DE LA FONDATION „DE GOEJE"
Nº VIII

LIBRAIRIE ET IMPRIMERIE
CI-DEVANT E. J. BRILL — LEYDE
1928